DJURGÅRDAREN

D.I.F.

VALAND

Försäkring med personlig service

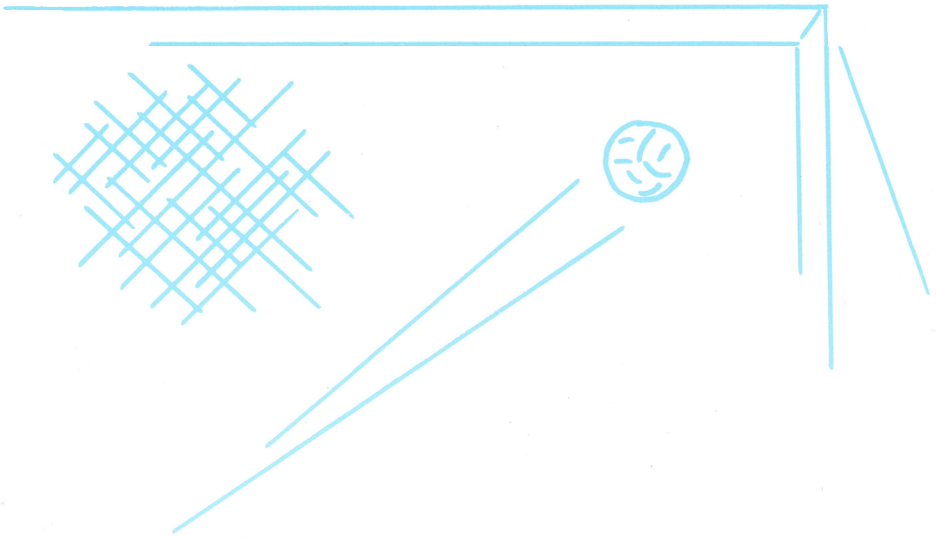

ETT MÅL att sikta mot...

Sätt av en del av DAGENS INKOMST

för att gardera MORGONDAGENS STANDARD

genom

KAPITAL-OCH PENSIONSFÖRSÄKRING I VALAND !

Huvudkontor: Birger Jarlsgatan 43, Fack, 103 80 Stockholm. Tel. 08-22 34 20

Philips nya kassettspelare

AUTOMATIC RECORDER 21

Philips nya kassettspelare 21 (N 2221) för in- och avspelning i mono har allt det här: automatisk inspelningskontroll, mikrofon med fjärrkontroll, infällbart bärhandtag, både nät- och batteridrift, tangentmanövrering, skjutreglage för volym, snabbspolning fram/back på bara 70 sek, genomskinlig kassettlucka. Ingångar: mikrofon, skivspelare, radio, förstärkare, bandspelare. Utgångar: extra högtalare, hörtelefon, radio. Dimension: 24,5×19,5×6,5 cm.

Philips nya kassettspelare 21 är lätthanterlig och smidig, har fint ljud och lev. komplett med: mikrofon med fjärrkontroll Start/Stopp, mikrofonställ, inspelningskassett 2×30 min, nätsladd, anslutningssladd till radio.

PHILIPS

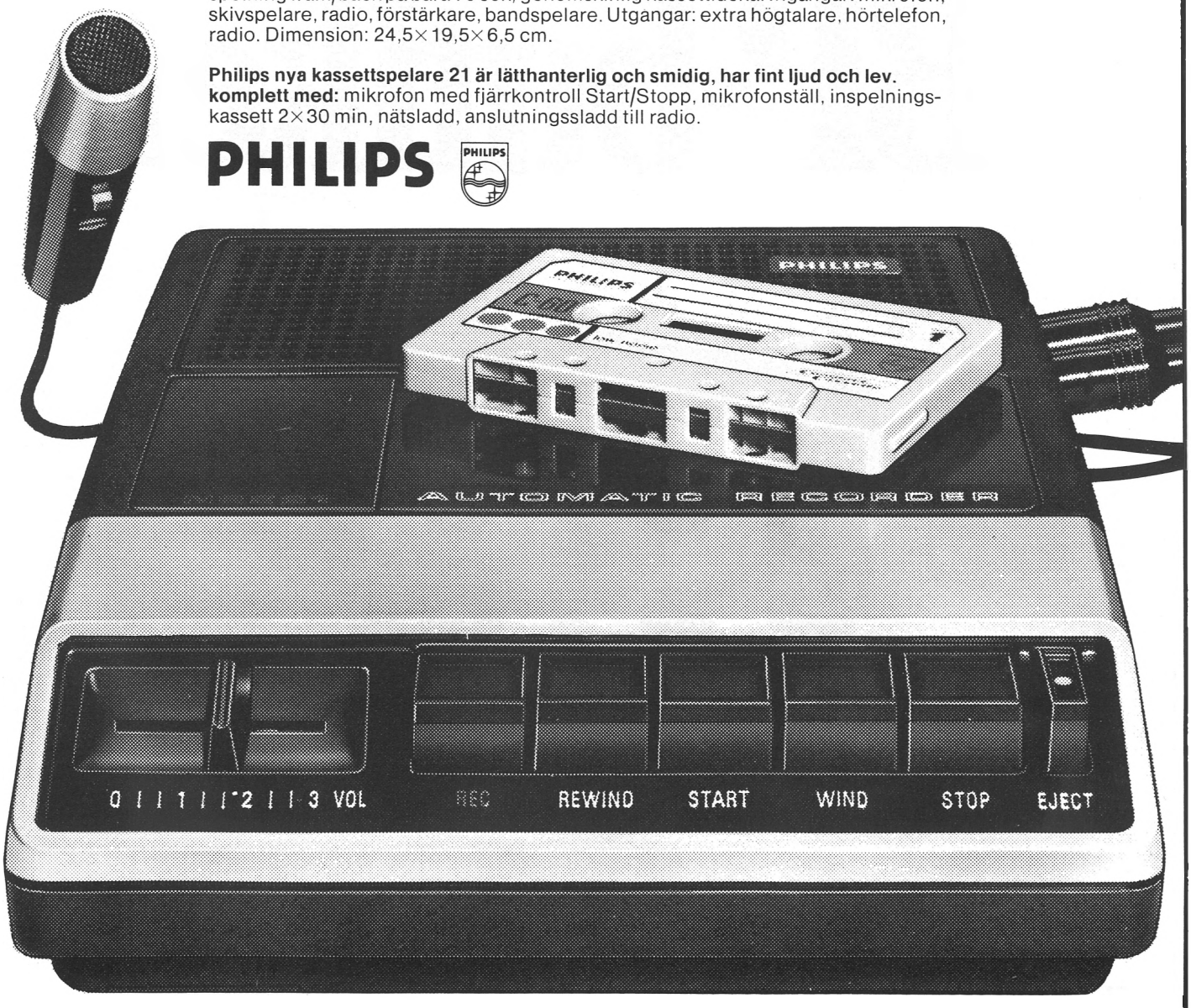

Lågt pris i BP-butiken

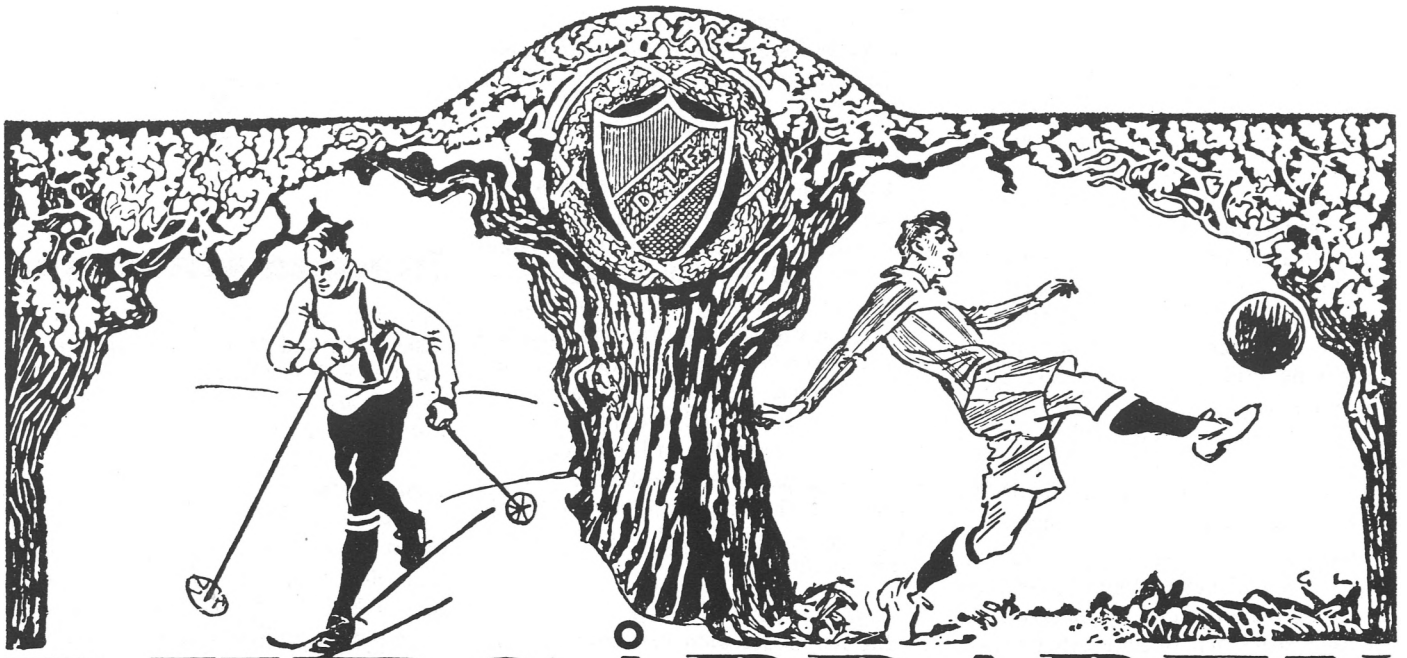

DJURGÅRDAREN

Redaktör: KARL LILIEQUIST ÅRGÅNG 1975 Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING

Ordföranden har ordet:

Ännu hårdare satsning

Många föreningar har till skillnad från Djurgårdens IF valt att koncentrera verksamheten till en eller två elitgrenar och i den mån andra grenar finns får de ofta leva sitt eget liv så gott de kan utan bidrag från föreningen ifråga.

DIF är sannolikt med sin omfattande idrottsliga verksamhet landets största idrottsförening. Totalt ryms 17 olika aktiva sektioner och sportsgrenar inom föreningen. Föreningen mönstrar ett par tusen aktiva, varav över hälften hänför sig till ungdomsidrotten, dvs juniorer och yngre.

DIF är känd för elitidrott på svensk toppnivå men jag undrar om folk i allmänhet har klart för sig omfattningen av vår idrottsliga verksamhet och den sociala insats som föreningen gör bland storstadens ungdom. Framgången för vår ungdomsverksamhet påverkas i hög grad av framgången för vår elitidrott. Ta t ex DIF:s fäktsektion som med åren kommit att bli en av landets mest framgångsrika fäktklubbar. Fäktsektionen har förmånen att ha en synnerligen högt kvalificerad fäktmästare, Bela Rerrich, som instruktör och räknar världsmästare som Hans Jacobsson och Carl von Essen bland sina aktiva medlemmar. Problemet är här inte att rekrytera utan att kunna ta emot och ta hand om alla ungdomar som vill ansluta sig.

Motsvarande erfarenheter har vi från andra sektioner. En framgångsrik ungdomsverksamhet inom föreningen förutsätter med andra ord att vi också har framgång för vår elitidrott.

*

En del har hävdat att vi splittrar våra ekonomiska resurser genom vår stora bredd. Det vore bättre, resonerar man att i likhet med andra klubbar satsa rejälare på några få grenar och därigenom få förutsättningar för bättre tabellplaceringar. Ett sådant resonemang förmodar jag bottnar i missmod över allt slit som måste till för att få ekonomin att gå ihop. Visserligen har myndigheternas förståelse för idrottens stora betydelse för ungdomsfostran under åren markerats i ökade statliga och kommunala bidrag, – ungefär hälften av den svenska idrotten bekostas nu av offentliga medel – men anslagen hinner tyvärr inte i kapp kostnadsutvecklingen.

Vi är därför som tidigare beroende av, och i ökad omfattning, bingo, lotterier och souvenirförsäljning för att kunna bedriva vår idrottsliga verksamhet. DIF

OMSLAGSBILDEN

visar hur ungdomarna stormar fram i Djurgården även på de internationella fronterna. Här jublar ett av våra yngsta lag efter triumfen i Norway cup i Oslo. Så småningom har vi dem i A-laget i allsvenskan!

måste även framgent hitta vägar för att bedriva elitidrott på svensk toppnivå och jag kan inte se att vi på något sätt har sämre förutsättningar för detta än andra svenska idrottsföreningar. Vi lever ju i stort sett under samma betingelser.

Jag anser att de som resonerar i termer om koncentration av vår verksamhet gör sig skyldiga till en felsyn. För min del vill jag hellre se det så att våra olika sektioner stöder varandra och att vi inom storföreningens ram har möjlighet att uppnå stordriftens fördelar som specialklubbarna inte kan nå. Långtgående delegering av ansvar och befogenheter till de olika sektionsstyrelserna och en central kanslifunktion och överstyrelse ger förutsättningar för rationell arbetsfördelning.

Vissa av de större sektionerna har umgåtts med planer på egna kanslifunktioner. Jag har förståelse för behovet. Att med den stora och ökande arbetsbelastningen enbart lita till ideella arbetsinsatser på fritid för det administrativa arbetet kan nog vara nog så problematiskt, men jag menar att det måste bli mindre kostsamt och troligen lika effektivt om vi i stället kan utnyttja och stärka våra gemensamma resurser inom föreningen, dvs den för föreningen gemensamma kanslifunktionen.

De som en gång i tiden strukturerade upp föreningen var förutseende och lade grunden för en framgångsrik utveckling. Vår organisation ställer emellertid stora krav på tvärkontakter inom föreningen och inte minst på kontakterna mellan de olika sektionerna och överstyrelsen. Personligen känner jag det som en stor brist att jag under de här månaderna som ordförande ännu inte hunnit få alla de kontakter med sektionerna som jag eftersatt mig. Frågan är om vi inte på sikt tvingas in i mera organiserade kontakter mellan överstyrelsen och berörda sektioner.

*

Under senaste tiden har frågan om att utöka föreningens verksamhet med basket och volleyboll aktualiserats. Både basket och volleyboll är redan s k världsidrotter med plats på det olympiska programmet och är på väg att utvecklas till populära grenar i Sverige. Vi måste naturligtvis vara öppna för att diskutera upptagandet av nya grenar men våra ekonomiska resurser tvingar oss emellertid att fundera både en och två gånger innan vi ikläder oss nya åtaganden. Vi måste ju i första hand se till att klara av de åtaganden vi redan har inom föreningen.

*

Jag har under åren haft förmånen att få lära känna en mängd idrottsledare och få inblick i arbetet i olika föreningar. Att utan föregående arbete inom föreningen utses till ordförande har sina risker, inte minst för föreningen. Under den tid jag har arbetat i föreningen har min respekt för dagens DIF-ledare förstärkts och deras kapacitet, kunnighet och hängivenhet för arbetsuppgifterna imponerat. När föreningen har en sådan kader ledare finns det ingen anledning att överbetona överstyrelsens ordförandes roll. Föreningen kommer i kraft av sin egen inneboende tyngd att utvecklas vidare. Det känns stimulerande att aktivt få vara med i det vardagliga arbetet i den stora Djurgårdsfamiljen.

Rudolf Walldén

DJURGÅRDENS IF:s STYRELSE 1975

Ordförande:	Rudolf Walldén
Vice ordförande:	Roland Erixon
Sekreterare:	Karl Liliequist
Skattmästare:	Reine Gustafsson
Ledamöter:	Hilding Lövdahl
	Kaj Alm
	Rolf Theblin
Suppleanter:	Bengt Stagman
	Ulf Örnmarker
Adjungerade:	Anders Holmstedt
	Lennart Öberg
Revisorer:	Curt Berggrén, Ingvar Norén, Gunnar Rinman
Revisors-suppleanter:	Olof Dahl, Anna Dettner

†

Ett avsked vid Nockes bår

Djurgårdens IF har sorg. När man i avskedets stund denna frusna aprildag står vid Bertil Nordenskjölds bår kan det ej hjälpas att varje aldrig så uppskattande ord blir bara tomma ord, innehållslösa ord. Ett avsked är alltid bittert men kan även bli ljust.

För de äldre i Djurgården är Nockes namn förknippat med kämpatag på idrottens olika vägbanor. För de något yngre av oss blev Nocke en legend. Hans tordönsstämma mullrade på något vis olycksbådande manande oss ständigt till nya rejäla krafttag i motgångens tider. Han kom att symbolisera hela vår förening, den knotiga rotfasta Djurgårdseken, som står emot alla stormar.

I sin krafts dagar var Nocke en fordrande människa. Han fordrade lika mycket av sig själv, sparade sig aldrig. På sin ålders höst fortsatte Nocke att vara en pojke bland pojkar. In i det sista levde han intensivt ihop med oss.

Vi älskade honom. Vi respekterade honom. Vi hade hjärtans roligt i umgänget med honom. Att slå fast att Nocke lämnar ett stort tomrum efter sig är kanske onödigt. Minnet av hans liv och hans gärning i vår förening kommer att fylla ut detta tomrum. Nocke har för alltid skapat sig en hedersplats i Djurgårdens snart 100-åriga historia.

Det är med vördnad vi djurgårdare böjer våra huvuden för en bortgången hövding och samtidigt för en fin och ärlig kamrat.

Allas vår Nocke var en barsk herre, som dundrade med tordönsstämma, men han kunde också vara en charmör och hade inte långt till detta leende. Vår gamle hedersordförande minns vi gärna från de glada sammanhangen.

Redaktionellt

Det här numret av Djurgårdaren var planerat att komma ut tidigare, men bättre sent än aldrig. Nu är det här i alla fall med hjärtliga hälsningar till alla våra 5.000 medlemmar. Det har alltid sina problem att vara tidningsutgivare. Vi har inte något statligt tidningsstöd. I stället får vi betala annons- och reklamskatt så att det bara visslar om'et.

Därför jobbar vi stenhårt med att dra ner kostnaderna för Djurgårdaren. Vi har försökt göra klart för Sven Olof Åsbrink (som har förärats uppdraget att trycka vår tidning), att han borde betala oss en slant för denna möjlighet att göra sig odödlig. Vem vill inte trycka Sveriges bästa klubbtidning? Han skruvar sig dock alltid, när vi för ekonomiska saker på tal, och så tvingas vi ge honom ett litet kontantbidrag för att han skall slippa gå till de sociala nämnderna. Alla ni andra, djurgårdare, tryck gärna hos honom, Han är värd att få en lugn ålderdom sedan han släppt vår boxningssektion och kidnappats av fotbollens ungdomsavdelning.

Under tillverkningen av detta nummer av Djurgårdaren har det hänt åtskilligt, som vi gärna velat ha med för att vara så aktuella som möjligt. Därmed har också en del av materialet fått en viss patina över sig. Vi hoppas att denna blandning av gammalt och nytt skall tillfredsställa våra hungriga läsare. Vi tackar alla, som på olika sätt bidragit med textmaterial.

Mest glädjande är att kunna redovisa utförliga kapitel om ungdomsverksamheten. Den ger verkligen anledning till en ny tro på framtiden. Närmast ett livsvillkor förresten. Med produktion av egna plantor behöver vi inte langa fram mängder av 1.000-kronors sedlar till kallhamrade försäljare. De nöjer sig inte med att vi lovar att ta väl hand om deras förmågor och hjälpa dem att bli stjärnor utan begär betalt . .,.

I sista stund . . .

När pressarna börjat rulla strömmar en och annan glad nyhet in till redaktionen.

Som till exempel, att Kent Sånemyr försvarade Djurgårdens färger vid brottnings-SM och tog brons vid SM.

Eller att vi fick en skandinavisk mästarinna i florettfäktning vid tävlingarna i Halmstad: Ann Molvidson förstås. Maud Ann Tesch på hedrande fjärdeplats.

*

Vi hade glädje in i det sista av våra juniorer i ishockey. I säsongens sista match körde de över Danderyd och vann den stockholmska cupfinalen med 7–1. Efter en period 6–0. Drömspel. Sedan gav man Danderyd en sportslig chans.

*

Samtidigt var bäste junioren Kent Nilsson nere i Grenoble och bidrog till att Sverige var nära bli Europamästare före ryssar och tjecker. Kent satte en och annan balja. Nu ska vi gömma honom för proffsfarorna. Kan räcka att stackars Anders Hedberg får slita ont och bli mörbultad i de amerikanska rinkarna.

*

Med flaskpost når oss ett brev från Göteborg med uppgift om att Lars-Gunnar Björklund (känd från TV och radio) blivit pappa till en son. Han heter Daniel. Redan 1 minut och 13 sekunder efter födelsen överräcktes hans medlemskort i Djurgården. Saken var väl förberedd. Pengar, kr. 20:–, inbetalda och kortet utskrivet med efternamnet och med plats för förnamnet. Man kunde ju inte veta om det skulle bli en tjej. I sina yngre dar spelade Lars-Gunnar under namnet "Gurkan" handboll i Djurgården, utvandrade till Göteborg och förblev blåränderna trogen.

UPPLYSNING

På direkt förfrågan kan vi upplysa om att ingen av Djurgårdens ishockeyspelare varit med i Tre Kronors ovanligt många nederlagsmatcher under den gångna säsongen.

Troligen känner Sura-Pelle inte särskilt mycket för våra puckare. Då vet de minnesgoda ändå, att det var på vippen att han blivit djurgårdare, när stugan i Surahammar blev för trång och han började se sig om efter utkomst i något annat lag. Han var uppe på Stadion och diskuterade villkoren. Hann också ge klarsignal för spel hos oss för att dock i sista stund ångra sig och skriva på för Södertälje. Senare gick han till Västra Frölunda. Dessa båda klubbar har stark representation i Tre Kronor.

KUNGLIGT

Vi har de bästa kontakter med AIK, och särskilt på ledaresidan är vi mycket förstående och rara mot varandra. Vi brukar försäkra att vi är helt beroende av att vi bägge finns tillsammans och kan spela kassapjäser i fotboll och ishockey. Det ger nämligen våra största slantar. Att sedan de aktiva spelarna ryker ihop som vilda djur är en annan sak. Det lockar den stora publiken.

Men som sagt – på ledaresidan talar vi bara vänligt och förstående med varandra. Egentligen är det bara AIK:s klubbmästare Hilding Albrektsson, som inte tycker riktigt om att vi stoltserar över att ha Hans Majestät Konung Carl XVI Gustaf såsom medlem. Långt innan våra svarta vänner lyckades övertala kungen att bli AIK:s beskyddare, hade han följt sina äldre systrars goda exempel och blivit medlem i Djurgården. Birgitta var vår första medlem från kungahuset, Désirée följde som nr 2 och sedan kom Carl Gustaf in i våra led såsom kronprins.

Det får AIK:s klubbmästare förlåta oss. Dessutom har vi statsministern i våra rullar. På sin tid fick ju AIK in Tage Erlander i sin matrikel.

ÄNTLIGEN . . .

Innan fotbollen började rulla på allvar nu på vårkanten 1975 fick vi äntligen en karamell att suga på. I sista matchen i Thorstens cup mötte vi AIK och vann med 1–0. Skönt ovanpå bakslagen i fjol. Det var med en vänsterkänga, som Kjell Samuelsson sänkte svartingarna. På straffspark.

Bara 500 åskådare såg på. Nästa gång blir det 35.000. Då gäller det allsvenskan.

Redaktörn

UTLÄNDSKA SEDLAR BILLIGAST FÖR KUNDER I STOCKHOLMS SPARBANK!

För av våra kunder tar vi inte ut någon expeditionsavgift
när vi växlar valuta.

RESERVCHECKAR

I vår service för utlandsresenärer ingår också
reseförsäkring, resecheckar och reservcheckar.

Stockholms Sparbank
Stockholmsbanken

Nu rullar fotbollen igen

En ny säsong står för dörren. Snart ser vi våra blåränder ute på bollplanerna igen och livet börjar åter le för fotbollsentusiasterna. Vintern är mest slit och släp för såväl spelare som ledare och alla stackars supporters känner sig säkert mer eller mindre vilsekomna hänvisade åt ishockey och bandy och alla de prövningar dessa sporter erbjuder en rättrogen djurgårdare.

Säsongen för vårt A-lag blev väl ifjol något av ett mellanår – får vi hoppas. Den åttonde platsen blev, som alla vet, slutfacit i den allsvenska serietabellen – sex mål från den sjätte, som medfört tipscupspel och som nu intogs av Elfsborg.

Reserverna slutade på andra plats i allsvenska reservlagsserien, vilket i och för sig var en plats bättre än året före, men tyvärr med AIK som slutsegrare i tabellen.

I FJOL GICK DET SÅ HÄR

Malmö FF	26	19	5	2	48–15	43
AIK	26	15	4	7	40–28	34
Öster	26	13	7	6	55–26	33
GAIS	26	12	5	9	44–40	29
Åtvidaberg	26	11	5	10	48–40	27
Elfsborg	26	10	6	10	55–43	26
Landskrona BoIS	26	11	4	11	43–36	26
Djurgården	26	9	8	9	44–38	26
Hammarby	26	10	5	11	37–44	25
Örebro	26	8	7	11	42–50	23
Halmstad	26	7	9	10	28–38	23
Norrköping	26	7	7	12	39–60	21
Sirius	26	4	8	14	28–57	16
Brynäs	26	2	8	16	27–63	12

Det stora glädjeämnet 1974 blev i stället våra juniorer, som under Ulf Lyfors och Stig Bengtssons ledning hemförde fyra mycket meriterande segrar av fem möjliga. Främst sätter vi SM-segern i allsvenska juniorcupen, vilken vanns efter finalseger mot AIK. Därnäst kommer segern i allsvenska juniorserien, där Elfsborg var främsta konkurrenten. Mellansvenska juniorcupen var heller inget problem. Seger i finalen mot arrangörklubben Gefle IF.

Den fjärde segern togs i juniorserien i Stockholm och enda smolken i glädjebägaren var att Hammarby blev för svåra i JDM-finalen. Som synes en utmärkt facit för våra juniorer, som nu så gott som samtliga avancerat till seniorer och som nu utgör en extra sporre på vår A-lagstrupp i kampen om platserna i våra främsta lag. För att riktigt följa upp ungdomarnas utveckling har Ulf Lyfors placerats som biträdande tränare för A-lagstruppen med speciell uppgift att ägna sig åt de "gamla" juniorerna. Vi önskar dem lycka till och ser fram emot ett ljusnande slut på 70-talet.

Trots den åttonde platsen i sluttabellen fick dock sektionsstyrelsen förnyat förtroende att leda skutan även under 1975. Gunnar Lundqvist håller ännu ett år i rodret med assistans av Gunnar B. Janson som reservkapten på skutan och med Bengt Lindbergh som kassaförvaltare. Åke Barrling får ännu en gång försöka sig på att skriva en årsberättelse och besättningen i övrigt utgöres av Bo Brattlöf, Rolf Fransson, George Johansson och Olle Pettersson.

Tjänst för Rakel?

Att Antonio Duran skulle lämna över till en ny kraft var klart långt innan slutfacit gjordes upp. Efter tre år som A-lagstränare återfinns Toni i år i Åtvidaberg vars tränare Otto Dombos flyttat till IFK Eskilstuna. För en utomstående kan det kanske synas som en överenskommelse klubbarna emellan, när vi nu återfinner Eskilstunas förre tränare, Bengt Persson,

Åke Barrling skrev detta fotbollskapitel, innan planerna ännu hunnit börja grönska. Från att tidigare ha jobbat med bandyn och gästspelat i Överstyrelsen är han numera etablerad i fotbollsledningen som skrivkarl.

som slavdrivare för våra blåränder, men så är ingalunda fallet. Bengt har länge varit ett "hett" namn i våra led och efter sina år som juniorlandslagstränare vunnit allmänt anseende som en av landets bättre unga tränare. Om Bengt hinner fira sin 50 årsdag som djurgårdstränare är väl lite för tidigt att yttra sig om. Toni gjorde det – och Bengt får tjäna för Rakel i 17 år till om han skall uppnå mogen ålder som A-lagstränare i Djurgården.

Vid sidan av Bengt återfinner vi Olle "Lillappen" Hellström och avsikten är väl närmast att "gamle" Olle ska svara för klokheten i besluten på lagledarsidan, när ungtupparna Bengt och Ulf blir alltför entusiastiska. Som ytterligare förstärkning på lagledarbänken återfinner vi Bengt Selinder och för att se till att styrelsen inte får några träningsgrejor, vilket nog inte skulle skada, har vi allas vår Harald Gustafsson.

För att klara av den medicinska sidan av arbetet med våra lag ställer också i år Christian Åkermark och Putte Asp upp.

På ungdomssidan återfinner vi också de gamla kända namnen. Gunnar Dyvik håller i klubban och Stig Bengtsson ska även i år ta hem SM-cupen med ett så gott som nytt juniorlag. Lars-Magnus Wester håller i de administrativa trådarna och har under vintern setts med ett småleende på läpparna när man fört in talet på damfotboll. Damerna har nämligen beslutat slå ihop sina fotbollspåsar med ungdomsavdelningen och sorterar därför nu under Lars-Magnus personliga ledning. Har han "flicktycke" så ska nog det gå bra.

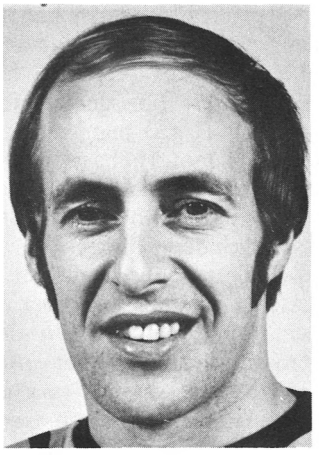

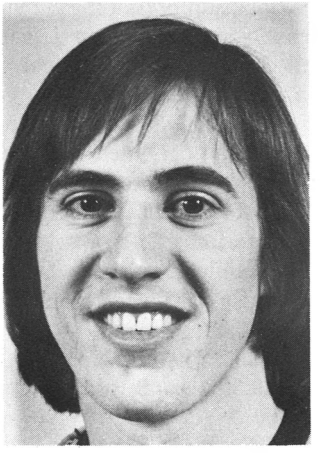

Syns det någon likhet hos dessa två bröder, Sven Lindman till vänster och Jörgen Lindman till höger. Den senare, som är lillebror, tros komma att få sitt genombrott under 1975.

Storsatsningen på ungdomssidan fortsätter i övrigt även detta år. C:a 20-talet lag kommer ungdomsavdelningen att ha igång under året och säkert återfinns många av 80-talets storspelare bland grabbarna i våra S:t Erikscupslag i år.

Hur har man då förberett sig? Vilka nya spelare kommer? Vilka spelare går? Ja, se där några av de vanliga frågorna så här års.

Bollen får vara med

Nya tränare betyder ofta också nya idéer och främst kanske man då kan konstatera att så mycket boll som spelarna i A-lagstruppen tränat i år, det har de inte gjort på åtskilliga år. Bollen har alltid varit med vid de olika momenten vid träningarna i tältet på St. Mossen och på "Krillans" sandplan, vilka platser hittills varit huvudträningsplatserna.

"Ska man spela boll, så ska man också träna med boll"! säger Bengt och nog verkar det rätt riktigt för en outsider. Liljansskogens träningsstigar har dock utnyttjats även i år och testvärdena hålls konditionsmässigt i topp.

När man lite försiktigt testar träningsresultaten hos spelarna får man ett mycket ensidigt svar – "det är ju toppen, man blir ju vän med bollen och det känns helskönt – det är ju kul att träna". Från sidan kan man också konstatera en underbart fin kontakt mellan ledning och spelare, man hjälps åt och pratar igenom de problem enskilda spelare kan ha i olika moment och så försöker man rätta till dem.

Så långt verkar allt mycket bra och de bakomliggande veckorna och den goda samverkan som uppnåtts kanske kan ge resultat även ute på plan. Låt oss hoppas på det.

*

Flera av fjolårsjuniorerna ingår redan i A-lagstruppen som vid starten i januari uppgick till 30-talet spelare. Steget från JSM till allsvenskan är dock lång och förhoppningarna på våra fjolårsjuniorer får inte sättas för högt, men lägg i varje fall åtminstone två namn på minnet – Ove "Ryssen" Rübsamen och Lasse Stenbäck. Säkert återfinns de i vårt A-lag vid flera tillfällen under säsongen. Lasse är för övrigt inte alls släkt med redan etablerade namnen Håkan.

Av ovanstående förstår man att antalet nyförvärv inför den kommande säsongen inte kommer att vara särskilt stort – det är liksom billigare att satsa på egna produkter. Ännu är heller inte allt klart på de olika fronterna, men kan man i alla fall konstatera att Bromsten släppt ifrån

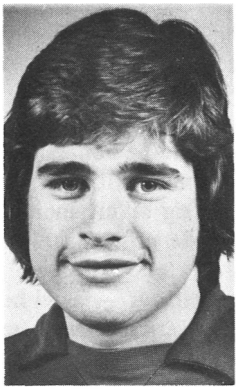

Björn Alkeby, målvakt med stora utvecklingsmöjligheter, har ett svårt smeknamn att bära på: "Alkis".

sig ett utomordentligt backlöfte vid namn Håkan Malm.

*

I de "allvetande" dagstidningarna har man sedan länge placerat åtskilliga av våra bästa spelare i de flesta andra lag i landet. Sven Lindman skulle ett tag spela både i Kalmar och IFK Luleå, vilket hade blivit lite för mycket av det goda även för hans utomordentliga kunnande. Kjell Samuelsson skulle till nypromoverande GIF Sundsvall, men återfinns även i år på St. Mossen med de andra grabbarna och har bestämt sig för en jättesatsning inför denna säsong. Han har redan setts slå bollen med höger fot vid flera tillfällen.

*

Ett par förluster har vi trots allt råkat ut för. Arne Skotte har t.ex. erbjudits en topptjänst som idrottskonsulent i Örebro och kommer att representera de svartvita ÖSK från seriestarten. Lasse Åhs rör på sig också han och spelar förmodligen i arsenaldräkt i år. Det är Sandviken som på detta sätt tänker ta sig tillbaka till allsvenskan.

När dessa rader skrivs har redan första delen av Thorstens cup avverkats, och grabbarna håller just som bäst på att packa för resa till Danmark för träningslägret den 16–23 mars. Ett par matcher spelas där mot Holbaeck och Naestved. Hemma igen väntar Hammarby och AIK i Thorstens cup och GIF Sundsvall i vänskapsmatch den 31 mars.

Den 6 april börjar allvaret. Då väntar SAAB i Linköping i svenska cupen. Vid seger i den matchen blir det troligen internationellt cupspel för vårt A-lag även i år, trots missen med tipscupen. I den andra matchen möts nämligen AIK och MFF och de lagen är redan engagerade i andra cuper varför vårt lag även vid en ev. finalförlust har stora chanser få cupspela i höst.

Att titta på!

ALLSVENSKT MATCHPROGRAM 1975

Sö	13.4	DIF – MFF, kl. 13.00
Sö	20.4	ÅFF – DIF, kl. 13.30
Lö	26.4	DIF – Elfsborg, kl. 15.00
Sö	4.5	HBK – DIF, kl. 13.30
Sö	11.5	Norrköping – DIF, kl. 18.00
On	14.5	DIF – GAIS, kl. 19.00
To	22.5	Öster – DIF, kl. 19.00
Sö	25.5	DIF – Landskrona, kl. 18.00
To	29.5	AIK – DIF, kl. 19.00
Sö	8.6	DIF – ÖIS, kl. 18.00
To	12.6	HIF – DIF, kl. 19.00
Må	16.6	DIF – GIF Sundsvall, kl. 19.00
Ti	24.6	ÖSK – DIF, kl. 19.00
On	2.7	DIF – ÖSK, kl. 19.00
On	9.7	V-haninge – DIF, vänskap, kl. 19.00
To	31.7	DIF – Öster, kl. 19.00
To	7.8	Landskrona – DIF, kl. 19.00
Må	18.8	DIF – Norrköping, kl. 19.00
To	21.8	GAIS – DIF, kl. 19.00
To	28.8	DIF – HIF, kl. 19.00
Sö	7.9	GIF Sundsvall – DIF, kl. 18.00
To	11.9	DIF – AIK, kl. 19.00
Sö	20.9	ÖIS – DIF, kl. 13.30
Sö	29.9	DIF – ÅFF, kl. 13.30
Sö	5.10	MFF – DIF, kl. 13.30
Lö	18.10	DIF – HBK, kl. 15.00
Sö	26.10	Elfsborg – DIF, kl. 13.30

Reservlaget

Lö	19.4	DIF – ÖSK, kl. 12.00
Lö	26.4	ÅFF – DIF, kl. 12.00
Fr	2.5	DIF – Norrköping, kl. 19.30
Lö	10.5	Brynäs – DIF, kl. 12.00
Ti	20.5	HIF – DIF, kl. 19.00
Lö	24.5	DIF – CIF S-svall, kl. 14.00
Ti	3.6	BP – DIF, kl. 19.00
Lö	7.6	DIF – Sleipner, kl. 12.00
On	11.6	AIK – DIF, kl. 18.00
Må	23.6	DIF – Sirius, kl. 19.00
Lö	28.6	IFK S-svall – DIF, kl. 14.00
Lö	2.8	DIF – IFK S-svall, kl. 14.00
Må	11.8	Sirius – DIF, kl. 19.00
To	14.8	DIF – AIK, kl. 18.00
Lö	23.8	Sleipner – DIF, kl. 12.00
Ti	2.9	DIF – BP, kl. 18.00
Sö	7.9	GIF S-svall – DIF, kl. 14.00
Må	15.9	DIF – HIF, kl. 18.00
Sö	21.9	DIF – Brynäs, kl. 11.00
Fr	26.9	Norrköping – DIF, kl. 19.00
Lö	4.10	DIF – ÅFF, kl. 13.00
Lö	11.10	ÖSK – DIF, kl. 12.00

Efter SAAB väntar betydligt svårare uppgifter – MFF gästar Stadion i seriestarten den 13 april. Kl. 13.00 börjar

matchen – köp biljett i tid vid vändkorsen! En seger i den matchen skulle inte vara så dumt och låt oss hoppas att MFF-tänaren Bob Houghton får anledning att äta upp sina syrliga kommentarer efter 0–0-matchen i serieavslutningen i höstas "mot en sånt lag ska man inte förlora poäng", tyckte han då. Med grabbarna på bettet ska nog "di blå" inte vara alltför säkra.

Efter MFF väntar Åtvidaberg och Toni Duran och sedan står Elfsborg på programmet och där återfinns Dan Magnusson från Arvika. Vi har väl inte precis fått de lätta lagen i början.

*

Serieprogrammet återfinns för övrigt på annan plats i Djurgårdaren. Läs in och notera matchdagarna och kom och hjälp oss klara den fjärde plats som nedskrivaren har djärvheten att tippa som slutplats efter årets serie. Säkerheten i tipset framstår kanske klarare om man vet att samme nedskrivare faktiskt tippade rätt plats för vårt lag förra året. Den som lever får väl se.

Så till sist några kommentarer till säsongen 1974:

Visste du: att A-laget då spelade 49 matcher och därav vann 20, förlorade 18 (bl.a. mot Sundbyberg med 3–3) och spelade 11 oavgjorda;

att målskillnaden blev 92–72 och att Håkan Stenbäck gjorde 16 av målen, Harry Svensson 14 och Kjell Karlsson 13;

att vi använde 17 spelare i serien och att Björn Alkeby, Per-Olof Erixon, Sven Lindman, Per Lövfors och Curt Olsberg spelade i samtliga matcher i serien;

att Harry Svensson gjorde de flesta av lagets seriemål – 9 st;

att vårt A-lag lockade totalt 205 216 åskådare, vilket är 13 481 st och 65.000 kr färre än föregående år;

att vår bortapublik uppgick till 106 963 personer medan 98 253 såg laget på Stadion och Råsunda;

att allsvenskans högsta publiksiffra räknades in vid vårderbyt DIF–AIK, 32 527 personer.

Till sist – ett hjärtligt välkomna till årets matcher, vi spänner bågen och hoppas strängen håller – kanske till . . .

Åke Barrling

Bakom fotbollens ungdomsfront

Rekordsäsong en gång till?

Medan förväntningarna på vårt A-lag, som var väldigt stora, inte infriades, gjorde ungavdelningen i fotboll det desto bättre.

Juniorlaget vann såväl JSM, allsvenska ungdomsserien, Stockholmsserien samt mellansvenska juniorcupen. Vad som kommit i skymundan är den stora mängd turneringssegrar och andraplaceringar som övriga lag erövrade.

Vårt A pojklag genomförde säsongen på ett sätt som inget tidigare pojklag gjort. Finalförlust i S:t Erikscupen mot Brommapojkarna, efter förlängning och straffar, semifinalförlust på straffar i världens största ungdomsturnering i Oslo, Norway Cup, vilken spelades hela nio matcher utan att ett enda mål släpptes in under ordinarie matchtid. Därtill skall läggas en andraplats i riks-turneringen Köpingcupen, där vi bl.a. slog ut just Brommapojkarna och förlorade i finalen i förlängningen.

A-tvåan gick till åttondelsfinal i S:t Erikscupen, trots att de är ett år yngre..

B-ettan som helt sensationellt vann Arno Cup efter övertygande spel. I S:t Erikscupen avancerade laget till semifinal, där slutsegrarna Hammarby blev för svårt med 2–1.

B-tvåan som vann en bland elitklubbarna i Stockholm intern anordnad träningsserie för 61 lag. Dessutom vann laget en turnering anordnad av Stocksund.

C-ettan var näst juniorerna det mest framgångsrika laget under säsongen 1974. Turneringssegrar blev det i Norway Cup, Arno Cup, Råsunda cupen samt för första gången i DIF:s historia vanns elitserien i S:t Erikscupen. Tyvärr blev det dock respass i semifinalen mot slutsegrarna Märsta.

Juniortvåan vann sin serie i Stockholm och därmed avancerade vi ett steg i seriesystemet med detta lag.

Som synes är det många fina framgångar under den gångna säsongen, som vi med gott samvete kan säga vara den bästa säsongen genom tiderna, där framförallt juniorernas alla segrar lyser starkast.

Till detta skall läggas den ofantliga breddverksamhet som vi har som grund för att få fram dessa elitlag.

Förutom de redan nämnda lagen hade vi ytterligare 15 lag som deltog i seriespelet samt att ett 50-tal grabbar som var för unga och endast deltog i fotbollsskolan samt vår internserie.

Utan denna ofantliga bredd är det omöjligt att få fram några bra spelare från egna led. I och med att vi har en stor bredd, fordras det en stor och välorganiserad organisation.

Året 1974 var även i detta fall en milstolpe i klubbens historia. Vi fick en heltidsanställd kanslist som höll i alla trådar från Hjorthagen. Dessutom skall vi ta tillfället i akt och tacka alla våra ledare som lägger ner arbete året runt för att fostra våra spelare såväl inom fotbollens ram som civilt.

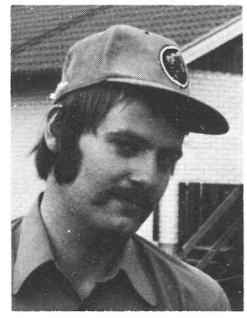

Under den här kepsen gömmer sig Lars-Magnus Wester, en idérik fotbollsledare som med hjälp av bingopengar byggt upp ungdomsverksamheten med Hjorthagen som högborg.

Ekonomin är även den en stor stötesten och frågan är om inte framgångarna till stor del beror på om man har pengar i kassan eller ej. Säsongen -74 blev även i detta fall ett av vårt mest framgångsrika. Bingon gjorde sitt inträde i fotbollssektionen. Vid säsongsstarten var det minus i kassan. Trots stora utgifter och större satsning på lagen blev det ett litet plus i redovisningen när säsongen var slut, även det historia i klubben.

Ytterligare ett nytt grepp var "Blå Randen", vår interna tidning som efter ett provexemplar 1973, blev en regelbunden företeelse under 1974. Fortsättning under 1975 kommer det givetvis att bli. Ni som inte har tillgång till Blå Randen, kontakta ungdomskansliet på tel: 60 61 07, dagtid.

Vad väntar vi oss nu av 1975

Med den stora framgången och utvecklingen inom flertalet områden 1974, blev vi tvungna att göra en stor omorganisation av styrelse- resp. kansliarbete inför säsongen -75. Sålunda är styrelsen nu indelad i kommittéer som självständigt löser uppgifter inom speciella områden. Givet-

NYHET!

Svensk fickräknare att räkna med - även på bordet!

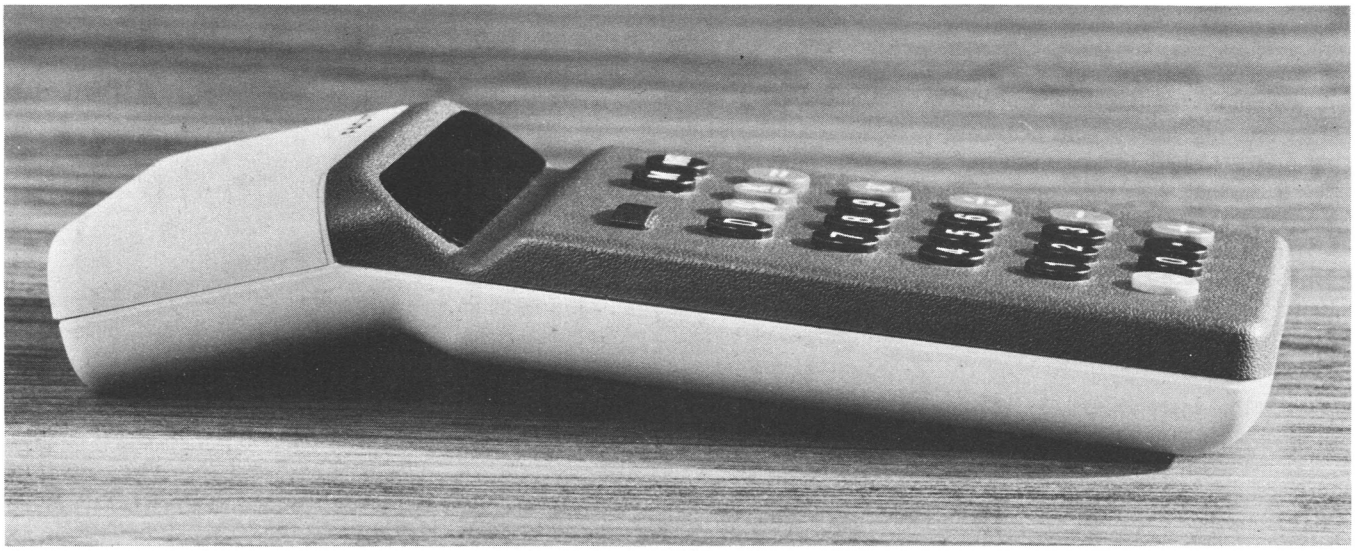

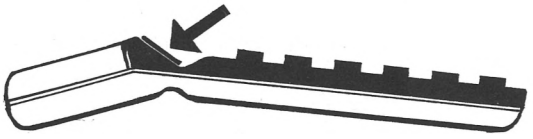

Nya Facit 1101 har 8 siffrors kapacitet. Klarar de fyra räknesätten. Procent- och konstanträkning. Minnesfunktion. 9 volts batteri som räcker ca 15 timmar. Format 145 x 72 mm.

Obs! Vinkeln. Den skiljer Facit 1101 från alla andra fickräknare.
Vinkeln betyder att Facit 1101 ligger lugnare i handen. Med pekfingret hittar du jämviktsläget direkt.
Men vinkeln gör också Facit 1101 till en bekväm bordsräknare. Du räknar obehindrat även med en telefonlur i ena handen. Här behöver du inte palla under med tändsticksaskar etc för bra överblick över tangenterna. Tack vare vinkeln. Inte heller behöver du luta dig fram för att läsa av räknaren. Tack vare vinkeln. Och gummiklacken gör att Facit 1101 ligger stilla på bordsskivan.
Facit 1101 kan förses med batterieliminator för 220 V växelström.

FACIT 1101

Beställ den idag direkt
från Facit AB
Svenska Försäljningen
Distributionscentralen 1101
597 00 ÅTVIDABERG

Ja, nya Facit 1101 passar mig.
Jag beställer mot postförskott härmed

st fickräknare Facit 1101 med fodral, bruksanvisning och garantisedel. (1 års garanti.) Pris 253.30 kr + moms 44.70 kr. **Totalt 298:–.**
Totalkostnaden inkluderar även frakt- och postförskottskostnader.
Som extra utrustning beställer jag dessutom _____ st batterieliminator för anslutning till elnätet. Pris 45:05 + moms 7:95. Totalt 53:–.
Kvitterad faktura bifogas.

Namn/företag _____

Gatuadress _____

Postnr _____ Ort _____

(Om du inte vill klippa i tidningen, så skicka ett kort i stället.)

vis finns styrelsen kvar och fattar besluten. Ytterligare arbetskraft har engagerats på kansliet.

Lyckligtvis ser det ut som vi får behålla samma inkomster som 1974. Dessutom räknar vi med att utveckla oss på en del gamla områden samt prova på en del nya för att skapa bra intäktsmöjligheter.

*

Turnerandet för alla elitlagen har systematiserats och utvecklats så att alla spelare beredes möjligheter att spela erforderligt antal utvecklande matcher. Bland turneringarna kan nämnas, att ett lag skall åka till Skottland på en två veckors turnering, Oslo och Norway Cup står givetvis åter på programmet, Örebro-Köpingcupen och pingstpokalen samt en hel del andra turneringar återkommer.

Nytt grepp är även den interna ledarutbildningen. Vi satsar hårt på att även de ledare som har hand om våra duktiga grabbar, skall utbildas och ständigt förkovra sig. Därför har vi startat en försöksverksamhet med interna kurser och träffar. Ett led i detta, är att säsongerna skall planeras tidigt, vilket vi inte har haft tid till tidigare år. Allt detta för att vi tror att resultaten kan bli än bättre än under föregående år.

Den stora målsättningen för året blir nog, trots allt fotbollsspel, att organisationen skall förbättras och stabiliseras.

Träningsplansförhållanden, egna turneringar samt öppen verksamhet i klubblokalen är tre ting som står överst på vår lista för året.

*

Under rubriken nya grepp kan även rapporteras att dam- och flickfotbollen från denna säsong lyder under ungdomsavdelningen i fotboll. Vi har här inte delat upp verksamheten i en pojk- och flickdel, utan alla lyder under samma tak och alla berörda behandlas efter samma principer. Vår stora målsättning här är att spela upp damlaget i elitserien samt att börja skapa

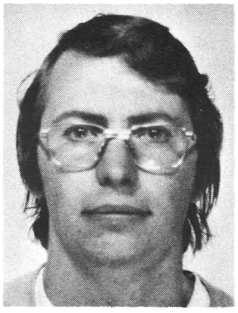

Peter Carlsson jobbar hårt med ungdomsfotbollen i Djurgården. Vänd dej till honom om du vill veta mera...

Kring nyordningen i damidrotten

Dessa sköna drag tillhör Anna Dettner, som i dag kanske inte är lika glad, då hennes egen damsektion upphört att existera. Den sektionen ägnade hon all sin kärlek och fick den också att blomstra, men så kom dessa idéer om jämställdhet

---

en givande flickfotboll från vilken vi kan rekrytera spelare till damlaget.

*

Inför året har vi även förstärkt med elva nya ledare, men ändå lider vi av en viss ledarbrist, då framförallt på flicksidan som inte ännu är så attraktiv för ledarna. Skulle Du, kära läsare, vilja göra en insats ber vi Dig att Du kontaktar kansliet på ovanstående telefonnummer. Nu är vi 24 stycken fotbollsledare och 9 stycken administrativa ledare.

*

Liksom under de sex tidigare åren kommer vi även den här säsongen att arrangera ett läger på Barnens ö, under sista sommarlovsveckan. Vi skulle där behöva viss hjälp med kökspersonal.

Vår nuvarande styrelse består av:

Gunnar Dyvik ordförande
Björn Lindgren v. ordförande
Leif Ståhl sekreterare
Kurt Hammargren kassör
Sven-Olof Åsbrink ledamot
Kjell Åkerblom ledamot
Maud Westerlund suppleant.

Kanslipersonal är:
Lars-Magnus Wester
Peter Carlsson

*

Några ord också om den nyinrättade E-gruppen i S:t Erikscupen. I denna grupp spelar de spelare som är födda efter 1966. Vi ställer upp 5 lag i denna knatte-fotboll. Vi kan rekommendera dig att gå och titta på dessa grabbar, alldeles säkert en högtidsstund för dig. Ja man kan väl säga att det är alldeles för lite djurgårdare som går och tittar på våra matcher.

Sist men inte minst vill vi ha fram goda resultat från vårt C lag som lyder under ungdomsavdelningen. C-laget, som kom tvåa i serien förra året, består av fjolårsjuniorer som inte direkt platsar i reservlaget. Målsättningen därför är i år serievinst.

Lars-Magnus Wester

och annat nys. Det innebar att flickorna inte skulle ha sin egen gård att leka på. I stället skulle de plockas in bland grabbarna och bli hårdingar i fotboll och handboll. Bara de nu inte också börjar lägga in en prilla.

Om utvecklingen någon gång i framtiden skulle gå därhän, att en hedersordförande i Djurgården bör kompletteras med en kvinnlig vice kollega finns alla möjligheter för Anna att få stiga fram.

Anna deklarerar:

JAG VILL NOG KÄMPA!

Jag måste erkänna att jag fällde en och annan tår, när jag fick höra att min gamla kära damsektion skulle upphöra att finnas till som självständig sektion och att flickorna skulle spridas ut på fältet. Jag kunde inte förstå detta steg. Vi hade ju en så härlig sammanhållning och trivsel. Det är nog gott och väl, att det blir tuffare tag om vi går ihop med grabbarna i fotboll och handboll, men det skulle väl kunnat ske utan att damsektionen upphörde. Våra traditioner som en egen sektion måste få leva vidare. Alla tjejerna kanske inte får plats i de nu stort tänkta uppgifterna. Kanske de då behöver ha sin gamla kamratkrets att trivas och jobba i. Jag hoppas att det skall gå att finna någon form för damsektionens räddning. Tala inte om nödvändigheten av jämlikhet i alla sammanhang. Vi tjejer känner oss inte isolerade bara för att vi har en egen sektion. Jag vill nog kämpa ett tag för att sektionen åtminstone skall finnas kvar som organ för tjejerna. Låt det heta att damsektionen är lagd på is, men låt oss, som år efter år offrat svett och tårar för att hålla liv i sektionen, känna tillfredsställelsen över att Djurgårdens många karlar har hjärtat på rätt ställe och känner lite för oss.

Att spola kröken är väl enkelt...

...man dricker inte så ofta bara.

DIF OCH SYSTEMBOLAGET

NÅGRA AV DE BYGGREJOR DU FINNER HOS

CANADA BYGG AB

BRÄDGÅRDAR
Huvudkontor
Lidingö
Elfviksvägen 14
181 46 LIDINGÖ
Tel. 08-765 26 90
Mån – fred 7 – 17

Vallentuna
Rosendal
186 00 VALLENTUNA
Tel. 0762-221 00

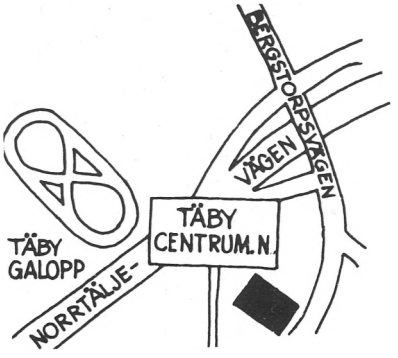

Byggvaruhus
Täby
Bergtorp
183 63 TÄBY
Tel. 08-756 04 55

måndag – torsdag kl. 8 – 18
fredagar kl. 8 – 20
lördagar kl. 8 – 14

Guldbacken klar att rycka in

När detta skrives har det just blivit klart med en övergång på fotbollssidan av stort format. Som man hoppas i alla fall. Det gäller en skånsk guldback vid namn Roland Andersson, som i fjol hjälpte Malmö att både klå oss och därtill hjälpa skåningarna till ett nytt allsvenskt mästerskap. Roland har kommit till Stockholm för att utbilda sig på GIH. Det är där som man så småningom (2 år) framträder som gymnastiklärare. Sven Tumba var en av våra första elever på denna skola. Nu kommer Roland dit.

"Stjärna till salu", läste man i en 4-spaltig rubrik i Dagens Nyheter i januari och i texten berättade Roland att han "måste lämna MFF". Orkade nämligen inte tänka på att kuska fram och tillbaka mellan Stockholm och Malmö. I den vevan var AIK, Djurgården och Hammarby intresserade att hjälpa honom slippa detta resande fram och tillbaka och bjöd honom stora famnen. Roland, som redan då hade börjat träna med Djurgården, valde till slut att stanna i denna krets.

Så återstod bara att komma överens med MFF:s ledning som för visso vädrade ugglor i mossen och därför tyckte att Roland mycket väl kunde fortsätta att resa hem till deras matcher. Men det tyckte inte Roland var särskilt lockande och efter diverse funderande gick MFF med på att släppa honom till Stockholm. "Men det kommer att bli dyrt", menade man innan några förhandlingar kommit till stånd.

Inför Rolands bestämda mening, att han föredrog att bli ett 1-årsfall och vila från all fotboll och i stället bara plugga och plugga, kunde Djurgården och Malmö så småningom samsas om en övergångsslant. Hur stor den var? Ja, den som ändå visste det. Säkerligen kan man överleva utan vetskap om en sådan bagatell . . .

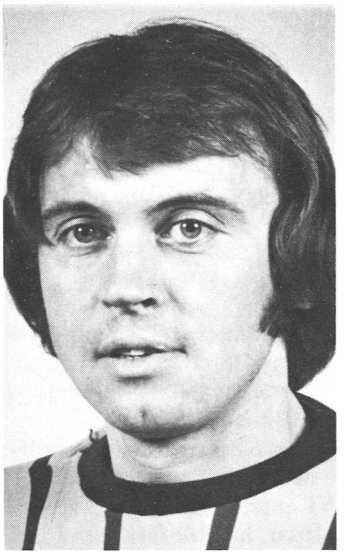

Curt Olsberg behöver nu inte längre känna sig ensam i Djurgårdströja. En sådan får nu även Roland Andersson dra på sig. Två tidigare skåningar alltså, vilka brutit upp från Malmö.

HÖGERTRAFIK

I vissa amerikanska kretsar tror man sig nu veta, att orsaken till alla virvelstormar av typen orkanen "Johanna" har sin orsak i högertrafiken . . . Det kan låta underligt, men de amerikanska experterna gissar att deras miljoner av bilar genom att ständigt köra högertrafik sätter rotation på luften i samma riktning som det normala blåsandet. Med detta bidrag från trafiken får stormarna ett extra påskjut och växer till orkaner. Man föreslår därför på fullaste allvar att övergå till vänstertrafik.

Nu är att konstatera att vi i Djurgården ligger före i det här tänkandet. Det var länge sedan vi spelade särskilt mycket på högeryttern. Mest är våra spelare inne och rotar i centern. Inget bidrag till stormarna härifrån alltså.

NYFÖRVÄRV

Vi i Djurgården brukar inte göra så mycket väsen av våra s.k. kändisar i den mån de inte som t.ex. Tumba, Knivsta och Lasse Björn gjort stora insatser på idrottsplatserna. Alla kan dock inte gå den vägen. Många kommer in som vanliga medlemmar bara för att de tycker så förfärligt mycket om "gamla Djurgårn".

Senaste nyförvärvet heter Bengt "Tåget" Norling, som tillhör regeringssidan och inte enbart gjort sig känd för att han sköter våra kommunikationer. Han är tungviktare med ett visst idrottsligt förflutet.

Ett annat nyförvärv är Dagens Nyheters VD Gustaf Douglas, som först lät sina söner bli medlemmar för att orientera sig om hur vi lever och verkar. Sedan betalade han snabbt in ständigt medlemsavgift med ett antal hundralappar.

På damsidan går vi och väntar på en inträdesansökan från nästa års olympiska värdinna i Innsbruck. Namnet har synts några gånger i veckopressen: Silvia Sommerlath.

EN HÖSTSUCCES . . .

Ack, om Bobby Byström ändå haft rätt, när han i tre feta rubriker i DN den 13 augusti 1974 lät slå fast följande:

DJURGÅRDEN
BLIR EN NY
HÖSTSUCCES

Orsaken till rubriken var den, att Djurgården just slagit Norrköping på Stadion med 5–0. På fyra matcher hade Djurgården åstadkommit 14–4 i målskillnad och därmed nästan suddat bort det dåliga intrycket från våren. Det östes mycket beröm över Djurgården, som ansågs gå mot en höst av samma otroliga slag som året innan. Särskilt Sven Lindman prisades i högan sky.

Men ack, ack – det blev ingen höstsuccés. Alla vet hur mycket gick snett och att slutet kom med en 8:e plats.

Expressen klassade det vårt lag höll på med i matchen mot Gais (1–3 på Stadion) som "dödgrävarfotboll". Det var inte alls särskilt roligt.

VAR FINNS DOM?

Var finns alla djurgårdare? Så undrar en skribent i en ofta utkommande kvällstidning och skriver: Jag tycker att var och varannan i kungens huvudstad ylar om att han är djurgårdare men det kommer 6.066 till premiären. Taskigt ställt hos blårändernas fans eller vad är anledningen?

Ja, var håller våra medlemmar hus, undrar man också i Djurgården ibland och finner det tråkigt att de flesta står utanför och väntar på friplåtar, . . .

DET HJÄLPTE . . .

Så var det dags mot BP. Givetvis mönstrade vi vårt bästa lag. Resultatet blev därefter, klar seger med 4–2. Därmed trodde vi det värsta motståndet var över. Brage i semifinalen skulle bara bli en munsbit. Efter 40 minuter stod det 2–0 till Brage.

Vår tränare Ulf Lyfors, som för tredje året var bas på skutan, kom in till pausen, var högröd i ansiktet, skällde och levde. Det tog sedan bara 20 minuter, innan ställningen var 8–2 till oss. Sedan slog vi av bara farten Gävle i finalen med 3–1, och den första juniorcupsviktorian var ett faktum. Vild glädje. Det kostade oss en ny overall. Lagledaren Stig Bengtsson kastades nämligen in i duschen efter segern. Det hör till.

(Ur rapport från ungdomsavdelningens fotbollsliv)

Vem är han vår nye president?

Ordförandeskiftet i Djurgården kom så plötsligt, att Rudolf Wallden egentligen inte hann bli bekant med sina nya klubbkamrater. De valde honom utan att egentligen veta mer än att han hette Rudolf Wallden. En uppgift i efterhand, att han var norrman, kom en och annan av oss att fundera över om det blivit så ont om infödda svenskar, att Djurgården måste gå över ån efter vatten . . .

Nu skall vi lugna alla. Rudolf Wallden är född i Lomma 1927, och bevisligen ligger Lomma i Skåne. Hans far var handelsträdgårdsmästare i denna köping, varifrån han utvandrade till Trondheim 1932. Här kom 5-årige sonen "Rulle" att bli "norrman" och skulle kanske också blivit trädgårdsmästare, om han inte brutit upp och rest till England för att under 4 år skaffa sig handelsskoleutbildning. Han hade en 10 år äldre broder, som med växlande framgång spelade fotboll i Nike, men det fick inte någon direkt påföljd för Rudolf, som nöjde sig med att sitta och titta på Ranheims matcher en bit utanför Trondheim. År 1957 bröt han upp från Norge, bosatte sig i Äppelviken och hamnade i den kooperativa rörelsen.

Här arbetade han sig steg för steg fram till en position och hör nu till stöttepelarna i KF. Ett krävande jobb. Därför tackade han nej, när han för 2–3 år sedan tillfrågades om han kunde tänka sig att bli ordförande i Djurgårdens ishockeysektion. Det kunde han inte tänka sig.

Han bekände i alla fall färg i det läget och vi hade honom därför under "insyn" allt eftersom det skulle bli aktuellt med en ny man på kommandobryggan på Djurgårdsskutan. Den situationen inträffade i höstas. Då mönstrade Carl-Hjalmar av, och upp steg Rudolf. För att förmodligen ganska snart upptäcka att han inte behövde ha några bekymmer för sin fritid . . .

Han har redan accepterat det spartanska levnadssättet i Djurgården, vilket bl.a. innebär att hans kära cigarr är portförbjuden på sammanträdena.

Han är Djurgårdens 11:e ordförande under våra 85 år.

Djurgårdens förste ordförande kom att heta John G. Janson, som en lång följd av år stod vid rodret. Bland hans efterträdare återfinner man Nils Adolf Hedjerson, Carl Hellberg, Bertil Nordenskjöld, Sven Larson, Åke Duner, Hugo Caneman och Carl-Hjalmar Bodman.

K.L.

Vår nye bas, Rudolf Wallden, valde Djurgården av särskilda skäl.

NYA HÄSTSKO-MÄN

Sedan vi senast berättade om den förnämliga utmärkelse, som bara några få människor kan räkna med att få ta emot i våra Djurgårdskretsar och som kallas "silverhästskon", har ytterligare några exemplar av denna dyrgrip delats ut med följande nummer: 26 Gillis Florsjö, handboll, 50 år – 32 Ulf Örnmarker, konståkning, 50 år – 33 Olle Ekberg, Stadion, 60 år – 34 Björn Lindgren, skidor, 50 år – 35 Hugo Caneman, Överstyrelsen, 60 år – 36 Bertil Johansson, bowling, 50 år – 37 Harry Wolff, boxning, 70 år och 38 Åke Barrling, fotboll (tidigare bandy och ÖS), 50 år.

Ungdomsvård aktiv fritid

Hur få ungdomarna aktiverade med meningsfull sysselsättning på fritiden det är en bland många andra frågor som livligt diskuteras i massmedia och om vilka experterna på socialbyråerna i olika stadsdelar då och då uttalar sig.

Och vad händer konkret?

De socialvårdande ungdomsavdelningarnas företrädare redogör för planerade insatser och de åtgärder som vidtas för att aktivera ungdomarna på fritiden.

– Vi måste rusta upp våra ungdomsgårdar eller som benämningen är idag fritidsgårdar, hör till förslagen från bl.a ungdomsvårdarna på gårdarna. Kommunalpolitikerna hakar på och medel anslås till moderniseringar och ombyggnader.

Men inte hör man att idrottsklubbarnas ledare intervjuas av vare sig politiker eller socialvårdande instanser. Ledare som väl känner till de ungdomsproblem som finns idag, som har mångårig erfarenhet av aktiv ungdomsverksamhet och som förmodligen i många fall även har förslag till lösningar som är värda att diskutera. Från idrottsklubbar och -föreningar vill man kanske att det även satsas på sporthallar och arenor.

Visst skall det finnas fritidsgårdar, antingen de nu drivs rent socialt eller av ideella och politiska föreningar. Många ungdomar, vet vi, söker sig dit.

Men i den här bedömningen av planering och upprustning av fritidsgårdar glömmer man bort en väsentlig fråga.

Vart skall de ungdomar ta vägen som inte vill besöka ungdoms- eller fritidsgårdarna? Som inte vill bedövas av 100 decibel-bullret från pophögtalarna, men som vill göra något mera meningsfullt. Vad görs för dem?

Det handlar om grabbar och tjejer som vill spänsta lite grand utan tanke på elitidrott, men som ändå med bollspel och annat vill hålla sig i trim. Och som gärna vill motionera, men som inte känner sig hemma i motionsklubbarna, där för det mesta äldre generationer håller till.

OK, en del av dessa ungdomar sugs kanske upp – genom kamraters påverkan – i en idrottsklubb eller -förening, men många står utanför och förblir hemlösa på sin fritid.

Bättre resursfördelning?

En bättre fördelning av de samhälleliga ungdomsvårdande resurserna är påkallad. Samtidigt som det satsas på fritidsgårdar bör även sporthallar, -arenor och liknande anordningar planeras och få plats i kommunernas budgeter. Annars får vi en prioritering som kan ifrågasättas.

Det är inte särskilt lustigt att som helt nyligen behöva läsa i spalterna om att badmintonspelande ungdomar ingenstans har att ta vägen, att hallar saknas för konståkare, basketspelande ungdomar eller att bandyn dör, därför att det finns för få konstfrysta banor.

Det kan heller inte vara rimligt att föräldrar måste avstå från att skicka sina idrottsutövande barn och ungdomar till träning därför att träningslokalerna är få och träningstimmarna – de som överhuvudtaget står till buds – ligger inbokade så sent på kvällarna (21-tiden) att många föräldrar tvekar skicka sina ungdomar runt stan vid den tidpunkten.

Friskvård

Satsa på och investera i friskvård – inte bara för vuxna utan framför allt för

Är det här alla tiders juniorlag i Djurgårdens historia? "Kanske det", säger Kalle Liliequist, som var fotbollsjunior på slutet av 1920-talet, och "säkerligen var vi inte bättre", tillägger Birger Farsan Sandberg, som var junior på 1930-talet. Hur som helst ett mästarlag med spelare, som redan nu är aktuella för inhopp i vårt allsvenska A-lag.

Det här fotot togs efter finaltriumfen mot AIK; från vänster i bakre ledet: Ove Rübsamen, Mikael Andersson, Lars Stenbäck, Per "Lill-Farsan" Sandberg, Sven Krantz, Pierre Febwrel, Henrik Missiorny, Jan Boström, Ronnie Branting och ledaren Stig Bengtsson; främre raden: Thomas Bengtsson, Kjell Börjesson, Göran Berggren, Tommy Zetterström, Anders Kollberg, Henrik Herzberg samt tränaren Ulf Lyfors.

Tidernas bästa juniorlag...

Uppladdningen på ungdomsfronterna i fotboll gav stora resultat. Avslutningen med SM-vinsten över arvfienderna i AIK var naturligtvis grädden på moset.

Till många belåtna djurgårdare efter 3-1-segern över AIK i allsvenska ungdomscupen fanns även en myndig herre vid namn Birger Sandberg, pamp i fotbollsförbundet efter åtskilliga år i Djurgårdens fotbollsstyre.

– Bättre juniorlag har Djurgården inte haft någonsin, inte ens på min tid, menade "Farsan" och erinrade om året 1937, då han hade nöjet att spela i Djurgårdens juniorlag. Att han nu var imponerad och därtill belåten berodde väl något på att han hade sin ättelägg Per Sandberg med på den segrande sidan. En lång hejare med bättre bollbehandling än "Farsan" på sin tid.

Finalen mot AIK var avsedd att bli höjdpunkten på Djurgårdens bästa junior- och ungdomssäsong, men som alltid mot AIK var nerverna framme och spökade. Givna mål gick upp i rök, och när ovanpå allting annat AIK tog ledningen räknade publiken på Särna Idrottsplats med att det skulle bli en upprepning av alla dystra händelser på Råsunda med det allsvenska laget inblandat. Men juniorerna ville annorlunda.

Efter 0–1 kunde Ove Rübsamen, även "Ryssen" kallad, kvittera och rädda Djurgården till förlängning. På en frispark skruvade han bollen förbi AIK:s försvarsmur och ordnade 2–1. Sedan var det bara att fullfölja med 3–1 genom Sven Krantz och saken var klar.

Tränare Ulf Lyfors, som haft ett finger med i spelet i värvningen av Ove Rübsamen från Helenelund, var naturligtvis extra belåten över att Ove blev den avgörande faktorn. Men tränaren kunde också trivas med alla de andra spelarna, som i den här matchen gav allt och därmed också fick uppleva den härliga känslan av att vinna över AIK. I det gänget har tränaren sin hustru Monica spelande . . .

Djurgårdens mästarlag: Henrik Misiorny – Thomas Bengtsson, Per Sandberg, Kjell Börjesson, Göran Berggren – Lars Stenbäck, Tommy Zetterström, Pierre Febwrel, Anders Kollberg, Ove Rübsamen, Sven Krantz – Henrik Hertzberg, Mikael Andersson.

Andra medverkande i laget under säsongen: Jan Boström, Ronnie Branting, Dan Sundblad, Jan Ohlsson, Tommy Pettersson, Gunnar Kjellgren, Sven-Erik Bergquist.

Stig Bengtsson

---

ungdomen!

Den alarmerande rapporten för någon tid sedan från de militära inskrivningsmyndigheterna i landet är tydlig nog:

Endast var femte värnpliktig befinner sig i dag i sådan fysisk och psykisk kondition att han kan fullgöra sin militärtjänstgöring . . .

Vad säger månne våra folkvalda – våra riksdagskvinnor och män – om den rapporten?

Stöt i basunen medan tid är!

Look out

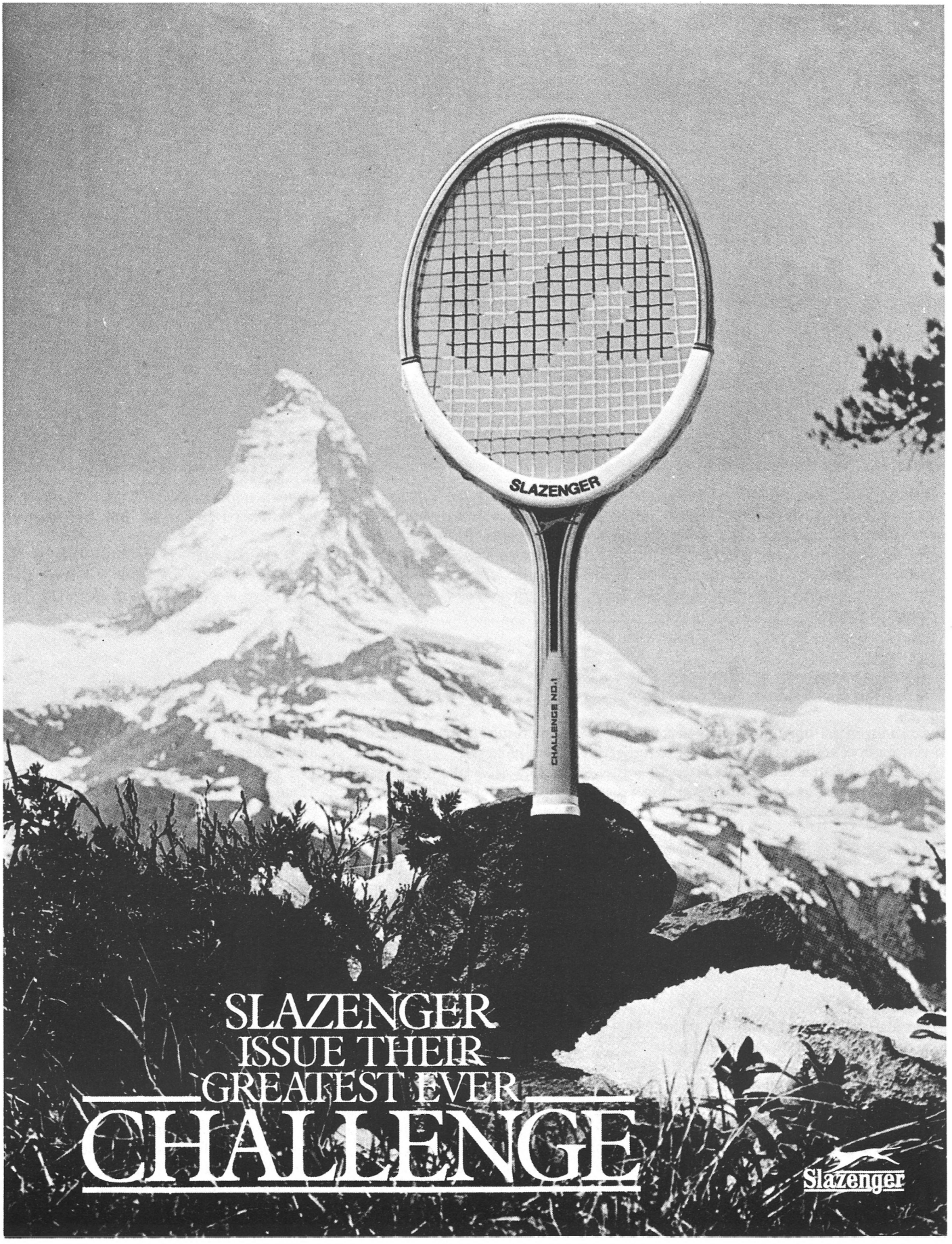
SLAZENGER
CHALLENGE NO.1
SLAZENGER
ISSUE THEIR
GREATEST EVER
CHALLENGE
Slazenger

I VÄNTAN PÅ BILD

Vår man på väg med A-lagstruppen till allsvenska fotbollstoppen är framförallt Bengt Persson. Det är nämligen han som tagit över slavdrivarjobbet i fotboll efter Antonio Duran och är alltså närmast den, som skall se till att det blir fart och stil över våra kämpar. Om han lyckats placera Djurgården på övre tabellen, lovar vi att han skall få sin bild i nästa nummer av Djurgårdaren.

Nu får det räcka med att presentera honom som en mycket ung man. Kanske rentav aningslös. Han visste nämligen föga om hur Djurgårdens fotbollslirare fungerar. När det här läses torde han ha fått åtskilliga aningar om hur det fungerar. Och säkerligen har han också klämt fram nya idéer om hur det goda materialet skall bearbetas för att forma sig till ett kanonlag.

Vem han är, denne Bengt? Jo, i fjol var han tränare för IFK Eskilstuna, och det var ju ett lag, som det inte gick särskilt bra för. Tidigare hade han ett förflutet hos Svenska Fotbollsförbundet, där han nötte en stol på kansliet samtidigt som han verkade ute på fältet såsom förbundskapten för juniorlandslaget. Därmed har han säkerligen sinne för att ge ungdomarna en chans.

Han beskrives som en energisk ordning med förmåga att driva igenom sina idéer. Han kan det mesta om fotboll och har ett lättsamt sätt med sin omgivning. Samtidigt skall man veta att ingen tränare åstadkommer ett storlag på ett år. Bengt Persson önskas all lycka i ett både hårt och tacksamt jobb.

BANDYN SLOG ISHOCKEYN

I vanliga fall får i varje fall i Stockholm bandyn finna sig i att bli klämd mellan sköldarna av ishockeyn. Det har märkts på Johanneshov, där Isstadion och Söderstadion ligger vägg i vägg med varandra. Medan ishockeyn brukar ha bortåt 9.000 åskådare på de stora matcherna har bandyn fått nöja sig med några hundra huttrande närvarande i samband med den magra div. II-kost, som bjudits på. Men det blev ombytta roller sista speldagen. Då samlade SM-finalen i bandy 18.000 åskådare på Söderstadion, medan ishockeyn med Djurgården i kval mot Hofors fick nöja sig med knappa 800 personer på läktarplats. Bandyn kan vara värd att få sola sig i glansen åtminstone en dag pr år. Väl bekomme.

När blir det dags för Djurgården att spela en SM-final i bandy?

Det här är min boll, du får ursäkta så mycket, säger Tommy Berggren och går upp i luften för att nicka bort bollen från en vittröjad Landskronaspelare, Stefan Nilsson. Djurgården vann matchen med 3–1.

Historiskt på årsmötet

Carl-Hjalmar: Jag satsar nu på ungdomsfronterna

Ett ordförandeskifte i Djurgårdens Idrottsförening är en unikare händelse än ett presidentskifte i USA. En president har som regel en 4-årsperiod, men en ordförande i Djurgården har som regel en 10-årsperiod att avverka. När därför Carl-Hjalmar Bodman i höstas tackade för vad som varit under hans 10 år i Överstyrelsen och efterträddes av Rudolf Walldén var det en historisk händelse inom vår förening.

Carl-Hjalmar Bodman satsar på ungdomsfronterna i fortsättningen.

Det måste naturligtvis bli någon form av avskedsintervju. Bäst skickad att göra en sådan bedömdes Kalle Liliequist att vara. Han hade ju ansvaret för att Carl-Hjalmar på sin tid blev medlem genom att värva honom tvärsöver staketet hemma på Brommatomten. Då var Carl-Hjalmar en ung och oerfaren medlem i Swolders handbollsgäng, men avslöjade vissa talanger i fotboll, varför han av "Kalle Lilja" bedömdes kunna bli matnyttig i Djurgården. Värvningen gick snabbt (och något senare kompletterades den med att Carl-Hjalmars gamle skolkompis Rolf Theblin också försågs med entrékort till Djurgården).

Intervjun lät vänta på sig. En avgående ordförande får plötsligt en väldig massa jobb för att ta igen vad han tvingats skjuta åt sidan under idrottsledaretiden, men till sist haffades Carl-Hjalmar på stugtrappan. Därifrån talade han ut och gav några synpunkter på tillvaron.

Ungefär så här berättade han:

Roligast ute på fältet

Visserligen hade jag redan för ett par år sedan gett en förhandsvarning om att jag avsåg att lämna ordförandejobbet och därmed borde jag för mig själv också ha gjort klart för mig att jag skulle komma att sakna kretsen. Men det var i alla fall ett svårt beslut att verkligen stiga av skutan. Det var emellertid nödvändigt. Mitt civila jobb hade kommit i kläm och det gjorde att jag inte kunde ge Djurgården tillräckligt av min tid för att upprätthålla en ordförandepost. Dessutom – efter ett 10-tal år har man gett sitt bästa på en så utsatt och betydelsefull post.

Jag visste i alla fall att mina band med Djurgården aldrig skulle klippas av. Nu fick jag gå ner och hjälpa till på ungdomssidan i framför allt ishockey. Att komma i direkt kontakt med den aktiva idrotten ger mycket mer än ett jobb på styrelsenivå. Jag tror att de som just jobbar på fältet får ut mycket mera. Men några måste förstås hålla i de administrativa trådarna. Annars skulle en storförening som Djurgården inte fungera.

Jag vill minnas att jag kom in som suppleant i överstyrelsen i början på 1960-talet och avancerade på ett år till ordinarie och blev vice ordförande. När Hugo Caneman dragit sitt lass färdigt, gav han mig ordförandeklubban. Trodde väl inte då att jag skulle slita med den i nära 10 år. Så blev det i alla fall.

Klart att man efter en så lång tid skaffat sig många erfarenheter och minnen. I första hand ekonomiska erfarenheter. Det fanns ju som regel aldrig några pengar att förverkliga alla planer. Det blev att leva ur hand i hand och satsa på att få rörelsen att gå ihop ett år i sänder. Det lyckades ju inte alltid. Nu verkar möjligheterna ljusare tack vare bingopengarnas mångfald. De kompenserar att publiken sviker på våra evenemang.

Ett minne för livet

Massor med upplevelser passerar revy, om jag slår mig till ro och försöker minnas. Inte så svårt att minnas de lyckliga ögonblicken. Största upplevelsen eller säg gärna största betydelsen daterar sig från 1961, då vi kvalade oss upp i den allsvenska fotbollen igen. Vi behövde vinna sista matchen i Sunne med 11–1. Och vi vann med 11–1. Gick därmed förbi Stockholmskamraterna på bättre målskillnad. Från matchen i Sunne minns jag mest av allt hur Tumba efter att ha prickat in ett pangskott rundade Säffles mål och skrek ut sin vilda segerglädje som om han hade gjort ett mål i en VM-final i ishockey. Tumbas enmansteater i Sunne glömmer jag aldrig.

På ishockeysidan lever jag kvar i vårt sista SM, då vi behövde slå Skellefteå borta för att ta mästerskapet. Det klarade

INTERNATIONELLA FOTBOLLSMÄSTARE

Djurgården har inte lyckats särskilt väl i de internationella fotbollscuperna. Vare sig det handlat om Europacupen, UEFA-cupen eller Toto-cupen så har vårt A-lag förr eller senare stött på patrull. Men så skickade vi våra allra yngsta på en vikingaexpedition till Oslo och då blev det resultat. Det här gänget vann i konkurrens med diverse länder något som kallades "Norway Cup" och blev allas förklarade gunstlingar.

De prisbelönta och inte särskilt nedslagna spelarna och ledarna är från vänster, stående: Rolf Ekberg, Ola Svensson, Thomas Bodstrand, Ulf Johansson, Leif Eriksson, Lars Lundqvist, Ingemar Lindewall, Peter Karlsson;

i främre raden på knä: Christer Björkqvist, Ralph Ekberg, Per Fredrik Skiöld, Mikael Andersson, Peter Dahlgren, Thomas Pusic, Mikael Selling samt liggande som en pascha återfinns Håkan Wennerström.

Vi måste hålla färgen

Samtidigt som vi med glädje ser djurgårdsfärgerna mer och mer spridda över stan i form av mössor, halsdukar, jackor etc, kan man inte låta bli att fundera: tjänar fabrikanter och detaljister pengar på Djurgårdens IF som varumärke?

Vårt namn, vårt märke och våra färger är så väletablerade enheter, att de bedömda ur ett företagsmässigt perspektiv, skulle betraktas som en väsentlig tillgång. En lång ärorik historia med många uppmärksammade insatser inom skilda idrotter har skapat situationen – eller rättare sagt denna goodwill.

I det kärva ekonomiska klimat som idrottföreningarna i dag arbetar i, måste man se till att inga tillfällen går en ur händerna, när det gäller möjligheter till intäkter. Inom ÖS har vi sedan en tid tillbaka tagit initiativ till en ökad försäljning av "Djurgårdsprodukter" i egen regi. Försäljningen har ökat ganska avsevärt under den senaste årsperioden. Men det ligger ännu större försäljning "i luften" så att säga.

Det säljs betydande kvantiteter märken, mössor, träningsoveraller, jackor, halsdukar o.s.v. där proceduren är så enkel som att en fabrikant gör en "djurgårdsprodukt" och säljer den till ett detaljistföretag utan att fråga oss om lov, mycket mindre ge oss någon royalty. Det är marknad idag för färgglada idrottsföreningsprylar. Det tycker vi är trevligt men vi vill vara med i affärerna. Hur många CocaCola-flaskor tillverkas det i världen idag, där inte ägaren av Coca Cola-receptet och varumärket har en slant med? Jag tror ni kan räkna dem på ena handens tumme. När det kommer till kritan har vi samma rättigheter men vi måste hårdare gå in för att hävda dem.

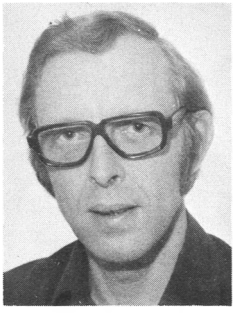

Roland Erixon slår vakt om våra färger.

Vårt nästa steg bör nu bli att tillsammans med i första hand AIK och Hammarby komma fram till en gemensam handlingslinje. Skulle de tre största föreningarna i Stockholm börja diskutera den här frågan likartat och med fasthet, kunde värdet av vår goodwill bli till välkomna tillskott i klubbkassorna istället. Men då är det viktigt att vi håller samman och håller färgen.

Roland Erixon

---

grabbarna och direkt efter matchen reste vi till Umeå och firade segern med Lasse Nordvall sittande och spelande piano mest hela kvällen. På hemresan mellanlandade vi i Alfredshem och gav blivande Modo AIK ett litet mästarbevis. Hoppoms sådana tider ska komma åter.

Annars har jag glatts mycket av vad som hänt på ungdomsnivå i ishockey och skattar särskilt högt att "mitt" lag vunnit S:t Erikscupen tre år i följd. Det är den vägen vi måste få fram våra storspelare.

Byken i tennis

Mindre lustiga minnen? Jo, visst fanns det sådana också, och då kommer jag särskilt ihåg den otrevliga schismen med vår tennissektion. Det var inte många som ville hjälpa till och tvätta den smutsiga byken. Mest kom det an på mig få denna episod undanstökad så att det blev lugn och ordning i föreningen igen.

I övrigt grämer man sig naturligtvis även över en del idrottsliga bakslag, men sådana hör ju till och dem får man ta med någorlunda ro. Annars gäller dock att det aldrig duger att slå sig till ro. Stillastående är tillbakagång. Det måste alltid pumpas in nytt blod i föreningen. Tyvärr verkar det som om bristen på goda ledare bara skall öka. Det finns så många som vill komma med kritik men att själva ta över ett ansvar och dra en del av det tunga lasset – för det anmäler sig sällan några frivilligt. Vi har en förnämlig extra resurskälla i alla föräldrar, som nu villigt och glatt ställer upp för att lotsa alla våra Djurgårdsbarn fram till att bli nyttiga kuggar på olika idrottsfronter.

Sedan har jag naturligtvis önskemål att de kommunala organen skall få resurser att hjälpa oss till mera idrottslokaler, isbanor och träningstider. Här verkar man ute i landsorten ha det vida bättre förspänt.

Säger vår avgående ordförande och lovar att hålla ett öga på oss även i fortsättningen.

K.L.

Backhoppningsmästare Bengt har blivit rospigg i Norrtälje, minns gärna då han 1951 hoppade 127 meter i Obersdorf.

Mästare steg av

Utom maratonmästare och andra akrobater har vi nu inte längre någon svensk mästare i Överstyrelsen. I och med att Bengt Jäderholm avsade sig sina styrelseuppdrag vid årsmötet, gick senaste svenske mästaren ur vår "regering" för att i stället ta hand om lasarettet i Norrtälje.

Bengt var skidornas man. Redan som 9-åring hoppade han i stora Fiskartorpsbacken vilket var något åt det otroliga hållet. Dessbättre medförde det inte några men för hälsan. Senare blev han backhoppare under ordnade förhållanden och vid SM i Falun var han mogen att slå till och bli lagmästare i backhoppning 1947 tillsammans med Wille Hellman och Elof Olsson.

Omedelbart efter världskriget hörde han till de svenskar, som skickades att ta upp kontakten med norsk idrott, och för Bengt blev det att i Holmenkollens väldiga skidbacke ställa sig och fundera på hur publiken skulle reagera. Svenskarna var ju inte särskilt poppis i grannlandet på den tiden, men spänningen släppte och på de vänliga idrottskänslorna stod inte att ta fel. Det blev därför en dubbel upplevelse. Bengt hoppade nämligen långt också. Och vann silvret.

Efter den aktiva tiden och intensiva studier som blivande läkare gjorde Bengt comeback och blev ordförande i skidsektionen. Denna tid följdes sedan av en paus för att till sist ändas med att Bengt valdes in i Överstyrelsen, där han under flera år fungerade som vice ordförande.

Vid sidan av allt styrelsejobb hade Bengt ansvaret att som läkare lappa ihop skadade fotbolls- och ishockeyspelare.

Även om han nu valt att förekomma i Norrtälje, finns kontakten kvar med Gamla Djurgår'n. Alla skeppsbrutna i skärgårn kan nog få ett handtag . . .

ASG

vi klarar alla transportsätt

Så här skall det gå till

Vår ishockeybas ger receptet för bättre ekonomi och bättre lag.

Under en säsong har nu ishockeysektionens ordförande Ulf Adelsohn haft tillfälle se ishockey från insidan. Tidigare var han blårandig entusiast på läktarplats, men så stod han plötsligt med ansvar att göra en insats på ledarsidan i och med att han valdes till ordförande efter Nils Munck af Rosenschöld. Vardagen blev kanske annorlunda än Ulf Adelsohn hade trott. Att från praktiskt taget ingenting hoppa rakt in i getingboet innebar ett väldigt kliv och säkerligen en väldig massa upptäckter. En ishockeysektion av Djurgårdens format fungerar ju inte på samma sätt som det politiska jobb, vilket vår ishockeybas i egenskap av borgarråd har till civilt levebröd.

Om man får tro en intervju i ångradion har Ulf Adelsohn särskilda synpunkter på att få den besvärliga ekonomiska frågan löst. I sammandrag tillåter vi oss att berätta ur intervjun ett och annat:

Stockholmsidrotten är missgynnad när det gäller stöd från företagen i stockholmsområdet. I landsorten finns det mycket ofta ett stort företag bakom klubben. För att få stockholmsföretag att ställa upp har vi tillsammans med AIK och Hammarby träffat handelskammaren som förklarat att den i princip är positiv till idéerna.

Närmast behöver vi hjälp med främst arbete åt de aktiva och i viss mån också bostäder. Då gäller det kanske framför allt när vi "får" andra spelare från landsorten. Arbete är kanske det allra viktigaste, eftersom jag har den bestämda uppfattningen att det kommer en tid *efter* både fotbollen och ishockeyn och då är det viktigt att alla grabbarna har ordentliga framtidsjobb, så att de vet det och därmed också kan satsa på idrotten på ett annat sätt. Och när jag säger att det viktigaste är ordna jobb, så kan jag säga att sådant typexempel som en av våra backar, Leif Svensson, som är en duktig och ambitiös kille och som nu gärna skulle vilja komma ut i förvärvslivet, utan att vi inte kunde klara det. Jag tror verkligen att många av Stockholms företag skulle dels kunna göra oss en tjänst, och dels också få en värdefull arbetskraft själva.

På vilket sätt skulle klubbarna betala tillbaka? Jo, vi kan ju hjälpa företagen på många olika sätt. De kan få högtalarreklam under matcher, de kan få annonser i matchprogram och de kan få använda planerna före matcherna för olika typer av reklam, vi kan ha företagens decaler på bilar, på trunkar, på sportjackor osv, vi kan låta våra spelare ställa upp genom att sälja en del saker på varuhus vi kan kanske också låta spelarna ställa upp och hjälpa företagens korplag och mycket annat. Men det viktigaste är väl att det skulle, så vitt jag förstår det, vara en verklig allmän PR för företagen i den här stan' om det kom ut till allmänheten att de stod bakom Stockholms storklubbar.

Ulf Adelsohn, blev skeppare på ishockeyskutan och hade ett himmelens snärj att få den i hamn i någorlunda manöverdugligt skick. Ulf är en dynamisk herre och har lovat sig själv att få vårt ishockeylag att fungera som i forna storhetsdar.

– Skall det vara nödvändigt att plocka in företagen på det här sättet? Blir inte idrotten ännu mer komersiell än i dag?

Om jag kunde få in de pengar som behövs för att driva en allmän verksamhet på annat sätt, så vore jag mera tacksam. Men å andra sidan ser jag inte att det blir någon kommersialisering i och för sig för att företagen på precis samma sätt som sker i landsorten även hjälper stockholmsklubbarna.

– Är det här en väg att få fram bättre idrottsliga resultat hos stockholmsklubbarna?

– Ja, i vart fall är det väl ett sätt för oss att kanske få en del bättre spelare till stan och få hjälp att få en del bättre spelare till oss. Jag tror också att det är väldigt viktigt för spelarna att veta det, att de har ett bra jobb i bakgrunden och en bra bostad. Allt sånt gör ju att de på ett helt annat sätt kan satsa på idrotten och kanske också på ett annat sätt dras till stockholmsklubbarna.

KALLA ISHOCKEYSIFFROR

För första gången i svensk ishockeyhistoria spelades den allsvenska serien den gångna säsongen med 16 lag invecklade i vardera 30 matcher. Hur Djurgården spelade skall vi i sammandrag berätta med denna matchlista.

	hemma:	borta:
– AIK	2–4	2–3
– Tingsryd	12–5	4–2
– Leksand	1–7	2–14
– Timrå	2–3	2–5
– Frölunda	4–2	3–13
– Färjestad	3–3	3–11
– Södertälje	7–3	8–3
– Björklöven	9–3	5–2
– Mora	4–4	8–7
– Västerås	6–6	6–3
– Örebro	4–1	7–1
– Karlskoga	9–6	5–4
– Modo	7–3	4–3
– Skellefteå	4–6	0–4
– Brynäs	0–4	2–10

Det gav den här sluttabellen:

Brynäs	30	25	2	3	170– 89	52
Leksand	30	25	1	4	196–101	51
Skellefteå	30	17	8	5	119– 96	42
Timrå	30	18	5	7	156– 95	41
MoDo	30	18	1	11	175–122	37
Färjestad	30	17	3	10	134–109	37
Frölunda	30	16	3	11	134–118	35
AIK	30	16	2	12	139–118	34
Södertälje	30	15	3	12	143–118	33
Djurgården	30	15	3	12	134–145	33
Björklöven	30	9	4	17	109–152	22
Mora	30	8	4	18	114–143	20
Örebro	30	6	1	23	95–167	13
Tingsryd	30	4	4	22	99–170	12
Västerås	30	5	2	23	83–163	12
Karlskoga	30	2	2	26	94–188	6

Djurgårdens 10:e plats betydde kval, varom mera berättas på annan plats.

– Hur pass besvärlig är den här situationen för idrottsklubbarna? Kommer stockholmsidrotten att bli en form av B-idrott i fortsättningen om det inte händer någonting?

– Jag tycker inte att man skall överdramatisera det hela, men jag hoppas att vi skall kunna få samma hjälp i Stockholm, som man får i landsorten. Men jag tror att om man vill att stockholmsklubbarna på allvar skall konkurrera, så *måste* vi få den här hjälpen. Och det är en hjälp som vi skulle vilja ha även från kommunen. Jag vet ju exempel på att många kommuner på ett helt annat sätt än Stockholm hjälper idrottsklubbarna.

Gör som vi i Djurgården

Vid behov av BUSS

till resor i in- och utland

vänd Eder
med förtroende
till

KRISTIAN LARSSONS BUSSTRAFIK

Björklinge

Tel. 018-37 50 28

Ät snabbt
Ät bra
Ät internationellt

hos Stefan Dolderer

Bofri-Bar

SURBRUNNSGATAN 46
113 48 STOCKHOLM
Tel. 31 99 64

JOHAN G. STRANDHS

BROTTAR- och
GYMNASTIKMATTOR

fortfarande bäst

BEGÄR OFFERT!

Box 102 KÄVLINGE

Telefon 0412-304 66

MÅLERIFIRMA

L. ÖRNMARK

I STOCKHOLM AB

Östermalmsgatan 84
114 50 Stockholm
Telefon 08-67 03 40

TELEFON 08-67 03 40

Slutet gott, allting gott

Ishockeyskutan på äventyrlig seglats

Så har vår ishockeyskuta äntligen kommit i hamn och nu kan den illa medfarna skorven börja rustas upp för att stå emot de betydligt större påfrestningar, som väntar på de djupa farvattnen. Det var den suck, som vi alla drog ungefär kl. 18.10 söndagen den 16 mars 1975 på Johanneshov. Då hade Djurgården lagt Hofors på rygg och vunnit sista kvalmatchen med hela 12–1. Därmed hade vi räddat oss definitivt till elitserien i höst. Och vi hade också utkrävt en gruvlig revansch på Hofors för dess tilltag att slå oss i första kvalträffen med 5–2. Det var ju den skrällen, som kom de flesta av oss att drabbas av stora pommerska skälvan och frukta att vi satt vår sista potatis i de stora ishockeysammanhangen.

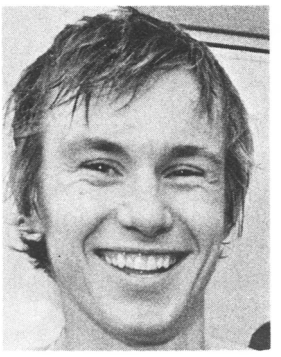

Sören Johansson, ett av de stora glädjeämnena i ishockeylaget och på väg att utvecklas även i riktning mot Vikingarna och Tre Kronor.

Nu efteråt kan man ju se med distans på vad som hände den gångna vintern. Mest hela säsongen åkte vi upp och ner som en expresshiss. Ett tag låg vi faktiskt på 4:e plats, innebärande entrébiljett till slutspelet mellan "fyra stora". Men det kunde inte påträffas någon, som trodde att vi skulle stanna särskilt länge i den positionen. Ack, nej – vi försvann snabbt ner i de djupa avgrunderna, fjärran ifrån slutspel och ett tag fjärran ifrån även en plats bland de åtta bästa.

Ja, det gick så långt, att vi ett tag trasslat till det riktigt ordentligt med risk att vi inte skulle bli ens ett av de två lag, som från 9:e och 10:e platserna skulle få chansen att spela kval med vinnarna av division II. Vi hotades med andra ord av förintelsen. Det skedde efter några ruskiga baksmällar mot Brynäs, Leksand och Färjestad med tvåsiffriga siffror. Då såg det illa ut. Ingenting fungerade. Grabbarna och ledarna deppade i kapp. Pucken gick inte längre vår väg. Den var vår värsta ovän, hoppade och for och hamnade som regel bakom stackars Peder Nilsson. . .

ROLLE OCH ÄNGLARNA

Den definitiva vändningen kom i hemmamatchen på "Hovet" mot Södertälje. Då var vi verkligen vän med pucken. Södertälje dominerade på ett närmast utklassningsbetonat sätt, men Rolle Einarsson hade träffat ett hemligt avtal med ett okänt antal änglar. Hur Södertälje än sköt och bombarderade nekade pucken att gå förbi Rolle. Inte ens när han var utlurad ur sin kasse kunde Täljetokarna – dom blev tokiga under pågående föreställning – få pucken att hitta rätt. Änglavakten gjorde sitt. Pucken drogs åt sidan eller lyftes över målet. Fantastiska änglar. Med samma insats under tidigare matcher hade vi varit ett lag för NHL-proffsligan.

Hur som helst blev det en rejäl seger över Södertälje och därför gjorde det strax mindre att vi redan släppt alla fyra poängen mot AIK och därmed direkt hjälpt dem på rätt sida om det magiska strecket. Av egen kraft hade "svartingarna" säkerligen inte kunnat klara sig, men vi behövde ju varann i elitserien och därför tog vi risken att vänta med vår egen räddning tills AIK kommit på säkra sidan. Är det inte oegennyttigt? Och när tänker AIK återgälda vår vänlighet?

Nu räddade vi oss alltså till en chans att spela hasard i kval mot Hammarby, Hofors och Kiruna. Inga säkra papper. Det fanns rutinerade ledare, som menade, att kvalet blir en expeditionshistoria. "Vi kommer att köra över dom" hette det. Vad ledarna hade att säga, när laget kom hemskickat i paket från Hofors och fått stryk med 5–2, skall vi inte berätta i det här sammanhanget. Det handlade emellertid om underskattning avslöjade vår utsände spion. Ingen kunde ta Hofors på allvar. Ishockeyrinken låg i en folkpark med en massa tingel och tangel i omgivningen, och det stämde våra grabbar mera till skämtlynne än till allvar. Ganska snart fanns det inte något utrymme för skämtlynne. . .

BITTER LÄXA

Hofors ville inte känna sig som några "lantisar" utan bestämde sig i stället för att klä av stockholmarna. Innan dessa förstod vad det handlade om, ledde Hofors med ett par mål, och sedan matchen en gång kommit snett för Djurgården var det bara att acceptera att Hofors var det bättre laget. Hur bittert det än kunde kännas. Men läxor är alltid bittra.

Historisk tabell

Slutet på kvalet i ishockey kom för Djurgårdens del i form av denna tabell, som torde vara historisk i och med att Djurgården på detta sätt fördes upp i elitserien.

Djurgården	6	5	0	1	39–16	10
Hammarby	6	3	0	3	26–22	6
Hofors	6	2	0	4	16–29	4
Kiruna	6	2	0	4	24–38	4

I och med detta nederlag kom Djurgården direkt in i skärselden och det innebar att man nu hade kniven på strupen och var piskad att vända på utvecklingen. Det måste ske mot Hammarby pr omgående. Läxan i Hofors var lärd. Nu kom det skärpa och vilja in i hela uppställningen. Inför fullsatt hus på "Hovet" däckades Hammarby med 6–2. När det i nästa match alltjämt fanns skärpa kvar i Djurgården betydde det föga att denna match gick uppe i Kiruna. 8–2 för Djurgården och ordningen på torpet återställd. Med seger även i returen mot Kiruna skulle all oro vara borta. Men bara för att det blev 8–2 i första mötet ansåg en och annan av våra män att de kunde åka på en skridsko. Plötsligt hade Djurgårdens 4–1-ledning förvandlats till 4–4. Nerverna kröp utanpå tröjorna. Vissa goda makter styrde och ställde för oss och slutet kom med Djurgårdsvinst med 7–4.

Sedan återstod bara "Bajen" och även om deras ungdomar stretade emot var det vår match och ny vinst med 4–2. Och sedan slutade säsongen med 12–1 mot Hofors. Slutet gott, allting gott. Eller var det inte så gott. . .

Ett steg närmare för Djurgården till elitserien: här får Hammarby kapitulera i första kvalet på Johanneshov. Det går inte att ta fel på glädjen hos Folke "Totte" Bengtsson och Peter Gudmundsson i samband med den här fullträffen. Så småningom blev det 6–2 för Djurgården. Hammarbymålvakten Mikael Lindgren sprattlar förgäves i sin kasse, där pucken lagt sig till ro. I match nummer 2 blev det 6–2.

Lurad på högsta vinsten

Att välja ut en av 30 hårda allsvenska matcher och säga, att just den avgjorde Djurgårdens öde, är naturligtvis inte lätt. Men man kan ju peka på någon av matcherna mot den absoluta toppen för att slå fast, att pucken inte gick Djurgårdens väg ens när det borde ha kunnat göra det. Vi sätter saxen i Svenska Dagbladets referat efter matchen mot Brynäs strax före jul:

Domarmiss(?) DIF:s öde:

Vi var ett nummer från högsta vinsten

Han var bitter, Djurgårdstränaren "Lill-Stöveln" Öberg, sedan Brynäs vunnit torsdagens ishockeymatch på Johanneshov med 4–0. Det är inte svårt att förstå Öbergs besvikelse. Hans lag hade i 45 minuter gjort sin förmodligen främsta insats i årets allsvenska.

– Det är sorgligt att brynäsarna än idag ska ha så'n makt över domarna, sa Öberg. Dom tror tydligen inte att en spelare i Brynäströja kan ramla utan att ha blivit omkullslagen. Det känns nu ungefär som om man varit ett nummer från högsta vinsten.

Det ödesdigra domslut DIF-tränaren syftar på kom efter 4.01 i den sista perioden. Brynäs ledde med 1–0 och hemmalaget kämpade intensivt för kvittering. I det läget utvisades Billy Sundström tvivelaktigt för tripping på Lars Göran Nilsson, Stefan Persson gjorde i power play 2–0 och matchen var i praktiken avgjord.

– Jag vill inte påstå att domarna var dåliga, men det här felaktiga domslutet gjorde slut på en bra match och knäckte våra grabbar psykiskt, sa "Lill-Stöveln". Vi hade klar poängchans.

Utmärkt DIF-insats

Djurgården gjorde i drygt två perioder en charmant insats med tanke på att man mötte Sveriges för närvarande bästa lag. DIF-arna var tydligen helt inställda på snabb revansch för 2–10 i Gävle och tvingade de favorittyngda gästerna att "ta på sig blåstället".

Brynäs fick defensivt jobba för högtryck och hade uppenbart problem att hitta luckor när man tog sig in i DIF:s försvarszon. Med en mer mänsklig målvakt än Willie Löfqvist är det troligt, för att inte säga sannolikt, att Brynäs långa segersvit (åtta matcher) brutits.

Resultatet är alltså missvisande. Djurgården var inte fyra mål sämre än Brynäs, men "korken gick ur" när det psykologiskt viktiga 2–0 målet föll.

*

Detta var alltså en av "otursmatcherna", där Djurgården verkligen tog i så att det knakade. Sedan fanns dessvärre matcher, där viljan och ambitionen inte var densamma och där både en och flera spelare gick ut på isen och trodde sig kunna vinna utan att ge sitt bästa.

En sådan match spelades mot Västerås på "Hovet". Djurgården behövde vinna för att undgå kvalens hemskheter. Innan publiken satt sig till rätta på läktarna ledde Västerås med 5–2 . . . Gonatt, gonatt! Visserligen kom det omsider skärpa i Djurgårdens led, men det räckte inte till att åstadkomma mer än 6–6. För sent hade syndarna vaknat.

*

Ännu fanns hoppet kvar. Det gällde att "ta ner" Södertälje. Och för första gången på ett halvt århundrade beslöt pucken (pris 2:75 i närmaste butik) att gå Djurgårdens väg. Hur öppet vårt mål än stod, så nog hade Södertälje vänligheten att

Så raffinerat...

Kvalmatcher brukar vara kassapjäser, och Djurgårdens och Hammarbys två derbyn i ishockeykvalet betydde genom omständigheternas makt att det blev utsålt hus.

Omständigheterna, ja! Nu efteråt kan det ju sägas, att Djurgården inte hade något emot att se Hammarby i ett fint utgångsläge. Därför la' vi oss mot Hofors och bjöd därmed Hammarby på chansen att "lukta allsvenskt". Halva stan kom rusande för att se hur unga nya "Bajen" skulle kvadda Djurgården. 4.000 människor fick vända utanför de bommade grindarna.

Djurgården vann denna första match, men fram till returmatchen hade Hammarby alltjämt chansen. Åter kom halva stan rusande och fyllde "Hovet" i hopp om att få se sina gunstlingar köra över Djurgården.

Naturligtvis var det att spela poker att släppa Hammarby så här in på kroppen, men nu när det gick hem både ekonomiskt och idrottsligt måste vår generalstab gratuleras. Kvalet blev en fin affär. Kanske AIK ångrade att de slapp kvalet.

Var det emellertid ingen avsiktlig regi, som styrde kvalet, så får man väl i alla fall tacka Hofors, som med sin seger bäddade för ett par kassapjäser på "Hovet". Hammarby fick hela sin säsong i hamn med dom pengarna. Själva fick vi möjlighet att betala några räkningar.

PENSIONÄRERNAS MATCH

För att få full ATP-poäng krävdes det av våra "pensionärer" på ishockeysidan att de gjorde en rejäl satsning i årets sista avgörande kvalmatch mot Hofors. Och tro mej eller inte – aldrig har det gått så efter beräkningarna som just då för Folke "Totte" Bengtsson, Björn Palmqvist och Stig "Stickan" Larsson. Den trion, samlad i ett och samma anfall, slog till med besked och var mesta orsaken till att Djurgården vann med 12–1. Det blev med marginal tillräckligt med ATP-poäng...

*

Sådana pensionärer tackar man inte nej till. Fast givetvis finns det dom, som önskar att de skulle slå till oftare och ännu hårdare. Gamla rutinerade lirare behövs bland unga sprakfålar.

---

missa allting. Roland Einarsson var dessutom iskall i sitt mål och gjorde de mest underliga akbrobatiska övningar, vilka tydligen fick "kringlorna" att skratta åt sin infernaliska otur. Det hela slutade alltså med att Djurgården vann med prydliga siffror.

*

Vad som emellertid förekommit tidigare under säsongen gjorde att när serien var över, så hade vi inte lyckats bli ett av de åtta lag, som kunde gå direkt till elitserien. Vi fick trösta oss med att vår seger över Södertälje hjälpte AIK att hålla sig på rätt sida och slippa kvalets prövningar. Dessa kom istället på Djurgårdens och Södertäljes lott.

Och därmed kom spökena fram igen...

Vi åkte till Hofors för att "köra över" en av de norra div. II-segrarna. För säkerhets skull hade vi haft spioner uppe och studerat Hofors. Men de hade tydligen inte räknat med att Hofors hade utebana med ojämn och trög is eller vad det nu berodde på att Djurgården snart låg under med 4–1. Slutet kom med 5–2 för Hofors. Och varför det gick snett. Någon i ledningen talade om domarna, och den visan går ju alltid att köra med. Andra talade om underskattning.

I och med denna inledning på kvaläventyren låg det katastrof i luften. Hammarby stod och väntade i nästa match och med förlust där för Djurgården skulle säsongen vara över med något så historiskt som Djurgårdens förpassning till en tillvaro i undanskymdhet. Men nu hade det kommit ny skärpa i våra led, och sedan Kent Nilsson öppnat med att göra 1–0, såg tillvaron ljusare ut. På 10 sekunder kunde Djurgården öka till 2–0 och 3–0, och om också "Bajen" kom tillbaka och fightade sig till 3–2 med möjlighet till kvittering kom Djurgården loss på nytt i sista perioden och vann den med 3–0. Med 6-2 hade vi näsan över vattnet igen och kunde börja hoppas.

BYGGNADSKONTROLL

SVENSSON & Co

BYGGNADSING. GUNNAR SVENSSON

UPPLANDSGATAN 27 TELEFON 30 22 02

STOCKHOLM

CARLTON
INN
Öppet: vard. 10.30–01.30
sönd. 11–01.30
RÔTISSERIE • GRILL
COCKTAILBAR
Musikunderhållning
CARLTON
RESTAURANT
BAR
Öppet: sönd. 8–24
vard. 8–24
Musik-
underhållning
TRÄFF-
PUNKTEN!
IDROTTSHOTELLET
Hotellet man talar om i idrottssammanhang. Här är vi vana att ta hand om både utländska och svenska idrottsgäster. Vi vet vad de kräver för att trivas.
Centralt läge vid Kungsgatan, utmärkta restauranger.
Specialrabatter för idrottsgrupper
tala med Jacob Jonker, han ordnar allt
SNABBLUNCH
Förrätt,
varmrätt 12:50
FESTVÅNINGAR
10–120 personer
CARLTON
22 34 00 Kungsgatan 57, 111 22 Stockholm

För 3:e året i följd vann vi!

Ishockeymästare för tredje året i följd, Djurgårdens 61:or, efter finalsegern i S:t Erikscupen över Stocksund, från vänster, knästående: Mikael Storfelt, Lars Rodenkirchen, Kenneth Erlandsson, Ulf Carlsson (snett bakom Kenneth), Mikael Alming, Bernt Jansson, Stefan Nilsson, Mats Holmström; övre raden: Lars Linger, Roland Nyhman, materialaren Curt Holmström, Per Larsson, Ulf Örnjäger, Hans Qvarnström, Mikael Eriksson (bakom Hasse Q.), Björn Karlsson, Stefan Holmqvist, Håkan Bodman, Per Magnell, tränaren Björn Magnell (bakom sonen Per), Mikael Thelvén.

En fin årgång i ishockey

Årgång 1961 kanske blir en historisk årgång i Djurgårdens ishockeyliv. Vi har tidigare i dessa spalter berättat hur ett av våra knattelag, det med 1961 som årtal, skrivit historia i S:t Eriks cupen och med god marginal vunnit både serien och själva cuptävlingen. I år var konkurrensen ännu hårdare, men när de blåstes "eld upphör" stod våra 61:or åter som segrare. För tredje året i följd. Kan detta gäng hålla samman, blir det nya segrar och slutligen ett direkt inklivande i Djurgårdens A-lagsmundering någon gång på 1980-talet.

Nåja, det är en lång väg att vandra, och därför får det tillsvidare räcka med att tycka att detta mästarlag kommit att bli en fin årgång. I själva serien hade man inga problem. Alla motståndare blev överkörda med större eller mindre siffror.

I slutspelet räknade man med större besvär. Det blev emellertid raka spåret även här. På den stora avslutningsdagen på Johanneshov stod Stocksund och väntade på andra sidan. Det blev en nervös upptakt. Visserligen ledde Djurgården snart med 1–0, men sedan krånglade det till sig och Stocksund kunde kvittera. I båset höll man dock masken och skrek som alltid "jobba grabbar". Något annat taktiskt mönster består man sig inte med. "Jobba då för fan" får räcka som variant och till sist jobbar grabbarna som robotar och far och fladdrar med skräcken i sig. Törs inte tänka på själva liret. Bara åka och åka och tackla och tackla och jobba och jobba. Ett något stressigt liv. Men till sist tar motståndarna slut och sträcker vapen. Men inte ens i ett sådant drömläge kommer sig våra grabbar för att lira. De bara jobbar och jobbar för det vill tränaren.

För att återvända till finalen mot Stocksund så stod det alltså 1–1. Möjligheterna för att Stocksund skulle komma på idéen att ta ledningen var inte obefintliga. Men så kom Djurgårdens lyckominut 28 sekunder in på andra perioden. Ene domaren hade höjt sin hand för att markera en utvisning på en djurgårdare, men den andre domaren vinkade av-

Ett litet ishockeylöfte, Kenneth Erlandsson, som inledde målskyttet i finalen mot Stocksund.

värjande och när det inte blev något av åkte Björn Carlsson sig i läge och klämde in 2–1. Då började luften pysa ur "Stockens" gäng. Micke Storfeldt gjorde snart 3–1 och Micke Alming 4–1. Saken var klar. Resten blev en formell sak: 5–1 av Björn Carlsson och 6–1 av Bernt Jansson.

För tredje året i följd hade våra 61:or blivit mästare. En förmänlig årgång. Dock kunde Expressen berätta att endast sju av grabbarna varit med alla åren och alltså är trotjänare, nämligen Roland Nyman, Micael Alming, Mikael Storfeldt, Lasse Linger, Hans Qvarnström, Håkan Bodman och Per Magnell.

TACK FARSAN OCH MORSAN!

För att ungdomsverksamhetens väldiga apparat skall fungera fordras att föräldrarna till alla våra plantor ställer upp. Detta gör de också inte bara med bilar och goda råd, utan även med diverse ekonomiskt stöd. I fortsättningen blir önskemålen ännu större gentemot föräldrarna, som dock säkert är med i galoppen i medvetande om att deras ungar blir ordentligt omhändertagna och inte några fall för uppgångarna i T-banan, mellanöl, knark och andra dysterheter. Det skall löna sig att satsa på ungdomens idrottsliga placering i vårt samhälle.

Och vi i Djurgården tackar givetvis farsor och morsor för all medverkan.

EN STARK KOMBINATION

Hur ska kedjan se ut? UK:s uppgift inför en landskamp är nästan lika krävande som själva matchen — det gäller att ge laget den mest genomtänkta sammansättningen! Fantasi, kombinationsförmåga och snabb uppfattning hos elva individer skall länkas samman till ett effektivt, samspelt lag.

Den moderna affärsbankens verksamhet är ett komplicerat spel, där de olika avdelningarnas specialister måste hjälpa varandra, så att de tillsammans bildar ett effektivt samspelt lag. Variationsmöjligheterna är många — Götabanken hjälper Er att finna den kombination av tjänster som leder till Ert ekonomiska mål.

GÖTABANKEN

DIF:s ishockeyskola succé på Hovet

Ungdomsishockeyn tog i somras ett initiativ som blev mycket uppskattat av både våra spelare och av utomstående klubbledare. För första gången arrangerades således en ishockeyskola på Johanneshovs Isstadion. Att den var icke kommersiell och klubbarrangerad gjorde inte saken sämre. Den praktiska planeringen gjordes av Björn Rylander och Rune Andersson såg till att den ekonomiska sidan fungerade.

Kostnaden för varje spelare var endast 195:– för veckan, detta inkluderade 2 ispass och 2 teorilektioner per dag, klubbor och övrig utrustning, lunch på Enskede Värdshus samt läsk efter träning ingick.

Deltagarantalet var 109 st, och endast spelare från DIF:s U-sektion kunde få plats. Redan nu hörs röster från klubbar som ber oss utöka detta arrangemang till i sommar, så att även utomstående spelare kan beredas plats.

Tränare för grupperna var Björn Rylander, Bo Pettersson, Björn Magnell, Krister Westerlund samt f.d. stormålvakten Yngve Johansson. Från A-laget ställde Thomas Karlsson, Tommy Eriksson och Leif Svensson sig till förfogande.

Varje grupp hade också en lektion om sjukvård, renlighet och hur man undviker onödiga skador under ledning av A-lagets massör Lennart "Lappen" Aspholm.

Ishockeyskolan var enligt deltagarna mycket givande och välorganiserad, väl så god som de etablerade och kommersiella ishockeyskolorna. Önskan finns som sagt redan om en större skola i sommar både från egna spelare och föräldrar och från utomstående klubbar.

Vi får väl se!

Björn R

Heja Bajen!

■■■ Så många mål har det inte blivit för Djurgårdens hockeylag i slutspelet men roliga verstexter kan djurgårdarna göra. Då djurgårdsbeundrarna klämmer i så det dånar i Johanneshovs isstadion med den senaste sången är det en fröjd att lyssna. Så här låter sången:

(Melodi Små grodorna)
Små gnagare, små gnagare är
lustiga att se
Ej målvakt, ej målvakt, ej
backar hava de
Koack. ack. ack, koack, ack ack . .

Klipp häromåret ur Expressen

I ishockeyskola: Thomas Karlsson, gamle A-lagskämpen, lär ut ABC åt en ung Djurgårdsgrabb.

SKRIV MERA OM VÅRA ISHOCKEYJUNIORER!

Det måste skrivas mera om våra duktiga ungdomar i ishockey. Vi är ju landets bästa, och då ska vi synas mera i de stora tidningsdrakarna. Så talade och sade Rune Andersson, bas på ungdomssidan i vår ishockeysektion strax efter hemkomsten från en lycksosam turné till Öst-Tyskland. Här spelar Djurgårdens juniorer varje år om något som heter "Weisswassercupen", och den blev även den här gången Djurgårdens byte.
Här är resultaten:

Dynamo/Berlin – Djurgården	1–4
Ceske/Buodewitze – Djurgården	1–7
Dynamo/Weisswasser – Djurgården	4–4

Vid detta laget stod Djurgården som segrare här hemma i allsvenska juniorserien och i Stockholms elitserie och hade som närmaste mål att vinna allsvenska juniorcupen. Efter att ha gett Västra Frölunda ordentligt på pälsen och därefter även trakterat Färjestad med en omgång i första semifinalen tog det emellertid emot. Till semifinal nr 2 i Karlstad reste Djurgården direkt från Tyskland i buss den långa skakande vägen och hade sedan inte ork att stå emot Färjestad en gång till. Helst som Färjestad plockat in fyra allsvenskar i sin uppställning – helt enligt reglerna -- och dessa blev också tungan på vågen.

Stark säsong i alla fall, en del av spelarna går nu in i A-lagstruppen.

(Detta är alltså skrivet på förslag av Rune Andersson, som vill ha stora rubriker i fortsättningen).

KANSKE EN COMEBACK

När detta skrives ser det ut som om ishockeyns lagledareproblem kommer att lösas med en gammal bekanting i form av Hasse "Tjalle" Mild. Han skulle alltså återvända hem och bli tränare efter "Lill-Stöveln" Öberg. Häromåret jobbade dessa två i Södertälje. I fjol återvände "Lill-Stöveln", nu är det alltså dags för "Tjalle", som i vintras höll i gång med att försöka göra Nyköping till ett storlag.

Innan "Tjalle" begav sig i väg på de stora haven, hann han i Djurgården vinna 6 SM-titlar och därtill spela över 60-talet matcher i Tre Kronor.

JUNIORERNAS ISHOCKEYBAS:

Varför inte satsa på våra löften även i A-laget?

Juniorer, Grupp C

Djurgården	14	14	0	0	135– 34	28
Tingsryd	14	9	1	4	134– 58	19
Södertälje	13	7	3	3	75– 51	17
AIK	14	7	1	6	83– 65	15
Hammarby	14	5	2	7	58– 64	12
Almtuna	12	3	1	8	47– 70	7
Malmö IF	14	3	0	11	56–154	6
Nacka	13	2	0	11	40–132	4

Fair Play

1. Malmö IF	106	min.
2. AIK	108	”
3. Tingsryds AIF	119	”
4. Södertälje SK	122	”
5. Almtuna IS	127	”
6. Nacka SK	152	”
7. Djurgårdens IF	192	”
8. Hammarby IF	211	”

Skytteligan

1. A. Jacobsson, TAIF	17–20	37
2. Peter Wallin, DIF	18–11	29
3. Sven Krantz, DIF	17–12	29
4. Hans Wallin, DIF	11–15	26
5. C. Ingmarsson, TAIF	15– 9	24
6. K. Persson, TAIF	18– 4	22
7. T. Helander, DIF	9–12	21
8. R. Waldemar, TAIF	11– 8	19
9. H. Forslin, AIK	14– 5	18
10. A. Jönsson, TAIF	13– 5	18
11. Leif Aldebrant, SSK	13– 5	18

Busligan

1. Hans Wallin, DIF	32	min.
2. Peter Wallin, DIF	27	”
3. Hans Schöld, HIF	26	”
4. Göran Olofsson, SSK	26	”
5. Kennet Appiani, Nacka	23	”
6. Roland Axner, Almtuna	21	”
7. J. Gustavsson, Almtuna	20	”
8. Ulf Ekberg, Malmö	20	,”
9. L. Liljeblad, HIF	20	”
10. Rolf Grossman, Nacka	20	”

Interna skytteligan

Peter Wallin	18–11	29
Sven Krantz	17–12	29
Hans Wallin	11–15	26
Tomas Helander	9–12	21
Hans Persson	9– 9	18

Våra förberedelser för säsongen startade redan i april med konditions- och styrketräning tillsammans med A-laget, fram till isstart i början av augusti.

Vi kunde då glädja oss att på isen få se dels 8 fina nytillskott samt vår gamle guldmålvakt Yngve Johansson som tränare, vilket gjorde att vi redan då satte höga mål och hade stora förväntningar på kommande säsong.

Innan seriestarten i juniorallsvenskan avverkades ett 20-tal träningsmatcher av vilka samtliga vanns med bl a följande resultat.

Detta gjorde att pressen och landsortsklubbarna började få upp ögonen på våra lovande juniorer.

Leksand jun – DIF jun	4–5
DIF jun – Enköpings A (div III)	5–3
DIF jun – Traneberg A (div II)	8–3
DIF jun – Karlskoga J	8–0
DIF jun – Västerås J	8–4
DIF jun – Lidingö A	6–2

Juniorallsvenskan grupp C

En stor framgång för oss då vi lyckades gå helt obesegrade genom serien (se bifogad tabell).

I kvartsfinalen fick vi möta Västra Frölunda IF med bl a juniorlandslagsstjärnan Magnus Ohlsson i spetsen på Johanneshov. Återigen visade våra grabbar en enorm vilja och ett stort kunnande. Vi krossade gästerna med hela 10–2.

I semifinalen som spelades i dubbel omgång stod fjolårsvinnarna Färjestads BK med sitt stjärngarnityr med bl a 3 juniorlandslagsspelare samt 4 överåriga.

I första mötet på Johanneshov lyckades vi slå tillbaka gästerna med 6–3 efter en tuff och hård föreställning.

Returen i Karlstad skulle spelas direkt efter vår hemkomst från Östtyskland och med 21 timmar i benen föll vi med 4–10 efter att ha helt tagit slut i sista perioden (1–5).

Det var synd att FBK och serieföreningen inte gick med på att flytta matchen en dag då det hade blivit betydligare roligare för oss. Men för all del, även en bronsmedalj är en stor framgång för DIF:s juniorhockey.

Juniorer Elit

Här lyckades vi bra och tog återigen en första plats i denna ganska slätstrukna tillställning för Stockholms juniorer.

Junior DM

Här kom årets besvikelse. Efter en hård match besegrades vi återigen av Hammarby i JDM med uddamålet 2–3 efter förlängning.

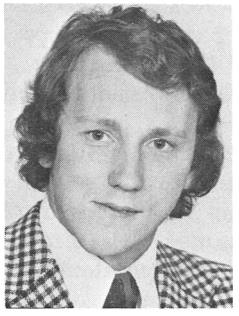

Lennart Ljungqvist kan vara stolt över ”sina” juniorers framgångar.

Hammarby ställde upp med alla sina A-lags-juniorer medan våra spelare hängde med huvudet för ishockeystyrelsens beslut att neka Kent Nilsson (Sveriges bäste junior) att deltaga.

Junior Cup

Semifinalen. DIF–Vallentuna BK, 3–2.

Final: Djurgården–Danderyd 7–1.

Det säger det mesta om att vara i sådan kanonform i slutet av mars. Då spelades nämligen finalen i Stora Mossens tält.

Glasmästarpokalen i Weisswasser, Östtyskland

Här lyckades vi äntligen att åter föra hem pokalen till Sverige i hård strid och konkurrens med Östtysklands och Tjeckoslovakiens duktiga lag.

DIF – Dynamo Berlin	4–1
DIF – Tjeckoslovakien	7–1
DIF – Dynamo Weisswasser	4–4

Det enda olyckliga med denna turnering var att den hamnade mitt mellan semifinalerna i juniorallsvenskan vilket kanske gjorde att vi förlorade guldet.

Slutord

Efter att ha spelat 70 matcher, därav endast 3 förluster, har vi satt punkt för ett fantastiskt juniorår och med detta material av lovande Stockholmsgrabbar bör vi snart kunna sluta att värva dyrt

DET HÄR ÄR YNKLIGT, DJURGÅRDEN!

Alla kan ha en dålig dag. Alla är inte lika begåvade. En dålig match kan ha sina förklaringar.

Men det värsta jag kan se är när någon eller några spelare inte gör sitt bästa, inte försöker. Det finns inga ursäkter för sådant.

Nu hör jag från Åtvidaberg att utklassade Djurgården (5—1) visade tecken på dålig vilja. Förbundskapten Georg "Åby" Ericson konstaterade från sin läktarplats:

— Det ser ut som om inte alla djurgårdare gör rätt för sig.

Och DIF-tränaren Antonio Duran, som kanske borde hålla masken utåt, spår på med följande ord:

— Vi måste mobilisera mer gnista och glöd. För vissa spelare tycks det likgiltigt om vi vinner eller förlorar.

Ynkligt!

Vi får våra snytingar i rikspressen och törs föra dem vidare i denna tidning. Här är det Expressen, som klipper till efter en fotbollsförlust . . .

---

från landsorten. Redan nu har en del fått sporadiska chanser i A-laget.

Man undrar varför Djurgården är så rädd att chansa på ungdomen och hellre satsar på otränade "gubbar". Är det att tänka framåt? Varför ishockeystyrelsen nobbade Kent Nilssons medverkan i viktiga matcher av finalkaraktär är också något som undertecknad funderar på. Detta är dom ju helt ensamma om i Sverige. Förstår inte de styrande PR-värdet av att vinna ett junior-SM och att satsa på juniorlag.

Är det skillnaden mellan Leksand, Färjestad, Brynäs och Skellefteå på ena sidan och DIF på andra?

Lennart Ljungqvist

För att inte Lennart skall behöva vänta på svaret till nästa nummer av vår tidskrift skall vi på tal om hans undran till ishockeystyrelsen våga säga att räddningen av A-laget till elitserien bedömdes som en mycket angelägen sak. Därför behövdes en frisk Kent Nilsson ställas upp att dansa runt med Hammarby, Hofors och Kiruna.

Men visst är ett junior-SM värt att satsa på och visst är det glädjande med den utveckling, som nu är på gång och som ger vårt A-lag egna produkter ur Lennart Ljungqvists och hans kamraters plantskola. Fortsätt att vårda plantorna. De kommer att behövas.

K.L.

Bakom fotbollsfronterna

Olle Pettersson är en av arbetsmyrorna i fotbollsstyrelsen.

Bengt Lindbergh håller hårt i fotbollskassan.

Utåt syns mest våra aktiva på tävlingsfronterna, men "inåt" görs det också betydelsefulla insatser. Två arbetssamma krafter i fotbollslägret är kanske värda att ges några rader i vår tidskrift. Olle Pettersson och Bengt Lindbergh jobbar alltså utan att strålkastarna särskilt ofta sätter in sitt ljus på dem.

Vem är Olle P. i samband med fotboll, kanske en tidigare storspelare?

– Ingalunda, jag spelade aldrig någon riktig fotboll i mina yngre dar, utan i stället var jag tidigt road av ledarjobb, berättar han själv. Jag tror att jag inte hunnit bli mer än 12 år, då jag togs om hand i Norrviken och fick sitta och lyssna och lära vid ett styrelsebord. Omsider blev jag sekreterare, och när klubben så småningom förvandlades till IFK Sollentuna valdes jag faktiskt till ordförande.

Inte hann man spela fotboll under sådana förhållanden. Jag nöjde mig med att tycka om Djurgårdens sätt att spela boll, och det dröjde inte heller särskilt länge, innan jag ansåg att Sollentuna kunde klara sig på egen hand. Jag försvann till Djurgården och hamnade omsider i dess fotbollsstyrelse. Nu har jag hunnit bli över 40 år och ser på ledarjobbet på något annat sätt än när jag som 12-åring debuterade i Norrvikens styrelse.

En annan som i likhet med Olle P. lyckats undgå att bli stjärna i fotboll är sektionskassören Bengt Lindbergh. Och då var ändå hans pappa "Munko" en av A-lagets fasta klippor på 1930-talet.

– Pojkvaskern var inte road av fotboll, men han hade ju sina goda sidor ändå, säger pappan. När jag lämnade den aktiva fotbollen och började med bowling var det tydligen något som passade min grabb bättre. Han blev en riktigt hygglig klotrullare liksom min andra grabb Björn.

När Bengt Lindbergh omsider tog hand om fotbollens affärer kom det rätt man på rätt plats. Han är en nitisk sektionskassör. De största pengarna inom Djurgården strömmar ut och in genom fotbollen, och Bengt har alltså åtskilligt att hålla reda på.

Dock hinner han alltjämt vara verksam i bowling, där han upprätthåller en så viktig position som att vara UK-bas. När det gått snett på denna front, är det givetvis ett besked att Bengt inte har lättare än Åby-Ericson och Sura-Pelle att välja rätt mannar.

Önskedröm för fotbollskassören: att vi får en guldfinal med fullsatt salong på Råsunda. Och så derbyn mot AIK och Hammarby med lika packade läktare. Då gör det mindre att de övriga allsvenska matcherna bara ses av de närmast sörjande...

PROFFSFOTBOLL

Om det går som man har planerat inom Stockholmsalliansen (AIK, Djurgården och Hammarby) skall det bli storfotboll på Råsunda i sommar, närmare bestämt den 26 juni. Alla mera kända svenska proffs i utlandet skall under sin semester i Sverige få chansen slå sina påsar ihop och bli ett lag av högsta dragningskraft. Alliansen räknar med att åstadkomma kanonhårt motstånd med ett lag av ungefär landslagsklass . . .

Bland proffsen kommer att återfinnas Ralf Edström, Roland Sandberg, Ronnie Hellström, Björn Nordqvist, Benno Magnusson, Leffe Eriksson, Conny Torstensson, Peter Dahlqvist, Björn Andersson. Hört talas om dom förut?

1:a raden fr vänster: Lennart Nielsen, tränare Björn Rylander, James Leeder, Bengt Rohdin, Ricky Nilsson, lagledare Tore Käck, Putte Köhler.

2:a raden fr vänster: materielförv. Gösta Bjerring, Mikael Strömberg, Arne Orrestedt, Lars Öman, Lars Svensson, Bruno Ohlzon, Kenneth Nordström, lagledare Bo Brickell.

3:e raden fr vänster: Göran Stjärnfeldt, Peter Gustavsson, Jan Biverskog, Göran Lingvall, Hans Bjurholm, Kjell Sandgren, Kent Gustavsson, Conny Nygren.

Hockey "57:orna' växer ur ungdomssektionen

Hockeylag A-57 under ledning av lagledartrojken Tore Käck och Bo Brikell samt tränaren Björn Rylander spelade sista pojklagssäsongen och lämnar nu ungdomssektionen för att bli fullvuxna. Laget har de två sista säsongerna varit mycket framgångsrikt, kanske mest på juniorsidan där det spelar under farmarnamnet "Djurgårdspojkarna". Redan förra säsongen kom laget till semifinal i Juniorcupen, i år vann man sin juniorserie och förde därmed upp DIF-pojkarna till div I. I årets junior-DM förlorade laget mot Hammarby IF, som blev årets distriktsmästare. I juniorcupen var en sensation på väg, det såg ut att bli två DIF-lag i finalen, men DIF-pojkarna föll knappt i semifinalen mot Danderyd. Juniorcupen vanns i alla fall av ett DIF-lag, A-juniorerna vann en lätt seger över ett utspelat Danderyd med 7–1.

I pojkserierna lyckades A-57:orna inte att försvara fjolårssegern, utan förlorade med 2–1 mot Hammarby efter 10 minuters förlängning, "Bajen" har varit lagets värsta "trätobröder" under åren.

Flera av spelarna kommer att avancera inom klubben, redan förra året sändes Peter Wallin upp till A-juniorerna, han följs nu av målvakten Ricky Nilsson, backarna Bruno Ohlzon och Lennart Nielsen samt forwards Hans Bjurholm, Peter "Lappen" Gustavsson, Kent "Masen" Nordström och Arne Orrestedt. Man får hoppas att dessa fortsätter att representera klubben lika fullödigt som under de gångna säsongerna. Till de spelare som inte får plats i DIF:s A-juniorer riktas ett stort tack dels för medverkan i DIF och dels för deras alltid sportsliga och kamratliga uppträdande och icke minst för de segrar som de varit med att vinna åt oss, lycka till i Era nya uppgifter.

UNGDOMAR PÅ FRAMMARCH

Den gångna säsongen har klubbens ungdomslag gjort bättre resultat än på många en god dag. Det äldsta laget "57:orna" blev 2:a i pojkserien, 57:orna vann sin juniorserie under farmarnamnet Djurgårdspojkarna och gick för första gången upp i Div 1, i Junior DM förlorades semifinalen mot Hammarby vilka också blev juniormästare i Stockholm.

"58:orna" vann sin juniorserie under farmarnamnet "Djurgårdsbjörnarna" och förde upp "Björnarna" i DIV 2, i pojkserien hade de otur, flera av de bästa spelarna var skadade så att laget fick ofta spela sina matcher med 10–11 spelare, men det är bara att komma igen.

"59:orna" vann sin grupp i S:t Erikscupen. Deras finalmatch mot AIK var "dagens match" under den stora slutdagen på isstadion. Vi hoppas att laget fortsätter att spela en så fin ishockey, då behöver vi inte rädas morgondagen.

"61:orna", även kallat "Bottes" lag, gjorde vad alla väntat, dvs vann sin final, det är bara att konstatera att laget är relativt överlägset i Stockholm. Det gäller bara för ledarna att matcha och träna laget förståndigt, så att dom fortsätter sin utveckling.

Lagen "60", "62" och "63" förekom inte i finalomgångarna, men har gjort stora framsteg, "62:orna" har kvalificerat sig för elitserien, och satsar nu hårt för att nå ännu större framgångar nästa säsong. Det enda lag som inte spelar i elitserien är "63:orna", men med årets serieseger är dom på god väg att komma dit.

Ungdomssektionen har i de olika åldersklasserna många goda spelare, och då vi anses ha en av de bäst organiserade och

planerade U-sektionerna i Stockholm tror jag att vi skall se mycket ljust på framtiden. Kunde vi bara få träningsmöjligheter i samma utsträckning som klubbarna i grannkommunerna skall nog de stora segrarna komma.

PÅ TURNE I SOVJET

Klubbens A-57:or har gästat Leningrad och där spelat två matcher; mot Bolshevik, 3:e lag i Leningrads juniorserie vann DIF komfortabelt med 11–3. Besvikelsen var stor, ty vi hade väntat klart bättre motstånd. Det skulle vi få nästa match ty då kom ryssarna med Leningrads stadsjuniorlag inkluderande 3 juniorlandslagspelare. Efter periodsiffrorna 1–0, 1–0, 3–1 vann Leningrad med 5–1, men DIF spelade en fantastisk ishockey. Utan blod, svett och tårar hade vi utklassats fullständigt, enligt åskådare och medresande styrelsemedlemmar höll Leningrads lag Div II-klass, så det var en god prestation av vårt äldsta pojklag.

Resan var en upplevelse för alla deltagare och vi hoppas att det blir en årligt återkommande resa för äldsta pojklaget.

Björn Rylander

GÅ PÅ ÅRSMÖTET!

Djurgårdens stora årsmöte 1975 är bestämt att äga rum måndagen den 10 november kl. 19.00. Lokal blir sannolikt Fältöversten vid Karlaplan. Boka detta datum inför hösten.

Olympiska Djurgårdare 1976

Om Djurgården skall få glädjen att se några av sina medlemmar på de olympiska banorna nästa år återstår att se. Goda möjligheter tycks dock finnas för att en eller annan fäktare skall kvalificera sig till Montreal och sommarspelen. Vad vinterspelen i Innsbruck beträffar kan det tänkas att vår bobåkare går in i den svenska representationen.

Det gick väl inte riktigt så bra, som vi hade räknat med för vårt 4-mannalag i bob vid VM i Cervinia men djurgårdsgänget var dock klart bäst av svenskarna. Carl-Erik Eriksson, skeppare på boben, med Jan och Leif Johansson samt Thomas Gustafsson som besättning, höll undan i en OS-test i Igls/Innsbruck med en 8:e plats på 2-manna. Närmaste svenska par kom på 26:e och 36:e platserna.

På 4-manna fick de våra en 18:e plats med de övriga svensklagen på 24:e och 28:e platserna.

*

På tal om det här med bobsleighåkning är Carl Erik Eriksson fylld av minnen och erfarenheter. Helst berättar han om hur en debutant på hans kälke höll på att åstadkomma tidernas grej.

Debutanten skulle få känna på hur det var att fungera som besättning på fyran och fick alltså order att i starten kuta för fulla muggar och så illa snabbt kasta sig upp på sin plats bakom föraren.

Och nog kutade han alltid, men när han kastade sig upp på ekipaget trodde han att hans plats var längst fram. Då Carl-Erik skulle hoppa in där var platsen upptagen!

"Vad i helskotta menar du, det är ju jag som kör, försvinn", stönade Carl-Erik och fortsatte att springa bredvid.

Debutanten klättrade omsider över på bakre platsen och Carl-Erik kunde lätt skakad borda sitt ekipage och lyckligt manövrera det ner för backen. Samordning är villkor nr 1 på en bob. Att bli akterseglad kan vara döden.

Bobfantomen Carl-Erik "Jätten" Eriksson, som han ser ut i vardagslag utan störtkruka och kälke.

D.I.F.

DETTA

är en betald annonssida, som vederbörande företag beställt i uteslutande ändamål att stödja vår förening, som därför säger

TACK

Vänd Er till oss när det gäller

LJUSREKLAM

NEON- och **PLAST-**SKYLTAR

NYANLÄGGNINGAR — SERVICE

BRÄNDSTRÖMS NEON

HOVSLÄTT, 550 09 JÖNKÖPING Tel. 036-756 00, 751 80

Välkommen till Köping — mitt i idrotts-Sverige — platsen för nya stormarknader

KÖPING

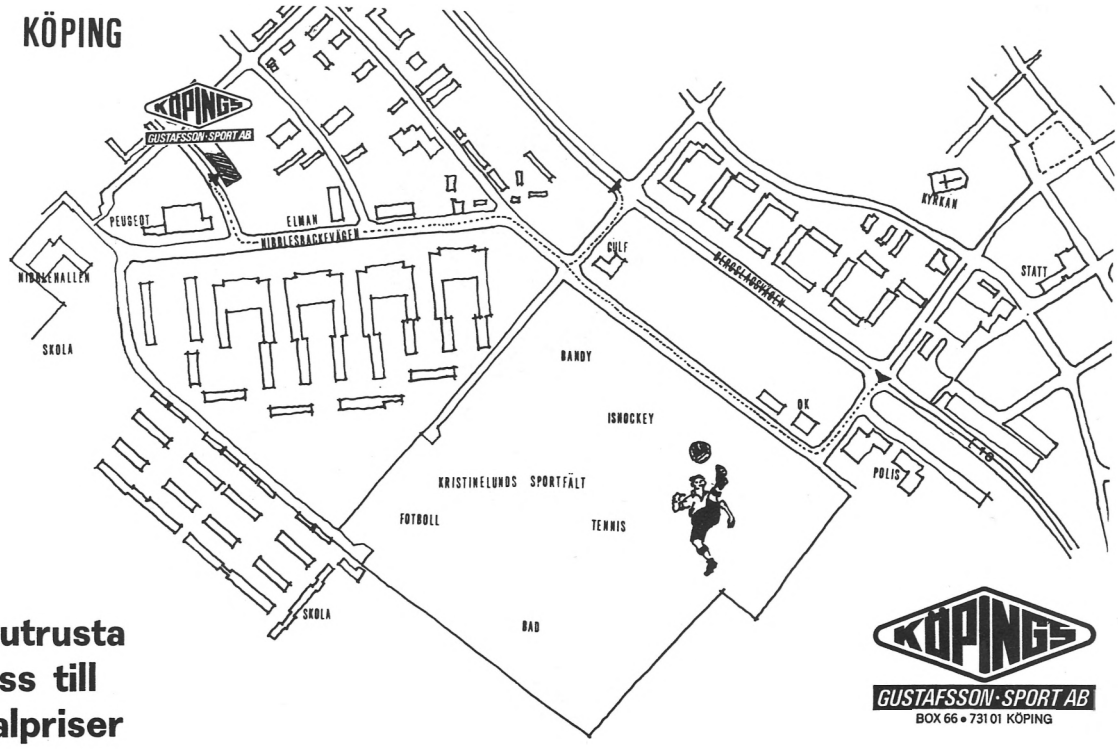

Sportutrusta hos oss till specialpriser

KÖPINGS
GUSTAFSSON·SPORT AB
BOX 66 • 731 01 KÖPING

TEL. 0221-182 30 - MÄSTAREGATAN 4, KÖPING

Räddade till de 10:s krets

Efter en lång och orolig ishockeysäsong är Djurgården alltså räddat till Sveriges första elitserie, 10-lagsserien som många ropat efter i åratal. Där blir det naturligtvis en våldsam konkurrens, och varje lag rustar intensivt för att överleva. Längre sträcker sig väl inte de flestas mål. Om man inte heter Leksand, Brynäs, Timrå och Västra Frölunda. Dessa firmamärken kan nog känna sig säkra.

Men vi övriga, och vi i Djurgården framför allt – har vi någon framtid? Visst har vi det. Med skärpt träning och med en och annan förstärkning borde vårt lag bli konkurrenskraftigt, men vem skall då hålla i slavpiskan och få fart på de lirare, som under den förflutna säsongen ibland hade råd att vila på spaden och inte direkt riskerade att bli medvetslösa av överansträngning. I elitserien blir det inte tal om några vilostunder.

Vem som skall bli Djurgårdens slavdrivare är när detta nummer går i tryck inte avgjort, men så mycket tycks dock vara klart att Carl-Göran "Lill-Stöveln" Öberg helst vill slippa det stora ansvaret. Likaså är det troligt, att Kurre Thulin kommer att handha andra uppgifter än de han haft i vintras som lagledare.

Det talas om någon utländsk tränare, men det talas också om någon helsvensk talang.

En febril verksamhet är på gång. Kanske även juniorsidan drabbas därav. Den egna plantskolan blir ju extra betydelsefull, och Yngve Johansson, som hittills gjort ett förnämligt arbete, vill kanske ha en hjälpreda.

Lägger av med puck

Vilka kommer att spela i Djurgårdens ishockeytröjor kommande säsong? Förmodligen de flesta som gjorde det i vintras. Dock talas det om att två av de äldre kämparna anser sig av olika skäl mätta på vad som varit och därför antytt, att de helst vill gå in i reserven. Yngst av dessa är Owe Svensson, 26 år, rinkens elegant och kalla hjärna framför motståndarmålet. Hans civila gärning tvingar honom nu till att ta det lugnare med klubba och puck.

En annan är Lars-Åke Lundell, av många experter bedömd som den största talang, som någonsin kommit fram i Stockholm. Själv har han dock tyckt måttligt om träningssidan av ishockeyn och därmed missat chansen att vara en man för Tre Kronor. Han har trivts med att leka och också gjort vidunderliga "grejer" framför det egna målet, vilka fått supporterna att hicka till. Nu sägs han alltså vilja gå i frivillig pension.

FRAM MED MÅTTBAND!

Visste du att 5 meter inte är den gräns, som spelarna i motståndarlaget skall stå på vid frisparkar? Du har kanske sett att domarna har ett visst besvär att få spelarna att maka sig på behörigt avstånd från bollen och oftast blir det bara 5 meter (som i bandy), men rätteligen skall det vara 9.20 meter. Ännu har ingen sett en domare ta upp ett måttband. Annars är det strängare i år att inte kvickt lyda domarens besked att iaktta rätt avstånd. Tredska kan leda till utvisning . . .

DAGMAR TACKAR

Vi får ofta brev till oss i Djurgården. Som t.ex. dessa rader från en flicka, som vi gratulerade på hennes bemärkelsedag:

Hejsan kompisar!

Får med detta lilla brev tacka er för det trevliga telegram jag fick på min stora dag. Vilket gjorde mig mycket glad. Har i många, många år haft mitt hjärta till "Djurgården", och följer alltid er när ni kämpar och verkligen sliter. Beundrar grabbarna för deras enorma insatser när de verkligen vill, men inte lyckas. Gläder mig med er när ni vinner, och sörjer när det inte vill sig riktigt. Men om det alltså gick bra för oss, kanske vi inte kämpade på så mycket, för det är ju viljan som det alltid hänger på. Önska nu våra vänner från mig ett lyckosamt 1975 både inom idrotten och i deras privata liv. När min hälsa så tillåter skall jag återigen infinna mig på era fajter och heja på er. Tackar än en gång och önskar er lycka till.

Dagmar Snäcke
196 30 Kungsängen

FRÅN UTLANDET

Bryssel i nov. 1974

Ännu ett bevis på Djurgårdens fina anda kom mig till del i form av ett hyllningstelegram till min 60-årsdag.

Ett hjärtligt tack till Överstyrelsen och en kamratlig hälsning till Er alla.

Det känns skönt med sådana här påminnelser då man som jag sedan 19 månader vistas utomlands. I mina badrum hänger alltid handdukar med devisen "En Djurgårdare kastar aldrig in handduken", det är väl så man skall göra och leva om man skall få något kvar till den yngre generationen.

Gösta Fridlund

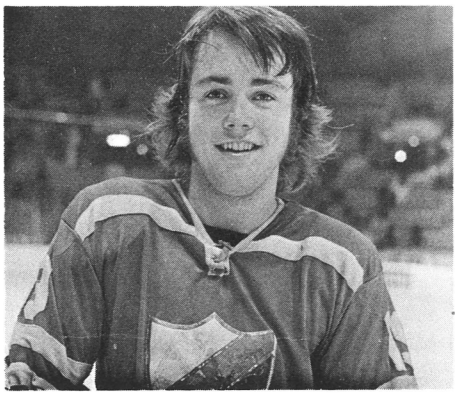

Kan det bli en ny Tumba eller något ännu bättre av den här gossen, som heter Kent Nilsson och som då och då gjorde pangmatcher i vårt A-lag i ishockey i vintras.

SATSA PÅ JUNIORERNA!

Som jag ser på situationen kommer det att bli billigare att köpa spelare från andra sidan Atlanten än att gå ut på den svenska marknaden.

Men lösningen på dessa problem ligger annars betydligt närmare. Vi måste fostra våra egna spelare och satsa ännu hårdare på ungdomssidan av vår verksamhet. Vi har flera fina löften hos oss, och vad är det som säger att inte flera produkter än Kent Nilsson stiger fram? Det är nog en säkrare väg att gå. Fast vad händer bland våra supporters om inte A-laget står rycken under uppbyggnadstiden? Frågar sig Kurre Thulin.

Härtill kan väl läggas att utvecklingen tycks gå dithän att slaveriet kommer tillbaka till den vita världen. Nu binder klubbarna sina spelare med sådana bojor, att någon cirkulation är utesluten. Kanske en avdankad allsvensk lirare kan rea-säljas till en lägre serie, men från denna lägre serie går inga plantor uppåt. De största klubbarna har fått en järnridå dragen ner mitt framför näsan på sig.

Våra spelare är inte till salu, så lyder parollen alltså från de klubbar, som inte hann upp på tåget till elitserien. Om man brytt sig om att tillfråga spelarna hur de ser på denna utveckling, att inte kunna avancera och kanske få en chans i Tre Kronor, torde vara osäkert. De får bara finna sig i att vara slavar. För all del välbetalda slavar men i alla fall utan egentlig frihet. En kvarts miljon kalla kronor kan väl i något enstaka fall lossa bojorna. Men var finns dessa slantar?

Allison

Du kan idrotta i
vilken gren som helst,
Du kan vara
i stort sett som vanligt
med peruker, postischer
och toupéer från
Carl M Lundh

Carl M Lundh Perukmakare.

Fackmannen med fullständig service.

Almlöfsgatan 3
(bakom Dramaten)

Perukmakeri
tel. vx 67 99 15

Boutique Perukhörnan
tel. 61 10 16

Boutique Perukhörnan
finns även på parfym-
avdelningen, Åhlens City

Våra filialer finns även i Göteborg:

Korsgatan 4
tel. 031/11 30 66

i Malmö:

Djäknegatan 4
tel. 040/97 44 40

Ny och snygg tävlingsmedalj för fotboll

Sporrong har tagit fram en ny och trevlig medalj för fotboll. Till ett vettigt pris. Den finns i tre utföranden och är 40 mm i diameter. Frånsidan är slät med plats för gravyr. Leverans med tapp för medaljband eller utan tapp. Brons kostar 3:50/st, försilvrad 4:20/st och förgylld 5:20/st. Moms och porto tillkommer. Beställ medaljerna redan idag!

AB SPORRONG
Idrottssektorn
Kungsgatan 17, 111 43 Stockholm
08-22 56 60

SPORRONG

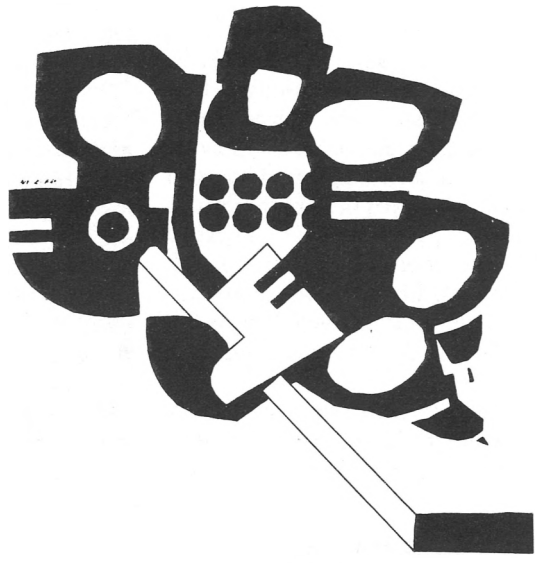

AHEARNE CUP

DAGENS NYHETERS ISHOCKEYVECKA

DJURGÅRDENS IF SÖDERTÄLJE SK

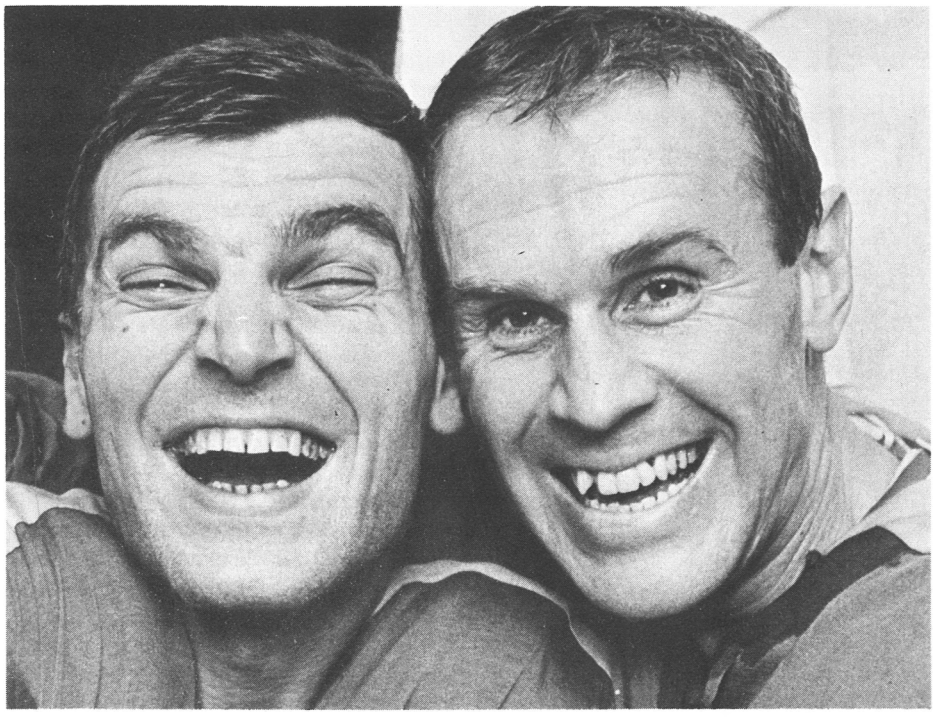

Rester av en svunnen storhetstid i ishockey eller också kan man säga att den här bilden visar upp två gamla mästare, som alltjämt "rör på sig". Till vänster känner man igen lagledaren av i vintras Kurre Thulin, medan det kanske är svårare för en senare generation att känna igen figuren till höger, eftersom Sven Tumba (det är han) numera gömmer sig i en yvig hårprakt (modell granruska) och i övrigt mest sysslar med golfbollar.

Häromsistens släpades Tumba fram för att sprida glans kring invigningen av en ny ishockeybana. Han kastade sig friskt ut på isen i samband med att Gamla Tre Kronor tilldömdes ett straffslag.

Det skulle smaka smaskens för Tumba att få slå in straffen, men som det så ofta brukar hända när Tumba är i farten, inträffade nu att han störtade omkull på isen och slog sig halvt fördärvad. Han hade nämligen glömt att ta av sig skridskoskydden... Han släpade sig dock fram till straffpunkten och satte pucken i mål. Sedan fick han åka till sjukhuset och bli gipsad för benbrott. Borta ett par månader. Typiskt Tumba, sa' alla och nickade förstående och deltagande.

Slaveriet tillbaka...

Idrottens stjärnor blir allt dyrare på marknadsplatserna. Att i dag värva (köpa) är något som inte ens de mest kallhamrade talangscouter går i land med. Även de enklaste stjärnor, vilka efter forna tiders mått ej skulle kunna sorteras annat än som enklare vardagsvara, vet numera sitt värde. De flesta påstår sig alltid vara överhopade med anbud. En stor del av dem har dessutom erbjudanden från den internationella världen. Som regel dock bara i fantasivärlden.

Egentligen är det bara idrottsledarna som alltjämt jobbar gratis, ja betalar för att hålla sina klubbar i gång. Stora flertalet av idrottsledarna har hopplösa uppgifter. Ansvaret vilar tungt på dem. De måste se att stjärnor finns till hands. Men när priserna bara blir allt mer svindlande är det svårt att leva upp till detta ansvar.

Nu gäller det tydligen att få behålla det man har och att "binda" spelarna. En form av livegenskap? Särskilt inom ishockeyn råder kaotiska förhållanden i allt köpslåendet. Som ett nytt inslag fick man nyligen registrera hur de klubbar, som inte nådde elitserien – bara 10 platser fanns att få – slöt sig samman och bestämde att "deras" spelare ej var till salu. Annat än om en hugad spekulant kom släpande med en kvarts miljon kronor i övergångspengar. Då kunde man tänka sig att tala vid varann...

– Ja, detta är tydligen vad vi har att räkna med i framtiden med allt hårdare ekonomiska krav, säger Djurgårdens ishockeyveteran Kurre Thulin. Gränsen är säkert inte nådd ännu. Därför är det nog klokt att talangscouterna låter omskola sig till nyttigare sysselsättningar. Ingen kommer att ha råd att betala sådana här övergångsbelopp.

– Du farsan, jag är nog starkare än Tarzan, säger den förhoppningsfulle sonen.

– Va menar du med de' egentligen?

– Jo, jag kan slå mej på bröstet utan att skrika.

Trea i maraton-ishockey

Maratonlöpare hade vi förr i tiden i Djurgården – Rudolf Wåhlin var särskilt framstående – men numera syns vårt namn i sådana här långa sammanhang bara i maratontabeller i bandy, ishockey och fotboll. När säsongen var slut på ishockeysidan höll Djurgården en 3:e plats i ishockeyns maratontabell före sådana märken som Leksand, Brynäs och Frölunda. Det är våra gamla stora år, som alltjämt har denna genomslagskraft.

Här är ställningen bland de stora:

	säsonger	matcher	vunna	oavgj.	förl	mål	poäng
1. Södertälje SK	40	537	332	63	142	2520–1495	727
2. AIK	35	475	284	55	136	1929–1303	623
3. Djurgårdens IF	27	390	257	29	104	2123–1265	543
4. Leksands IF	25	370	247	34	89	1913–1079	528
5. Hammarby IF	27	325	193	36	96	1383– 927	422
6. Brynäs IF	18	292	202	17	73	1717– 957	421
7. V. Frölunda IF	15	254	158	21	75	1332– 851	337
8. Timrå IK	19	310	144	43	123	1278–1124	331
9. Västerås IK	23	345	145	22	178	1313–1597	312
10. Skellefteå AIK	16	257	129	36	92	1044– 932	294
11. MoDo AIK	15	254	126	26	102	1077– 880	278
12. IK Göta	22	246	112	34	100	785– 790	258

Det är kvinnan bakom allt, nu gäller det även ishockey

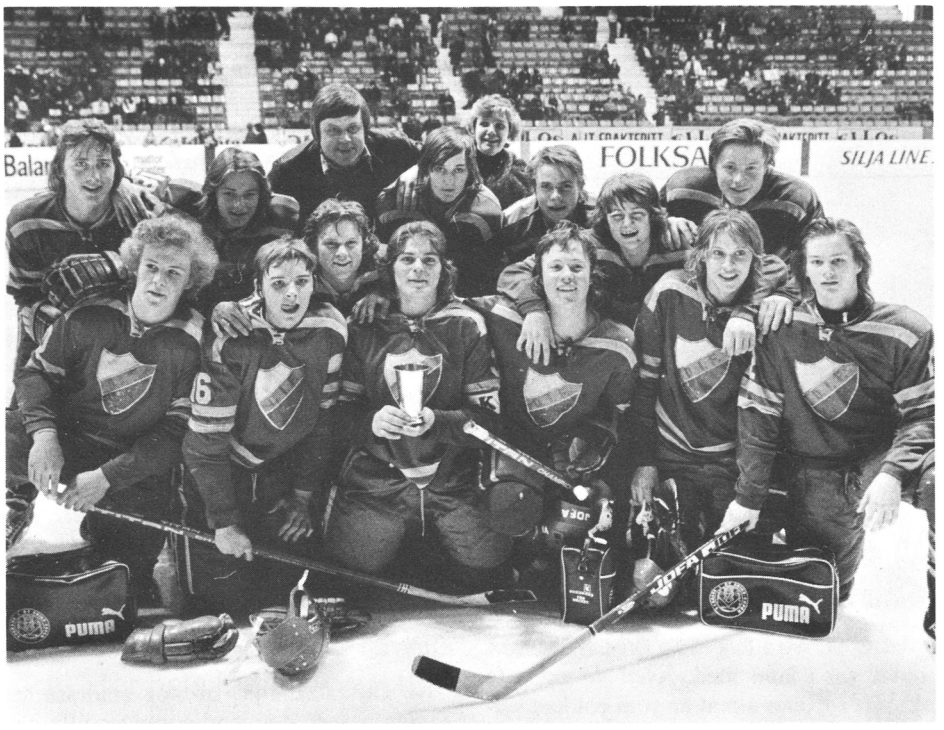

FAMILJEN ERIKSSONS LAG

Ett av Djurgårdens mästarlag i S:t Erikscupen av årgång 1975, i främre raden från vänster: Anders von Seth, Thomas Eriksson, Klas Norström (med bucklan), Lars Engström, Dan Nyhlén och Thomas Niemi; bortre raden: Klas Lenander, Göran Karlsson, Håkan Södergren, ovanför honom Bo Eriksson (tränare), Conny Jonsson, Margareta Eriksson (lagledare), Tommy Olsson, Stefan Lund och Tommy Mörth.

Ytterligare en seger blev det för Djurgården i S:t Eriks cupens cupmästerskap, då även våra 59:or manövrerade så skickligt, att AIK kunde sättas på plats med 3–1. AIK tog ledningen redan efter 18 sekunder, men det skulle visa sig bli deras tröstmål. I fortsättningen handlade det om Djurgårdens match. AIK:s mål fick Djurgården att tända på alla cylindrar. Tre mål dunkades in av Claes Nordström, Lars "Lillen" Engström och Håkan Södergren.

Ett märkligt lag ur en synpunkt: vi hade en kvinnlig lagledare, Margareta Eriksson, vars man Bo för övrigt var tränare varjämte de hade sin grabb Thomas i uppställningen. Han riskerade aldrig att behöva stå över. . .

*

Fullt så bra gick det inte för Djurgårdens äldsta gäng, 1957, som fick stryka på foten för Hammarby med 1–2. Avgörandet kom efter förlängning sedan 1–1 blivit slutsiffroma. Efter modell "sudden death" (avgörande vid första mål) lyckades Hammarby slå in 2–1 med en puck, som trillade in via målvaktens ena skridsko bakifrån och i mål. Verkligen slumpens skördar.

Djurgården kom från ett träningsläger i Leningrad. Ja, säg då inte, att smågrabbarna inte får se sig om i stora världen.

Hammarby ledde med 1–0, då Rolf-Peter Gustafsson kvitterade på ett straffslag och gav Djurgården hopp, men så blev det som sagt förlängning och inte förrän efter nära 11 minuter inträffade det här oturliga målet. Det kunde ju lika väl blivit våra grabbars fullträff, men "sudden death" slår till blint. Grattis "Bajen", men ni kunde behöva't.

Två Djurgårdstriumfer på tre fronter var i alla fall en förnämlig utdelning.

TILL CUPFINAL

Inför minsta möjliga antal åskådare i större fotbollssammanhang, exakt 82 betalande, gick Djurgården till final om Kungens pokal genom att slå Saab i en dramatisk match på Stadion. Den lilla åskådarsiffran berodde på att matchen gick under VM-ishockeyns TV-utsändningar och dessutom snöregnade det och var kallt och dystert.

Dramatiken bestod i att Djurgården, som ledde med 2–1, när bara ett par minuter återstod, släppte till grepp och lät Saab kvittera till 2–2. Förlängning följde utan resultat, varför straffsparksmomentet kom in i bilden.

Fem straffar pr lag. Djurgården började med missar av två normalt säkra skyttar, medan Saab prickade in sina. Sedan vände sig bladet. Saab sumpade två straffar och "full tid" kom med 3–3. Därmed var det dags för 1 straff pr lag. Djurgården slog in sin (Kjell Carlsson), medan Björn Alkeby klarade Saabs straff. Segern var därmed i hamn och dags för final mot Malmö FF. Oavsett utgången i den finalen hade Djurgården nått en plats i de internationella cuperna.

32–0 I BROTTNINGSSERIEN...

Våra brottare började röra på sig ordentligt i div. II på vårkanten och kunde med en rad storsegrar ta ledningen. Rena "målkalaset" blev det mot Karlskoga BK, som fick på roten med 32–0. Brottningsförbundets presstjänst lät också välvilligt notera, att det var en god prestation och "ett bevis på att Djurgården normalt hör hemma i ettan".

Så här var ställningen efter 10 matcher:

Djurgårdens IF	10	226	poäng
Skinnskattebergs BK	10	199,5	poäng
Eskilstuna GAK	10	190,5	poäng
IK Björnen, Norrköping	10	184,5	poäng
Flen/Nyköping	10	145,5	poäng
Köpings BK	10	117	poäng
Kumla BF	10	108,5	poäng
Karlskoga BK	10	87,5	poäng

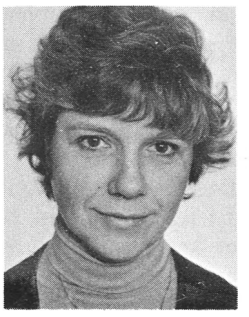

Margareta Eriksson, lagledare bland grabbar – när får A-laget en motsvarighet?

Småklubbar i knipa fusioner enda utvägen

Idrottsintresset bara ökar bland ungdomen i Storstockholm. Det är särskilt de nya populära sporterna basket och volleyboll, som lockar. I såväl innerstan som i förorterna har många nya klubbar bildats eller tidigare etablerade småklubbar utvidgat sin verksamhet.

Men det har blivit en tung börda för de ekonomiskt redan hårt trängda småklubbarna. Det gäller inte bara ekonomin, även om den är huvudfrågan, utan det gäller också tillgång till träningslokaler och tränare. Ungdomarna i de här klubbarna måste ofta satsa hela sin fritid och egna hopsparade slantar för att kunna fortsätta den idrottsliga verksamheten. De har det med andra ord ganska motigt men kämpar vidare med minimala resurser även om de unga ledarna redan börjat inse att andra åtgärder och lösningar måste till på sikt. Att t.ex. uppvakta och komma till tals med idrottsförvaltning och kommunala instanser är både tidskrävande och tålamodsprövande när det rör frågor som bidrag till material, lokalhyror och annat. – Dessutom krävs det nog lite "tyngd" bakom framställningarna, när vi vill diskutera våra önskemål, säger ett par Solna-ungdomar, som signaturen träffat.

– De största förutsättningarna att lyckas i sådana ärenden har därför troligen bara de som har förmånen att tillhöra eller få hjälp av en större och etablerad förening. För det är ju i storföreningarna som "bidragsexperterna" finns. Folk och ledare med erfarenhet och kunskaper och som kan gången i turerna med myndigheter och behovsinstanser. Det är också därför många av oss bland småklubbarna i dag som tror att fusioner och uppgång i storklubbar är enda utvägen för att komma i resursläge.

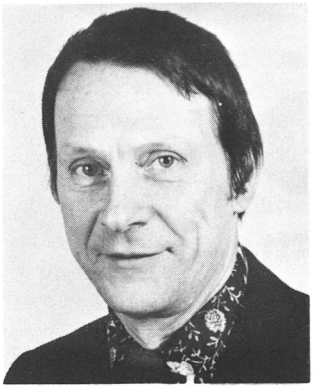

Bengt Stagman, nytt namn i ÖS-kretsen, gömmer sig bakom signaturen "Look out".

Har storföreningarna resurser?

Har de etablerade föreningarna i dag ekonomiska och personella resurser för att helt plötsligt ta hand om och ansvara för hundratals ungdomar? Att Djurgården, AIK och Hammarby har det, tror i varje fall de flesta av klubbledarna i småföreningarna.

Sant är väl att tack vare intäkter av bingospel, lotterier och tiggerier mm, lyckas man något så när klara sektionernas aktiviteter. Och tack vare insatser av ledare, som år ut och år in oegennyttigt och oavlönade arbetar vidare, kan den befintliga ungdomsverksamheten hållas vid liv. Men att i detta kärva läge skapa möjligheter för en breddning av ungdomsverksamheten för att sluta nya ungdomsskaror till leden med startandet av nya sektioner som följd, kommer att innebära problem som inte går att lösa i en handvändning.

Måste vi kanske idag inom storklubbarna vända oss till näringslivet – därtill nödda och tvungna – och be om stöd och hjälp i framtiden för att ekonomisera den idrottsliga verksamheten. Att kommersialisera oss på djupet. Så att vi en dag får acceptera rubriker som: Djurgårdens Jofajuniorer möter i kväll AIK:s Adidas-jun. i fotboll på Volvo-stadion i Helenelund! ! !

Look out

Kaj Alm med i första hand ett förflutet i bowlingskretsar, numera i ÖS-kretsen.

PRESSAD ÖVERSTYRELSE

Att ingå i föreningens överstyrelse – ÖS poppis kallad – är inte alltid en dans på rosor. Dagens alltmer ökade krav på specialisering har även spritt sig till detta "starka, tysta" sällskap. Bland de idrottsliga frågor som står på dagordningen märks framförallt ekonomi, bingo, lotteri, ekonomi, bingo . . . osv i all oändlighet. Den om sina medmänniskor alltid så omtänksamma nestorn i församlingen, Karl – Kalle – Liliequist fann emellertid på ett sätt att vidga våra cirklar. Samtliga ledamöter skulle beredas tillfälle att äntligen få beträda journalistbanan. Varje ledamot skulle skriva en artikel till den DJURGÅRDAREN som Du nu håller i handen. För att vi inte skulle sväva ut i det blå gavs följande sk lösa förslag till artiklar:

a) Ordföranden: Mot nya djärva mål eller
b) V. ordföranden: Souvenirer och Djurgårdsfärg på alla eller
c) Skattmästaren: Nya vägar att gå för att mera pengar få eller
d) Klubbmästaren: Mera plats för starka karlar eller
e) V. Skattmästaren: Så här skall min drömlokal se ut eller
f) Sekreteraren: Allmänt + vad krävs av en ständig medlem eller
g) V. Sekreteraren: Bowlingen nästa storsport eller fäktningsvåndor eller
h) 1:e Suppleanten: Hur göra mer PR och bättre souvenirgrejor eller
i) 2:e Suppleanten: Bingo och banditer, var går ni, eller Ballys bedrifter
j) 1:e Adjungerade: Sälja lotter, det lönar sig ännu
k) 2:e Adjungerade: Kändisar i Djurgårdskretsar, varför stöttar de oss ej?
l) Revisorerna: Så här borde det vara

Den iver varmed ledamöterna störtade hem för att gripa pennan går inte att beskriva. Men – kära läsare – skulle Du mot all förmodan inte hitta ovanstående rubriker med vidhängande artiklar i tidningen så förstår Du nog varför ÖS-ledamoten visar upp ett så pressat utseende vid våra sportarenor. Det kan i varje fall inte bero på våra sportsliga framgångar i exempelvis ishockey, eller hur?

Er Kaj

KRING

En av våra fotbollsspelare stoppades i en polisspärr på väg till Råsunda.

– Är det något fel på kärran, undrade han.

– Kärran, tja det tycker jag nog. Skulle föreslå dej att skruva dit en ny bil mellan nummerplåtarna.

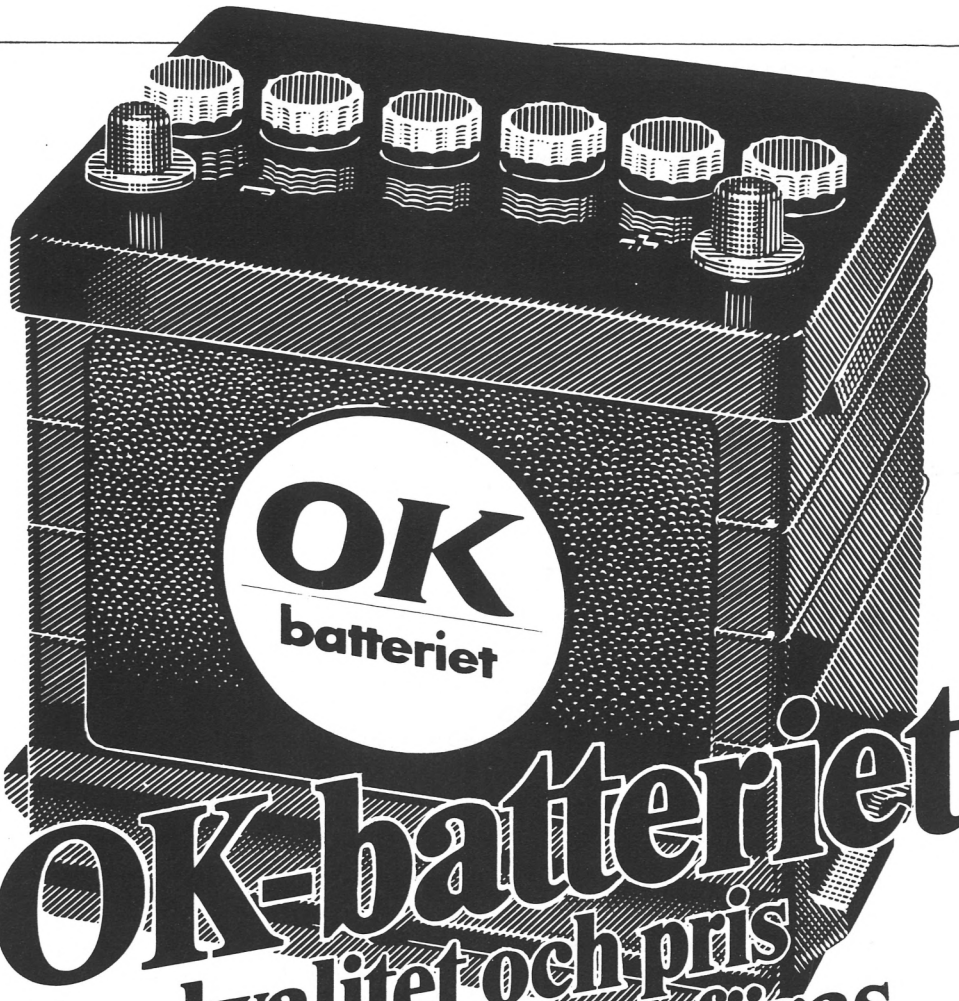

OK-batteriet

kvalitet och pris som tål att jämföras

Volvo	*12 volt*	**193:–**
VW	*12 volt*	**183:–**
Opel	*12 volt*	**179:–**
Saab 99		**193:–**
Ford Taunus	*6 volt*	**120:–**

låga priser och återbäring **OK**

Bowlarna dansade på avgrundets kant

Det vore att ta i och att avslöja sig som en förblindad fanatiker om man skulle säga att Djurgårdens bowlare rosat marknaden med fina resultat och bra spel under innevarande säsong. Trots massor av fina träningsresultat har spelet knutit sig så fort det gällt att ta två poäng. Höstsäsongen gick väl någorlunda bra och vi parkerade i mitten på tabellen inför juluppehållet. Men sen var det som förgjort. Fem raka förluster inleddes året med och i sanning var det inte roligt att vara publik, när ett på sina håll erbarmligt håglöst och illa spelande lag högljutt klagar på banor och ansatser och "guvetallt", allt utom sitt eget spel.

Efter dessa förluster parkerade vi på mindre hedersam nedflyttningsplats. Laget tog sig dock i kragen och vann sen två raka, och i sista matchen så var det ett härligt go' över hela linjen och varje man kämpade till sista rutan. Fortfarande, i skrivande stund så ligger vi farligt nära nedflyttningsgränsen men kan stämningen hålla i sig så finns det gott hopp om att vi även nästa år kan säga att målet är att nästa år igen spela i 1:an.

Har det varit si och så med go'et i förstalaget så har det varit desto bättre i reservlaget, där spelarna kan agera lite mer avslappat utan nervpressen som A-laget är utsatt för. Vid flera tillfällen så har reservlaget resultatmässigt varit överlägset på samma banor och på ungefär samma tider. Det måste kännas skönt för UK, Bengt Lindbergh, inför nästa års spel, att ha 15–16 gubbar att välja mellan, och en sporre för dem som fått A-lagsförtroende att inte kunna känna sig allför säker på sin plats.

Trots det nuvarande nedflyttningshotet så siktar vi alltså på att säsongen 76–77 spela i division I. Det tycker jag låter bra!

Klubbmästerskapet i Solnahallen blev en spännande historia. Inför den sista serien av 8 var det fyra man som hade chansen att vinna. Den under säsongen genomsnittligt bäste, jämne och gode Lasse Bergqvist, alltid pålitlige och ligalagets näst bästa, Pelle Gustavsson, förre svenske oldboysmästaren Berra Johansson och överraskningen Lennart Eriksson. Pelle spelade inte som han brukar (nerverna??) och var snart borta. Berra som säkert inte gjort ett övertramp på 10 år gjorde ett i ett läge när det var 3 rutor kvar och så var han borta. Lennart spelade bra men vad hjälpte det. Lasse bara maler på med sitt aviga men effektiva slag och när slaget var över stod han där, oberörd och småmysande och tittade ut över sina slagna motståndare.

KM avslutades med en hejdundrande trevlig fest på Palace Hotel. 50 friska män och kvinnor samlades till matbordet. Efter en god middag med alla tillbehör och tal av Kaj Alin spelade musiken upp till dans. Den schottis och hambo som visades upp där trodde man inte existerade, men det gjorde den, oj oj oj! Roligt hade vi.

I allmänna tävlingar staden runt har med varierande framgångar en del spelare deltagit. Nisse Nordin passade i Enskedehallen på att sätta 6 nya klubbrekord. Allt från 2 till 7 serier. Den unge lovande junioren Peter Alm är väl den, som tävlat flitigast. Många segrar och placeringar har han bakom sig, har även representerat Stockholm i juniorernas stadslag. Vad månne bliva nästa säsong när han mognat ytterligare i sitt spel?

Den största framgången individuellt har Thage Holmlund svarat för. Han blev övertalad att ställa upp i Norrortsmästerskapet där tre tävlingar skulle spelas och de bästa sammanlagt gick till en final. Han överraskade först med att gå till final, för att sedan i kamp med den yppersta stockholmseliten slugga sig fram till en mycket fin seger. Heders Thage för det!

DM-tävlingarna blev något av en besvikelse. Varken i A- B- eller Oldboysklassen hade vi någon finalist. I J-DM däremot lyckades tre man gå till final, Janne Magnusson, Peter Alm och Lars-Åke Nilsson. Ingen lyckades tyvärr placera sig. Däremot vann ovanstående tre plus Jannes tvillingbror Lasse J-DM för 4-mannalag och Janne och Lars-Åke J-DM för 2-mannalag. Så nog har vi fina juniorer alltid.

Jan Tyrmark

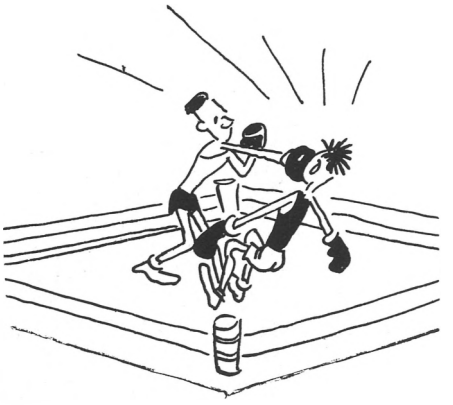

RUNT RINGAR OCH RINKAR

En av våra sektionsordföranden hade lyckats skrapa ihop en slant för att gå ut och representera på en guldkrog med en del andra idrottsledare. Av gammal vana beställde han hos den artigt bugande hovmästaren:

– Vi börjar med kaviar.
– Jaha, direktören, och hur mycket?
– Ta in hela tuben!

Kort samtal

Hemma sitter grabben och läser sina läxor. Vänder sig till pappan och frågar:

"Pappa, vem var det som slog filisterna?"

"Det vet jag inte. Jag intresserar mej inte för fotboll."

Ny boxningsterm

En ny term har införts i boxningsspråket i form av korsordsboxare. Det är namnet på sådana boxare, som kommer in lodrätt och föres ut vågrätt.

TITT I GAMLA PROTOKOLL

Det gick inte...

Med anledning av att N. N. vid redovisning över under sommaren inkasserade medlemsavgifter på kr. 50:– lagt ett kvitto på samma belopp som inkasserararvode uttalade ÖS att enhälligt ogillande av handlingssättet (9. 3. 32).

DJURGÅRDAREN

med Djurgår'n Runt

Tidningskommitté: Karl Liliequist (redaktör), Kaj Alm, Rolf Theblin, Roland Erixon och Bengt Stagman.

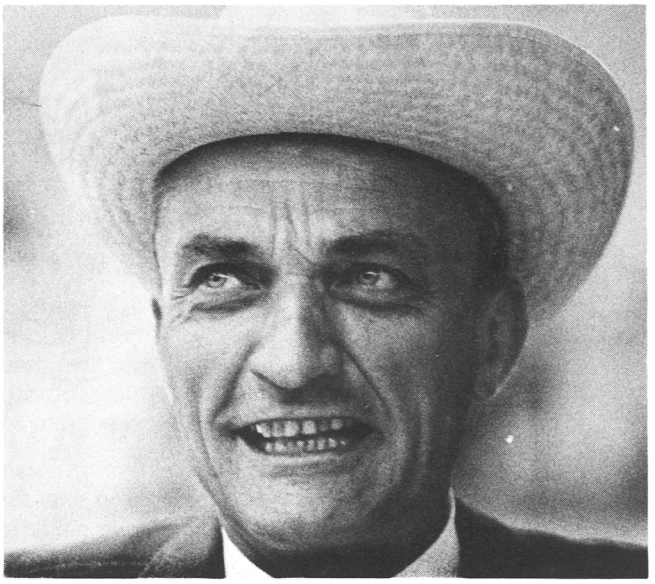

Fäktmästaren Béla Rerrich kostar ibland på sig ett leende men är annars en sträng och fordrande instruktör.

Det handlar om en fäktmästare

Våra fäktare har verkligen förstått att göra det gångna året till ett minnesrikt och framgångsrikt år. Vi har världsmästarna i våra egna led! Ingen annan sektion kan just nu visa upp någon världsmästare.

Det är ingen nyhet av idag om vi tillskriver Béla Rerrich största äran av fäkttriumferna. Och då skall kanske inte bara Djurgårdens framgångar på pisterna plockas fram utan även andra storfäktares resultat. Bakom även dessa ligger insatser av vår fäktmästare. Han delar med sig av sitt vetande till alla löften, antingen de finns i Stockholm eller ute i andra kretsar i landsorten. Men det räcker inte bara att vara ett löfte. För att Béla skall intressera sig för dem fordras också att vederbörande har ambitioner och stenhårt satsar på att nå resultat.

Det finns dem, som försäkrar att världsmästaren Rolf Edling i Lund aldrig skulle blivit världsmästare, därest inte Béla funnits med på ett hörn och låtit honom träna i hans moderna och hårda skola.

Glädjande är också att det i stora förbundskretsarna numera bara råder en uppfattning, nämligen att Béla är en sådan kapacitet att svensk fäktning skulle stanna tvärt upp i sin utveckling om han drog sig tillbaka. Kanske har Béla varit inne på sådana funderingar, då han märkt hur svårt det varit att ekonomiskt hålla sig flytande i närheten av existensminimum. Några små stipendier då och då har dock hjälpt honom i trängda lägen, men framför allt är det kärleken till fäktsporten, som driver honom vidare att framför allt hos oss i Djurgården producera stjärnor.

Men vad skall hända med svensk fäktning den dag, då Béla anser sig ha gjort sitt och vill ta det lugnare. Så frågar sig vår vice fäktsektionsordförande Oscar Bernadotte och ger själv svaret: då finns det risk att vår nu internationella höga klass får ett tvärt slut.

INGEN GENVÄG TILL FÄKTSTJÄRNORNA

Djurgårdens fäktsektion har ett förnämligt förflutet. Och kanske en ännu förnämligare framtid väntar den. Ungdomsverksamheten i vår fäktsal är synnerligen febril och hotar rentav att spränga väggarna. Småknattarna är många och brinner av ambitioner. Tacksammare elever kan inte tänkas, men så får de också umgås med stjärnorna, med våra världsmästare och svenska mästare, och det måste ju inspirera.

– Att på en gång utpeka någon bland dessa ungdomar som blivande mästare är omöjligt, säger Oscar Bernadotte när vi en dag hälsar på i lokalen. "Oskis", som han kallas, är sektionens vice ordförande och har själv en grabb med bland ungdomarna. Det skall vara i fotboll, som man på en gång kan utpeka en kille som blivande storspelare. Det talas ju om att han är född till lirare, säger han och tillägger:

Men i fäktning är det inte så. Visst är det bra att ha påbrå och att pappor och mammor kan muntra upp sina telningar till att ta i litet extra, men att påstå att någon är direkt född till att bli en fäktstjärna, nej det håller inte.

En fäktare måste gå långa vägen och framför allt måste man börja i mycket god tid. Det kan nog letas fram exempel på pojkar och flickor, som vid sina första besök hos oss inte visat sig ha några talanger alls och som därför kunnat riskera att bli avrådda att tänka sig någon framtid i fäktsporten. Men vi har tagit emot alla och gett dem chansen att pröva på i medvetande om att det plötsligt "tänder till" och att vederbörande innerst inne kanske går och bär på en smula talanger.

Vi har skickliga instruktörer och det är en garanti för resultat, men det fordras tålamod, tid och ambitioner för att inte ge upp på halva vägen. Träning och träning är enda medlet att nå någonstans. Den vägen har alla våra stjärnor vandrat. Och nu är vi på väg mot ännu större resultat.

Oscar Bernadotte har det här med fäktning som hobby vid sidan av att han hemma på Frötuna gård odlar kalkoner. Någon egen fäktning hinner han inte med.

K.L.

TVÅ VÄRLDSMÄSTARE

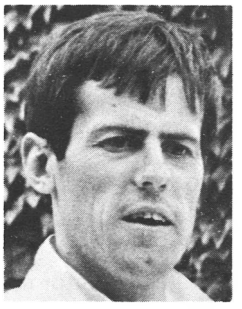

Carl von Essen, en av våra världsmästare och svenska mästare, är ensam kvar från den tid Djurgården körde i gång fäktning på sitt program. Hans vagga hade stått i Jönköping, innan han via Sigtuna etablerade sig i Stockholm och blev djurgårdare.

Hasse Jacobsson var häromåret dramatiskt nära att bli världsmästare individuellt på värja, men bara en stöt skilde honom från en sådan triumf. Men VM-titeln i lag och dessutom nordiska och svenska mästartitlar talar för hans storhet.

Nu kommer tjejerna i fäktning

När man hör talas om Djurgårdens fäktsektion är det väl främst dom stora kanonerna på den manliga sidan man tänker på. Hasse Jacobsson och Calle von Essen har ju under ett flertal år fått skylta som musketörer medan man har svårt att sätta musketörtiteln på tjejer. Men det finns tjejer också i DIF:s fäktsektion och eftersom det bl a är kvinnoår i år så skall vi väl plocka fram litet fakta om dom här flickorna som sprider ära och glans över gamla Djurgården. För det gör dom verkligen.

De svenska mästerskapen har ramlat in i en behaglig takt under de senaste åren och bl.a i lagfäktningen har man varit framgångsrik i vår sektion. Som bekant fäktar ju flickor bara florett medan killarna har tre vapen: förutom floretten också värja och sabel.

Det är framför allt två eller tre brudar som sprider skräck på pisterna (pist är detsamma som rink för ishockeylirarna) och det är Maud-Ann Tesch och Ann Molvidson, sekunderade av Eva Friberg och naturligtvis ett helt koppel till av flickor som ligger i startgroparna för att få komma med i laget. Hela sektionen tränas av Béla Rerrich, som tidigare fått sin presentation här, och som inte bara är en av världens bästa värjtränare utan också i topp på floretten. Man håller på uppe i Hjorthagshallen där alla är välkomna att pröva på en av de tuffaste sporter som finns.

Under 1974 vann flickorna JSM och stora SM i lag och 1974 vann de JSM och kom tvåa på stora SM. Individuellt var Ann Molvidson 2:a 1974 för seniorer och som junior hade hon dessförinnan vunnit SM 1972 och NM 1974. Maud-Ann Tesch som är 1975 års JSM-segrare var tvåa på JNM 1973–74 och båda flickorna var med i JNM-laget som vann 1974.

Eva Friberg är ett utmärkt komplement och har gått in i laget tillsammans med Marit Nettelbladt, som dock nu tagit ett sabbatsår från fäktningen i samband med sina intensiva studier på GIH. Eva har nu chansen att bli det stora juniorlöftet sedan Maud-Ann nu går upp som senior.

Även ute i världen har våra flickor varit ute och tävlat. Både Molvidson och Tesch har varit med i VM och JVM, dock utan några framskjutna placeringar – men med mycken lärdom för framtiden. Ann väckte sensation för två år sedan då hon otippad vann den stora Makkabiadens fäktmoment och på närmare håll var Maud-Ann tvåa i en internationell tävling i Bjuv nere i Skåne.

Vi hoppas att Fäktförbundets satsning på våra damer efter det man erhållit Centralföreningens stora pris också kommer våra Djurgårdstjejer till del. Det är dom värda.

S.T.

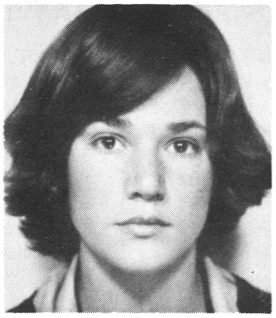

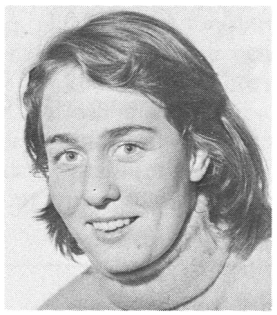

Vilka fina fäktflickor har vi inte! Ann Molvidsson (överst), Maud-Ann Tesch i mitten och Eva Friberg, vilka alla hör till svenska eliten på florett.

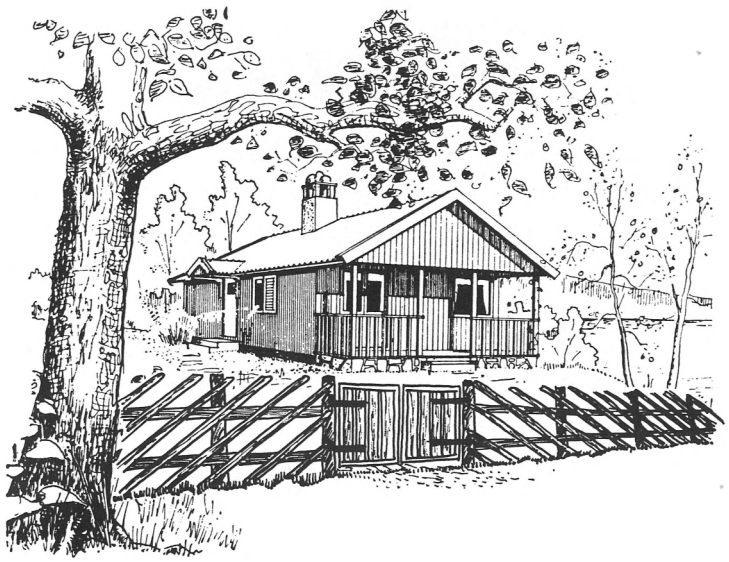

INGARÖ
TRÄVARU AB

ALLT FÖR BYGGET
FRÅN GRIND TILL TAK

TEL. 0766 - 27100

Medlem i
SVEBINK
SVERIGES BYGGMATERIALHANDLARES INKÖPSFÖRENING

Hasselbacken

Kungl. Djurgården

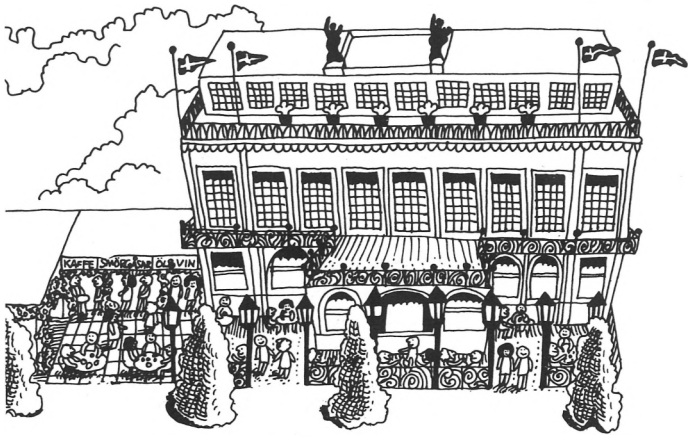

Öppet året om för konferenser, klubbar, kongresser, fester, högtidsdagar, sällskap, gillen, föreningar, partyn, produktpresentation, bolagsmiddagar, säljträffar, utbildningsdagar, informationsmöten . . .
Lugn och avstressad miljö. Stor parkering.
Ring 08-63 14 40. Välkommen!

Flygsemester i Sverige.

Tillsammans med resebyråerna har vi gjort i ordning färdiga paketresor för dig som vill semestra i Sverige. Precis som på en Mallorcasemester så kan du alltså få flygresan, hotell, måltider, sight-seeing inbokat och ordnat i förväg.
Vi kan också skräddarsy en resa helt efter dina egna önskemål.
Tala med resebyrån.

LINJEFLYG

Vad händer egentligen inom handbollen?

Denna fråga är i dagens läge mycket berättigad, då tidningarna är ofina nog att bara meddela resultaten i de allra översta divisionerna.

För första gången på flera år har vi flera lyckliga tilldragelser att berätta om. Den största är utan tvekan tillökningen med ett trettiotal välskapta flickebarn. Inte nog med detta, flickorna har skött sig mycket bra också och är, när detta skrivs, inblandade i den absoluta toppstriden i division 3.

Eftersom undertecknad enbart har följt de herrliga handbollsövningarna, överlåter jag åt någon bättre skickad skribent att mer i detalj skildra damernas öden och äventyr.

Bland grabbarna (hoppas att man får använda den beteckningen även om flertalet kommit ett eller annat år över junioråldern) har det varit lite motstridiga trender de senaste åren. A-laget gick under några år bakåt från division 2 till 4 medan B- och C-lagen båda tagit sig upp i division 5. En erfaren idrottsbedömare ser ju genast att A-lagets resultat beror på ofördelaktiga serieomläggningar och en hel del otur medan reservlagens framgång vittnar om skickligt ledarskap och bra bredd på spelarmaterialet.

Nu har dock utvecklingen börjat gå åt andra hållet. Det har kärvat till sig för reservlagen en smula, så risken för A-lagsspelarna att bli passerade av B- och C-lagen är inte längre överhängande. I handboll får ju, vilket kanske inte alla vet, reservlagen spela i samma seriesystem som A-lagen, dock högst i division 4.

I stället har nu äntligen oturen släppt för A-laget, så att från och med i höst är vi tillbaka i division 3. Det är konstigt att detta inte skett tidigare, eftersom laget på de två senaste säsongerna endast förlorat en seriematch. De två turneringarna som finns för division 4-lag och neråt i Stockholm, lilla DM och Minnebergscupen, har bägge tagits hem båda åren. I stora DM och vänskapsmatcher har flera lag både från division 2 och 3 fått stryka på foten, så chanserna till en bra placering nästa säsong är väl inte helt obefintliga.

*

För att de ärade läsarna nästa säsong ska känna igen några av de namn som kommer att återfinnas bland sportsidornas rubriker, följer här en kort presentation av lagledare Gillis Florsjös A-lagstrupp.

Till att börja med har laget två bra målvakter – Björn Cronwall och Pelle Mattson. Eftersom en bra målvakt är halva laget förstår man ju att det inte behövs så mycket mer i försvarsväg. För att göra det alldeles omöjligt för motståndarna brukar Gillis ställa upp ett uteförsvar där den minste är cirka 1.90 lång.

Man kan ju inte ta hem serien med att spela 0–0 i varje match utan det behövs lite fart framåt också. En klar anfallsförstärkning har man under säsongen fått i Staffan Sundblad som är en riktig bolltrollare och framspelare med många år i Boltons division 2-lag bakom sig. Till sin hjälp med spelfördelningen har han Madis Uürike och Kaj Boman som båda återkommit efter en utflykt till "Sumpan".

*

Några fina kontringsspelare och avslutare finns också: Gunnar Berglund, Anders Wahlström samt de för säsongen nya Erik Lewenhaupt och Lars-Olof Landin. För rutinen och anknytningen till tidigare generationer svarar Fritte Lange och Hasse Thor, som båda debuterade i A-laget under femtiotalets första hälft.

Det tunga skyttet sköts av tvillingarna Curt och Kjell Wilson samt av ovan nämnde altmeister Fritz, som under sina ungdomsår i Berlin lärde sig många olika tricks, t o m ett par som reglerna tillåter!

*

Efter mycken tvekan ska vi också avslöja det hemliga vapnet, om läsekretsen lovar att inte nämna något för de blivande motståndarna. Vapnet består av "självmordspiloten" Lasse Liljegren, som med huvudet före störtar sig in i målgården från trakten av hörnflaggan och sätter fyra av fem bollar ur omöjlig vinkel.

Allt som allt alltså ett färgstarkt gäng som med något högre tempo och bättre publikstöd bör kunna göra en bra säsong i trean. Om Du vill göra en insats, håll utkik i tidningarna efter hemmamatcherna i höst och kom upp och heja, så lovar grabbarna att greja resten!

Vi ses!

Hasse T

ÄNTLIGEN ADJÖ ÅT 4:AN!

Djurgårdens IF	18	17	0	1	418–261	34
AIK 2	18	16	0	2	399–261	32
MS Carlsoe	18	11	3	4	330–307	25
Östermalms HK	18	10	1	7	363–355	21
IF Olympia	18	6	3	9	287–327	15
HK Finten	18	6	2	10	221–265	14
Johanneshovs SK	18	6	1	11	343–340	13
SK Brodd	18	5	2	11	308–403	12
IK Sofiapojkarna	18	3	2	13	311–399	8
IK Silwing 2	18	2	2	14	296–358	6

– Välkomna i min famn flickor, sa Gillis Florsjö, ordförande i handbollsektionen, vid styrelsemötet härförleden. Nej, det är inte för att det är kvinnoår som Siw Johansson (t.v.) och Margareta Tokics, befinner sig i det här glada handbollande gänget. Siw och Margareta är två av tre kvinnliga representanter som nu ingår i sektionsstyrelsen. Saknas på bilden gör Suzanne Dettner-Mathiasson.

Övriga på bilden är fr. v.: Lars-Yngve Larsson, Curt Wilsson, Lars Troedsson, Hans Thor och Kaj Boman.

(DIF-Foto Lasse Eklöf)

Vad ska man göra åt föräldrarna?

Det är med blandade känslor man sätter sig ner för att avge en rapport om konståkningen under säsongen. Blandade av den anledningen att det är svårt att till "utomstående" kunna förmedla något av den "feeling" man har för konståkningen som sport. Det är nog i alla avseenden den mest individualistiska av alla idrotter. Dessutom har den en egenhet som skiljer den från nästan alla andra grenar, den är i hög grad en föräldrarnas sport. Inte så att de vill vara med och åka på isen. Så glatt är det inte, men de vill övervaka, de gör allt för att matcha ungarna och de är synnerligen vaksamma när det gäller andras istid och andras träning. Utomlands (på de allra flesta ställen i varje fall) får föräldrarna inte vara inne i ishallen under träningen. Man måste ju också förstå att detta med föräldranärvaron är ett problem för tränarna och inte minst för åkarna. Det händer faktiskt, något som borde vara otänkbart, att den enskilda föräldern lägger sig i träningen, kommenterar tränarens arbete och "ger små råd" till den egna telningen. Inte ur några synpunkter är denna tingens ordnings godtagbar. Och åkarna är inte förtjusta.

I sammanhanget kan återges en liten historia från Finland, där föräldrarna inte får närvara vid träningen, utan inbjuds ett par gånger per termin att komma på åskådarplats för att se utvecklingen. När en sådan inbjudan hade skickats hem med barnen, så kom nästan ingen förälder. När ledaren undersökte saken, visade det sig att de flesta barnen inte hade talat om hemma att de anhöriga fick komma. De tyckte att det var skönast att få arbeta i fred. Jag förstår att detta låter chockerande för många föräldrar, men träningen är ju faktiskt arbete och "studier" och man kan fråga sig på vilken arbetsplats eller i vilken skola, som utomstående oförberett och när som helst får komma på besök. Och vad värre är lägga sig i arbetsmetoderna eller undervisningen.

Men jag förstår vad en av anledningarna är till att föräldrarna betraktar det som nästan självklart att få närvara. Det är de massor av pengar man lägger ner på sina telningar. Ingen sport är så dyr som konståkningen, istider, utrustning, tränararvoden, allt sammantaget springer upp i våldsamma summor. Antagligen känner man det som om man vill se hur pengarna används, så att säga. Fast det skulle som sagt räcka att få se det vid vissa tillfällen.

Lystna blickar. . .

I det sammanhanget är det intressant att iaktta DIF-sektionernas (enkannerligen de med bristbudget) lystna blickar på konståkningssektionens budgetmässiga överskott. "Nu ska vi dela rovet", ser de ut att tänka. Då ska vi ett ögonblick minnas verkligheten. Visst har vi genom Ulfs förutseende och skicklighet en blomstrande bingoverksamhet, som vi varit pionjärer för inom Djurgården. Men trots att det gått bra (hittills) har vi aldrig vågat profitera på framtiden och därmed upprätta budgetförslag baserade på höga inkomster. Vår budgetering har som tidigare om åren till viss del grundats på de stora bidrag ifråga om utrustning och träning som åkarna själva (men självklart i verkligheten deras föräldrar) får kosta på. Höga sektionsavgifter, tränarkostnader och dessa dyrbara skridskor bl.a. blir summor det. Trots att sektionen betalar istiden, Landsbrolägret och bidrag till sommarträningen, vilket också utgör betydande summor. Nu frågas i vilken sektion mer inom DIF, får deltagarna utom dyra sektionsavgifter även betala sin egen träning och sin utrustning. Svar på det skulle kanske återföra vinstmedelsdiskussionen till sin rätta nivå. Det kan inte finnas någon annan ståndpunkt än den, att konståkningssektionens verksamhet helt bekostats av sektionsmedel (liksom i annan sport) först därefter kommer att uppstå "vinst" att dela med sig av till andra sektioner.

Konståkarbasen Lars-Erik Löfman med synpunkter på föräldrarnas medverkan.

*

Ja, detta var ett par allmänna men väsentliga synpunkter. Nu litet om det gångna verksamhetsåret. Vår säsong är ju, när detta skrivs, nästan slut.

DIF-arna är framgångsrika på konståkningsarenorna, det vågar man väl säga rätt allmänt. I de litet avancerade leden har vi en hygglig bredd, men måste tillstå att bland de allra yngsta är det brist. Dagen är nära när underlåtenhetssynder i det förgångna kommer att medföra att DIF-namnet rent numerärt inte räcker till i konståkningens prislistor. Men bland de unga har vi utan tvekan talanger. Kanske har vi ett av de allra största talanglöftena i vår krets. Men förutsättningen är naturligtvis att vederbörande får allra bästa stöd och uppmuntran och mesta och bästa tänkbara träning.

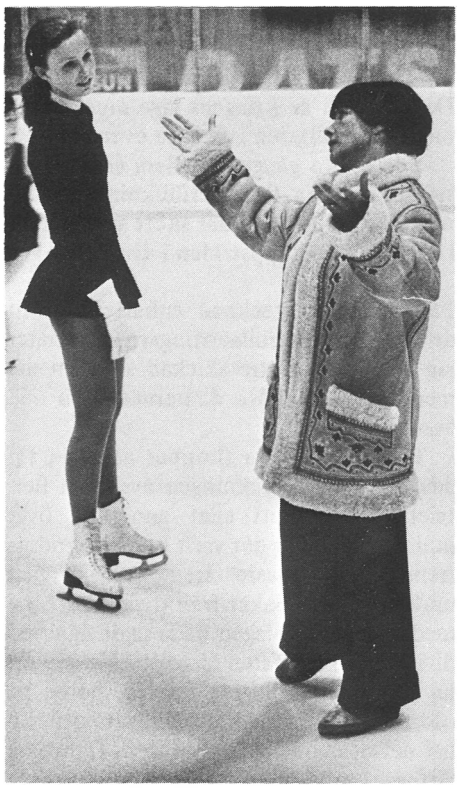

Så här ska du göra, säger Jutta Müller och instruerar Ulla Örnmarker.

*

Vi har många bra tränare i vår sektion, men det hindrar inte att vi har plats för fler. Jag har faktiskt raggat lite bland landets elittränare, men dessvärre finns det andra som är ute efter samma objekt och det är inte alltid storstaden kan erbjuda lockande villkor, även om det rent pekuniära går att ordna. Det är ju också så att tränarbristen är svår i hela landet. Det finns distrikt som inte har en enda egen fullgod tränare. De har det betydligt kärvare än vi i Stockholm, som gärna klagar vår nöd. För det är också ett faktum att många distrikt har mycket förnämlig träning, vilket också avläses i deras adepters placering på resultatlistan.

Men som sagt. Lena Håkansson har varit hemma (från Tysklandsträningen) och tävlat i SM och NM. Vi märker hennes framsteg, men också dessvärre hennes tävlingsnerver. Ett av felen är kanske att hon visserligen får högklassig träning, men sällan eller aldrig får tillfälle

att tävla ihop och mot dem hon måste möta i SM och NM. Det är naturligtvis en svårighet, i varje fall om det finns nerver med i spelet. Men Lena kan komma ännu och det hoppas vi denna mycket sympatiska DIF-tjej gör.

*

Nerver och bristande koncentration spelade en roll även i JSM. Förväntningarna är ju också så högt ställda en sådan gång. Det går inte alltid att leva upp till dem. En som satsade friskt och visade att en sådan satsning går hem var Anne Sandström, som belade silverplatsen och därmed kvalificerade sig till NM för juniorer, där hon i hård finländsk konkurrens hamnade på åttonde plats. Jeanette Capocci, som tog hem brons på JSM kom i NM på femte plats, näst bäst av svenskorna, Bodil Olsson blev fyra. Medaljplatserna belades "självklart" av finskorna.

*

Ja, det har varit ganska mycket tävlande den gångna säsongen. DM men framförallt LM i Stockholm antog nästan karaktären av klubbtävling. Det var DIF-are varhelst man såg i resultatlistorna. Det skulle vara mera stimulerande om det fanns litet mera avancerat motstånd i vårt distrikt. Skärpning och koncentration skulle måhända vara bättre då. Jag ska inte tala så mycket mer om olika prestationer, ni kan själva läsa i resultatlistorna här invid. Återstår endast att konstatera att Lotta Crispin tog silver i senior-SM och vidareutvecklas i fin takt, trots en del skador under säsongen. Ulla Örnmarker är jämn och fin och åker mycket bra, segrade i Konståkningsförbundets jubileumstävling i Uppsala i artistisk friåkning och blev tvåa i "vanlig" friåkning. Våra nya medlemmar Birgitta Peterson och Maria Gadevall har gjort fint i från sig. En av säsongens mest stimulerande händelser var annars Marie Olssons brons i DM, juniorklassen efter en mycket fin friåkning. Må något tillskrivas vår nya ryska tränare Tanya? Hur som helst, alla de som inte nämnts med namn här och alla de som ännu inte tävlingsdebuterat har gjort fina insatser för sektionen och jag tycker faktiskt att Djurgården kan vara stolt över sin fina konståkningssektion och dess trevliga ungdomar.

Lars-Erik Löfman

KLUBBTÄVLINGEN/DIF

1. Charlotte Hansdotter
2. Elisabeth Johansson
3. Anna-Lena Gustavsson
4. Diana Bader

Veronica Magnusson flyttades upp bland tävlingsåkarna.

Suzanne Jansson vann juniorernas LM 1975, syns här i mitten vid prisutdelningen med Anne Sandström (t.v. och 2:a) och Lena Fahleson (3:a).

Konståknings-SM 1975 i Sundsvall

Strax före Norrlandspilens avgång från Stockholms central fredag morgon den 10 januari samlades våra åkare, medresande föräldrar, funktionärer m.fl. för att med expresstågets hjälp vidarebefordras till Sundsvall och SM för seniorer i konståkning. Om den påfallande vita ansiktsfärgen hos de församlade berodde på en redan påbörjad koncentration uppblandad med bävan och undran inför de förestående tävlingarna eller orsakades av den tidiga morgontimman i kombination med obefintlig solbränna efter den solfattiga hösten lär väl aldrig bli utrett. Klart var emellertid att en stundande kraftmätning SM-åkarna emellan aldrig tidigare emotsetts med så stort intresse. Hur skulle Svea Rikes sex kvinnliga hermeliner bland åkarna – de av Svenska Konståkningsförbundet mer eller mindre påkostade och utlandstränade med två DIF:are i skaran – klara sig inbördes och hur mycket bättre skulle de visa sig vara än övriga i DIF och i andra föreningar hemsnickrade amatörer? All denna till några få vagnar koncentrerade undran och spänning inför den ovissa framtiden utlöste också följdriktigt på ilfärden till SM-staden kortslutning på expresståget, vilket fick till följd en halvtimmes stillastående mitt på linjen medan lok och konståkningsfolk samlade sig för nya krafttag.

Sundsvall tog emot med klarblå himmel, sol och decimetertjock snö. Riktigt vit! Sådan som man så sällan får se numera. Spänningen inför tävlingen stegrades ytterligare vid de välkomnande arrangörernas meddelande, att tre av amatörerna bland de tretton anmälda damerna återkallat sitt tävlingsdeltagande. Nerverna stod tydligen inte pall. Utrymmet för de inbördes placeringarna åkarna emellan hade därmed avsevärt krympt. Skulle den ofrånkomliga urladdningen komma med dunder och brak? Skulle ishallen tåla påfrestningarna? Tåget hade ju pajat.

*

Lördagen infann sig med härligt solskensväder och gnistrande kyla, som gjorde att tävlingstemperaturen hos alla engagerade kunde hålla sig strax under kokpunkten. Efter en lång dags intensiv kamp på alla händer – förlåt fötter – endast avbruten av invigningstal och skallande trumpetstötar stod det klart, att det var helt oklart hur deltagarna i damernas mästerskap sinsemellan skulle komma att göra upp om platserna två till tio dagen därpå. Första platsen föreföll fjolårets mästarinna ofint nog redan ha vikt åt sig, om inte en malör av storleksordningens underverk skulle komma att inträffa.

*

Vid söndagens avslutande friåkning hade Sundsvallsbor och andra konståkningsintresserade från hela landet slutit upp i

några hundratal i Gärdehallen, platsen för den stora kraftmätningen. Stämningen och spänningen bland publik och tävlingsdeltagare var på topp. Gymnastik- och idrottshögskolan i Stockholm hade infunnit sig med en delegation beväpnad med en apparatur, som såg ut att kunna ta med hela hallen till månen. På en stillsam förfrågan, om man för DIF:s räkning möjligen kunde få inbokat istid i hallen före landningen på vår käre lyktgubbe, kändes besvikelsen stor inför meddelandet, att apparaterna endast skulle registrera pulsen på åkarna. Åkarna! Skulle pulsen tas på några, borde den självfallet tas på oss föräldrar, som hade egna barn med bland tävlingsdeltagarna.

Jag kan garantera, att vår puls var mycket mer intressant och högre än åkarnas. Den följande fina friåkningen fick en emellertid mycket snabbt på gott humör igen. Fjolårsmästarinnan lämnade alla andra tävlande en bra bit efter sig i svängarna och hoppen fram mot SM-målet. Alla övriga fick kämpa för allt vad benen bar dem, vilket inte alltid lyckades. I mål kom de dock med andan i halsen, i den mån den alls fanns kvar, till publikens – inte minst DIF-fansens – hörbara uppskattning och förtjusning, som ännu ringer i öronen nästan lika skarpt som när det begav sig. Resultatet och placeringarna? Våra DIF-åkare lade beslag på 2a, 4e, 7e och 9e platserna. Jättefint resultat. Utan deras deltagande hade mästerskapstävlingarna förvisso varit de fyra sötaste och kämpagladaste åkarna fattigare, vilket skulle ha gjort 1975 års SM i konståkning för damer tämligen färglöst. Heders! DIF saluterar!

Ulf Örnmarker, som starkt bidragit till att konståkningen fått en ekonomisk ryggrad, har skrivit dessa rader.

JSM i Jönköping den 25–26 januari 1975. Stockholmsåkarna placerade sig enligt följande:

2	Anne Sandström	DIF
3	Jeanette Capocci	DIF
7	Lena Fahleson	DIF
8	Maria Gadevall	DIF
11	Susanne Janson	DIF
14	Anette Olsson	DIF
18	Ingrid Lisska	DASK
3	Jan Pettersson	DIF
5	Mats Oxelgren	DIF

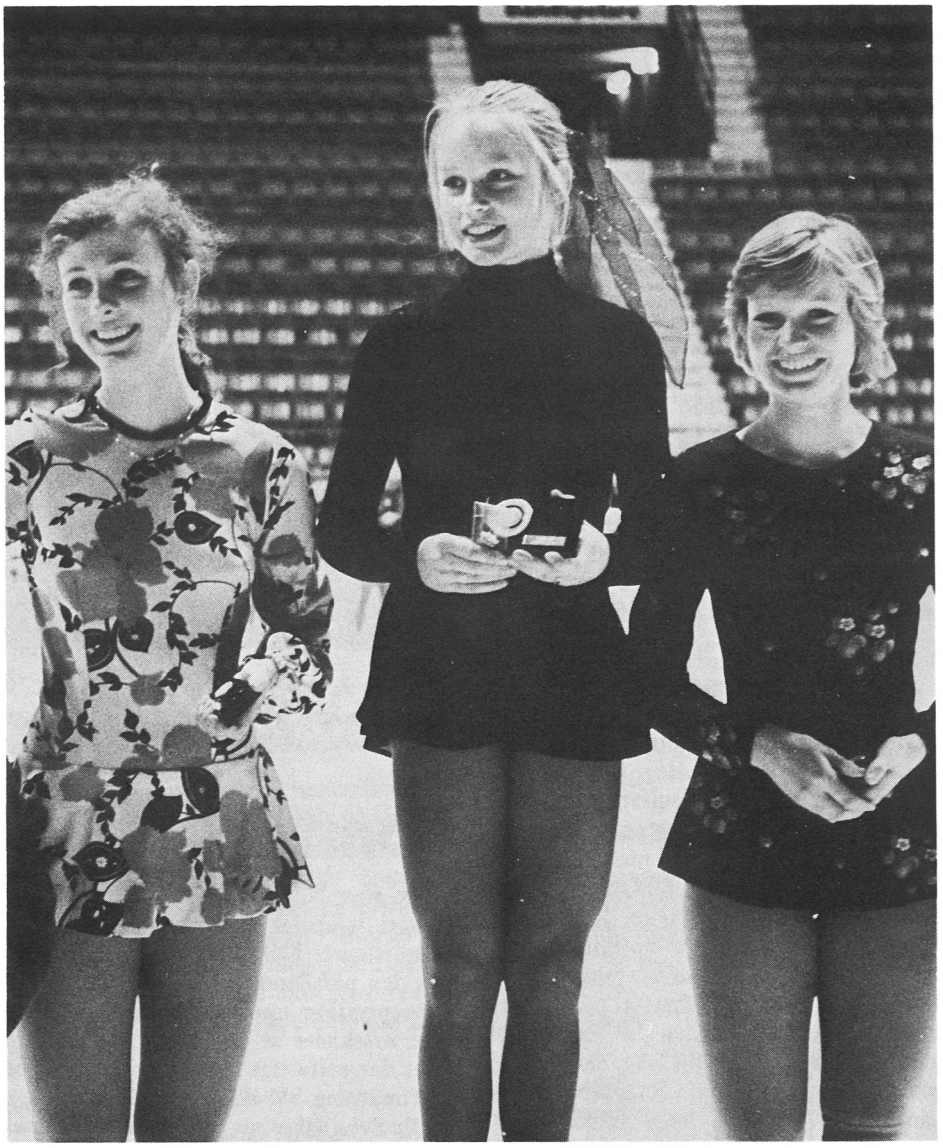

Segrartrio i konståkets LM 1975 för seniorer med Lotta Chrispin (1:a) stående i mitten med Ulla Örnmarker (2:a) och Birgitta Pettersson (3:a) på sidorna.

LM juniorer

1	Susanne Jansson
2	Anne Sandström
3	Lena Fahlesson
4	Maria Gadevall
5	Anette Olsson
7	Iréne Jasbutis
8	Marie Holmqvist
9	Tina Palonmäki
13	Marie Olsson

LM seniorer

1	Lotta Crispin
2	Ulla Örnmarker
3	Birgitta Peterson

Pojkar

2 Jan Pettersson

Samtliga från Djurgården!

DM-74 Johanneshov 30/11–1/12 1974

Jun. flickor 19 delt.

1.	Christa Andersson	DASK
2.	Maria Gadevall	DIF
3.	Maria Olsson	DIF
4.	Anette Olsson	DIF
8.	Irene Jasbutis	DIF
9.	Tina Palomäki	DIF
11.	Marie Holmqvist	DIF
19.	Maria Fényi	DIF

Sen. damer 3 delt.

1.	Birgitta Peterson	DIF
2.	Lena Fahleson	DIF
3.	Katarina Miskar	DASK

Också ett testamente...

Egentligen skulle vi väl inte tala om det, eftersom det kan leda till ökade anspråk på Djurgårdens fattiga tillgångar. Men vi vill i alla fall berätta hur man ordnat det för sig i Malmö FF i samband med att deras hövding Eric Persson lämnat ordförandeposten och utropats till generalsekreterare. Det trollnumret innebär att Eric alltjämt kommer att styra och ställa med sina pågar på samma sätt som han gjort i alla år.

Nå, för att komma till saken, så låt oss berätta att Eric vid sin avgång måste lämna något slags testamente efter sig, och i enlighet med en rubrik i en av våra vanligaste kvällstidningar betydde detta testamente rakt på sak:

"Mer pengar till spelarna!"

Det berättades att spelarna under fjolårets allsvenska guldår förtjänade 25.000 kronor pr skalle. Men nu skall det bli mera. MFF-basen avslöjade att man hade fått ett tillstånd att spela bingo för 4 miljoner kronor, och det skulle ge ett netto på 600.000 kronor. För 1975 räknar vi med en vinst på 400.000 och då ska spelarna få 50 procent på de första 100.000, 25 procent på nästa 100.000 och 12.5 procent på de sista 200.000. Dessutom ska spelarna ha inflationsskydd på sina premier. 10 procent uppräkning pr år. Vidare ska de få en trofasthetspremie. En spelare, som gjort 10 år i A- eller reservlag får en extra belöning med 10.000 lovade Eric Persson och avgick under solenna former.

Det var MFF, som häromåret kastade ut sin ishockeysektion för att den var för dyr i drift. Då var bingosidan ännu inte så givande.

Vem skulle väl inte vilja ha så mycket slantar att röra sig med och dessutom ha ett guldlag, som drar in stora pengar. Då är det lätt att skriva testementen. Hos oss i Djurgården går vi med tiggarlistor i och med att folket har så svårt att hitta vägen genom vändkorsen.

Jun. pojkar 3 delt.

1.	Matthias Eidman	DASK
2.	Jan Petersson	DIF
3.	Mats Oxelgren	DIF

NM 1975 SENIORER

1.	Susan Broman	Finland	113,53	5
2.	Lieze-Lotte Öberg	Sverige	109,69	13
3.	Kristina Wegelius	Finland	108,10	16
4.	Niina Kyöttinen	Finland	107,98	18
5.	Hannele Koskinen	Finland	104,35	26
6.	Lotta Crispin, DIF	Sverige	101,42	28
7.	Lena Håkansson, DIF	Sverige	99,85	36
8.	Eva Hansson	Sverige	99,68	38

JUNIORER

Flickor:

1.	Taina Virtanen	Finland	102,27	5
2.	Nina Kontiola	Finland	96,34	11
3.	Sirkka Karasjoki	Finland	94,35	18
4.	Bodil Olsson	Sverige	94,28	18
5.	Jeanette Capocci, DIF	Sverige	90,66	28
6.	Christina Svensson	Sverige	90,29	31
7.	Maria Lowin	Finland	88,64	34
8.	Anne Sandström, DIF	Sverige	86,08	35
9.	Jette Dresler	Danmark	80,01	46

I FACKLORS SKEN TÅGADE VI UT MOT BACKEN.

Skidhopparminnen!

Vi voro på väg från EM i Innsbruck till SM i Boden 1933, men i Umeå stannade Selånger och undertecknad upp ett tag då vi voro inbjudna att närvara vid hyllningarna av hemmasonen Artur Häggblads Vasaloppsseger, samt deltaga i en backhoppning i kvällsbelysning.

En stor skara människor samlades på kvällen och tågade i facklors sken med Artur i spetsen ut genom staden mot Hamrinsbacken. Här utbringades leven och hurrarop för Vasaloppssegraren så att det ekade långt bort i fjärran.

Sen blev det klart för kvällstävlingen, en improviserad men kul tävling. Någon elbelysning fanns ej men det kan vara kul att få åka utför en skidbacke i marschallers fladdrande sken i överbacken och en uppmonterad strålkastare från en Fordbil, som lyser upp nedslaget.

Mina teckningar får berätta vidare hur jag nu kom ihåg det efter 40 år, plus lite romantik i bilden.

Prisutdelningen på "Gamlia" senare på kvällen gick i gemytets och humorns tecken. Selånger vann kvällstävlingen och undertecknad blev bäste stockholmare sades det lite humoristiskt, (det fanns bara en skidhoppare med från Stockholm), där jag blev förärad en stor rökt renstek för mina prestationer med texten Renvalla på!

Till historien hör även att fram på småtimmarna när magen började bli lite tom då tuggade en större del av de dansanta på rökt renstek. Man skall dela med sej av det goda även när det är renvecka!

Pelle Hennix

EN STRÅLKASTARE FRÅN EN FORDBIL UPPLYSTE UNDERBACKEN!

Hur bandyskutan förliste

Konditionsträningen startade i slutet av juli med Conny Johansson som tränare. Med två träningskvällar per vecka till slutet av oktober har i genomsnitt 5 spelare närvarit. Isträningen på Söderstadion började sista veckan i oktober. Träningen övertogs då av Uno Wennerholm, som vid 26 träningstillfällen haft i genomsnitt 12 spelare närvarande. Vid första träningsmatchen mot Tellus den 27 oktober påbörjade lagledaren Sven Bergman sin 18:e säsong som lagledare för Djurgårdens A-lag. På isen fanns Gösta Sandberg som startade sin 22:a säsong i bandy för det blåskrudade laget.

Stora DM hade inför vintersäsongen 1974/75 ändrats så att 8 lag delats upp på två grupper, där alla mötte alla inom varje grupp och sedan seriesegrarna i DM-final.

Säsongens tredje match var en DM-match mot Nynäshamn, som vi vann med 3–2.

Den fjärde matchen också en DM-match, nu mot Selaöpojkarna som vann med 3–1. Härnäst en träningsmatch mot div. 2-laget Grängesberg. Slutresultat 4–0 till Djurgården.

Den tredje DM-matchen gick mot nyuppflyttade Karlberg. DIF vann matchen med 5–3. Genom seger med två måls övervikt mot Karlberg lyckades Djurgården genom 1 seger och 2 förluster ändå belägga andra plats i sin DM-grupp.

Första seriematchen mot Nynäshamn fick Djurgården spela utan kedjespelarna Gösta Sandberg, Sten Ove Ramberg och Håkan Lennmalm. Efter 28 minuters spel låg vi under med 3–0. De avslutande 15 minuterna på första halvlek satsade Djurgårdslaget hårt och lyckades utjämna till 3–3 före pausvilan. Andra halvlek startade bra med ytterligare ett mål, men i mitten av halvleken utjämnade Nynäshamn till 4–4. Bör nämnas att Leif Skiöld Nynäshamn slog tre hörnor direkt i mål. Nästa motståndare från allsvenskan var Hammarby, som vann med 6–1. Tredje matchen mot Selaopojkarna blev jämn med 2–2.

Sista matchen före jul gick mot IFK Stockholm som segrade med 4–0. Djurgårdslaget gjorde en bra första halvlek, men orkade inte komma igen i andra halvlek efter IFK Stockholms 1–0 mål i slutsekunderna av första halvlek.

Den sista matchen på gamla året gick mot Uppsala-Näs. Vädrets makter var inte nådiga, det snöade kraftigt hela matchen, men trots detta lyckades Uppsala-Näs göra tre mål i första halvlek. Efter paus startade Uppsala-Näs med att göra ytterligare två mål och ledde alltså med 5–0 innan Djurgården började reducera. Slutresultat 5–2 till Uppsala-Näs.

Första matchen på det nya året gick mot Karlberg. Djurgården tryckte på och förde spelet i 90 minuter, men Karlberg kontrade och lyckades vinna med 2–1.

Till söndagen den 12 januari hade kylan för första gången infunnit sig, så att matchen programenligt kunde genomföras i Nynäshamn inför c:a 750 åskådare. Nynäshamn i sin första hemmamatch för säsongen öppnade starkt och ledde i halvtid med 4–0. Andra halvlek blev resultatmässigt jämn och slutade 1–1. Slutresultat 5–1. Sedan gick hängmatchen mot Hagalund på Söderstadion med mycket dåligt spel där det märktes att båda lagen hade trycket på sig att de måste vinna. Hagalund hade den större turen och lyckades till slut segra med 3–2.

I andra mötet mot Hammarby vann "Bajen" matchen med 4–0.

Efter nio matcher och jumboplatsen i serien med endast två poäng, mötte Djurgården Selaöpojkarna. Första halvlek vann Selaöpojkarna med 1–0, men andra halvlek kom Djurgården in som ett nytt lag och gjorde tre mål. Slutresultat 3–1 till Djurgården då, och säsongens första serieseger. Sedan gick det snett mot IFK Stockholm. Djurgårdsspelet rasade samman. Förlust med hela 11–0.

Fredagen därpå ny jumbofinal mot Hagalund där båda lagen var tvungna att vinna för att ha någon chans att hänga kvar. Nervöst och dåligt spel, Djurgården vann med 1–0.

Två matcher kvar i serien och fortfarande möjligheter för ytterligare en säsong i div. 2, men för förnyat kontrakt krävdes minst fyra poäng. Resa till Uppsala och match mot Uppsala-Näs. En bra första halvlek av Djurgårdslaget och halvtidsledning med 3–1. Andra halvlek nervös och därmed sämre spel. Slutresultat Djurgårdsseger med 3–2.

Sista matchen mot Karlberg på Stadshagen var mottot "vinna eller försvinna" för Djurgården. Karlberg behövde minst oavgjort. Soligt och vackert bandyväder där Djurgården fick starta med solen i ögonen. De första tio minuterna fördes matchen av Djurgårdslaget för att sedan gå över i Karlbergs initiativ med ett snöpligt 1–0 till Karlberg. På en Djurgårdsutvisning 11 minuter före pausvilan lyckades Karlberg utnyttja och göra två mål. I halvtid en Karlbergsledning med 3–0. Fem minuter in på andra halvlek måste en av domarna drabbats av en black out, då han helt omotiverat visade ut Gösta Sandberg för resten av matchen. Trots en man mindre lyckades Djurgårdslaget reducera till 2–3 innan Karlberg kunde göra ytterligare mål. Ännu en gång kom Djurgården igen och reducerade till 3–4, innan Karlberg på en hörna i slutminuten fastställde resultatet 3–5.

Med åtta poäng och näst sista platsen i serietabellen, hade lagets mål att hänga kvar i div. 2 ej kunnat förverkligas.

Div. 2 Östra Svealand:

Hammarby	14	10	3	1	70–23	23
Nynäshamn	14	9	3	2	52–27	21
IFK Stockholm	14	9	2	3	57–25	20
Selaöpojkarna	14	7	2	5	36–37	16
Karlberg	14	6	0	8	29–59	12
Uppsala-Näs	14	5	0	9	41–41	10
Djurgården	14	3	2	9	23–54	8
Hagalund	14	1	0	13	15–57	2

B-laget fick endast möjlighet att spela en träningsmatch före seriestarten. Den spelades mot div. 4-laget Gröndal som vann matchen med 8–1.

Första seriematchen spelade luciadagens kväll på Söderstadion mot Lidingö SK:s reservlag. Matchen vanns av Djurgården med 2–1.

Andra matchen gick mot Huddinge reservlag, ännu en Djurgårdsvinst med 3–1. Sedan match mot Hammarbys reservlag som förde spelet i första halvlek och Djugården i andra halvlek. En ny Djurgårdsvinst med 5–4.

Fjärde matchen i serien mot Triangeln slutade med förlust 1–5.

På grund av den milda vintern hade reservlagets serie omlagts till enkelserie, så

BANDYTRÖST

Det var inte bara Djurgårdens bandylag, som försvann vid horisonten och degraderades till obetydlig uppmärksamhet i en lägre serie. En tröst i bedrövelsen för våra bandyvänner var att Karlstads-Göta – med ännu större bandyhistoria med flera SM-titlar bakom sig – inte lyckades hålla sin plats i division II borta i Värmland. Götas "röda tomtar" förvisades till division III och har alltså lång väg att vandra för att återvända till societetskretsarna.

"Domarna var emot oss" menade man i avskedets stund hos Karlstads-Göta. Det menade man i Djurgården också.

Ja, dessa domare, vad skall man egentligen göra åt dem? Kanske skicka dem med enkel biljett till månen.

Vi ska ta och lyssna på vår egen expert Rolf Fransson, som med lång tillvaro på utvisningsbänkarna måste ha skapat sig en riktig uppfattning om behandling av domarna.

De flitigaste!

Antalet A-lagsmatcher har fördelats på följande seplare:

Seriematcher

Rolf Fransson	14	matcher
Thomas Bengtsson	14	”
Thomas Bergman	14	”
Lars Hansson	13	”
Johan Röjde	13	”
Håkan Lennmalm	13	”
Per Göran Fröderberg	12	”
Gösta Sandberg	12	”
Anders Fredh	11	”
Peter Pettersson	11	”
Börje Sonnert	10	”
Sten Ove Ramberg	10	”
Billy Jihammar	9	”
Lars Stenbäck	8	”
Tony Krantz	6	”
Sören Lindström	5	”
Erik Klockare	4	”
Bo Andersson	2	”
Lars Jansson	1	”

DM-matcher

Johan Röjde	3	matcher
Rolf Fransson	3	”
Lars Hansson	3	”
Thomas Bengtsson	3	”
Per Göran Fröderberg	3	”
Billy Jihammar	3	”
Sten Ove Ramberg	3	”
Anders Fredh	2	”
Peter Pettersson	2	”
Thomas Bergman	2	”
Lars Weslien	2	”
Lars Stenbäck	2	”
Gösta Sandberg	2	”
Håkan Lennmalm	1	”
Mats Ramberg	1	”
Ola Barkengren	1	”

vinterns sista seriematch gick mot förut obesegrade Hagalund. Djurgården började denna match mycket bra och ledde i halvtid med 3–0, men i andra halvlek kom Hagalund igen och tog in på Djurgårdens försprång. Slutresultat Djurgårdsvinst med 5–4.

Djurgårdens reservlag blev tvåa i serien efter Hagalund som vann serien på bättre målskillnad.

Juniorlaget drabbades hårt av den milda vintern och när kylan kom i februari så att man skulle kunna spela på naturis kunde inte alla spelarna ställa upp av olika orsaker. Skador, fotbollsträning, deltagande i föreningens representationslag i bandy. På grund av uppräknade besvärligheter beslöts att låta juniorlaget utgå ur seriespelet.

Leif Fransson

En avslöjande röst

Varför gick det så snett på bandyfronten, att vårt lag förpassades ner i division III? Och stryk mot så pass okända gäng som Karlberg och Hagalund. Det var ju framför allt i matcherna mot dessa ”småhandlare” som vårt öde beseglades. Sedan hjälpte det inte att vi höll jämna steg och vann mot Selaö och tog poäng mot Nynäshamn.

– Jag måste faktiskt be om ursäkt men jag har förklaringen till varför säsongen sprack för vår del, säger tränaren Uno Wennerholm. Låt det stanna oss emellan, men som gammal bandylirare vet jag att man inte vinner några matcher, om man inte tränar. Det var på denna viktiga detalj det brast hos oss i vinter.

Vill inte grabbarna själva träna, så kan ju ingen slavdrivare i världen tvinga dem till det. Vi var några stycken, som verkligen körde hårt och inte missade en endaste träning, men det fanns lika många, som ofta ursäktade sig med att inte hinna vara med på kvällsträningarna. Det är klart att det i isbristens tid i Stockholm inte var de alltid bästa tiderna som vi hade att träna på, men nöden har ingen lag, och då får man träna när det bjuds. Ungdomarna var flitigast på träningarna, och därför hade det väl varit riktigast att de utnyttjats bättre i stället för en del av de äldre, som mest på sina namn fick hålla platser i laget. Jag lärde mig en nyttig läxa och är inte beredd att än en gång bli ansvarig därest det inte blir bättre samling.

Ord och inga visor från en gammal skicklig bandyhejare. Kanske var inte orsaken till vårt fall att domarna var enögda, kanske räckte vi inte till, när det tog emot. Motsatsen brukar annars vara Djurgårdens kännetecken. Och så skall man naturligtvis inte spela så att den absolut sista matchen måste vinnas till varje pris. Att låta den bli det räddande halmstrået är farligt. I 99 av 100 fall glider detta halmstrå undan och man ramlar ner i bråddjupet.

Lars Jansson	1	”
Tony Krantz	1	”
Börje Sönnert	1	”

Våra skyttekanoner

Inspelade mål i A-laget

Seriematcher

Lars Hansson	6	mål
Sten Ove Ramberg	5	”
Håkan Lennmalm	3	”
Thomas Bergman	2	”
Peter Pettersson	2	”
Billy Jihammar	1	”
Gösta Sandberg	1	”
Rolf Fransson	1	”
Per Göran Fröderberg	1	”
Sören Lindström	1	”

DM-matcher

Billy Jihammar	3	mål
Sten Ove Ramberg	2	”
Thomas Bergman	1	”
Lars Stenbäck	1	”
Lars Jansson	1	”

Den sammanlagda utvisningstiden under vinterns seriematcher är 6 timmar 35 minuter plus ett matchstraff.

*

Antal reservlagsmatcher har fördelats på följande spelare

Seriematcher

Erik Klockare	5	matcher
Bert Niska	5	”
Uno Wennerholm	5	”
Mats Ramberg	5	”
Bo Andersson	4	”
Bo von Scheele	4	”
Gunnar Kjellgren	4	”
Lars Jansson	3	”
Lars Weslien	3	”
Christer Friberg	2	”
Ingmar Lundqvist	2	”
Börje Sönnert	2	”
Ola Barkengren	2	”
Björn Kärrfelt	2	”
Per Sandberg	2	”
Per Axel Öhgren	1	match
Jan Lindahl	1	”
Leif Fransson	1	”
Kjell Karlsson	1	”
Gösta Sandberg	1	”
Tony Krantz	1	”
Anders Fredh	1	”
Jan Mårtensson	1	”
Leif Clausson	1	”
Lars Stenbäck	1	”
Thomas Tysk	1	”

Inspelade mål i reservlagets serie

Uno Wennerholm	4	mål
Lars Weslien	3	”
Gösta Sandberg	2	”
Per Sandberg	2	”
Ingmar Lundqvist	1	”
Lars Jansson	1	”
Gunnar Kjellgren	1	”
Börje Sönnert	1	”
Bo von Scheele	1	”

Reservlagets sammanlagda utvisningstid under vinterns serie är 45 minuter.

Vi har tjyvtittat i din garderob.

Det var precis som vi trodde.
Du har en hel massa plagg från Eiser.

Vi tillverkar strumpor, sockor, strumpbyxor, nattlinnen och pyjamas, träningsoveraller, kalsingar, underkläder, behå, korsetter, jumprar och pullovrar, klänningar och träningsdräkter, baddräkter, badbyxor och strandplagg.

Att du har några av våra kläder i din garderob är inte så underligt. Vi gör 40 miljoner plagg om året (eller 175.000 varje dag).
På det blir vi nordeuropas största trikåtillverkare.

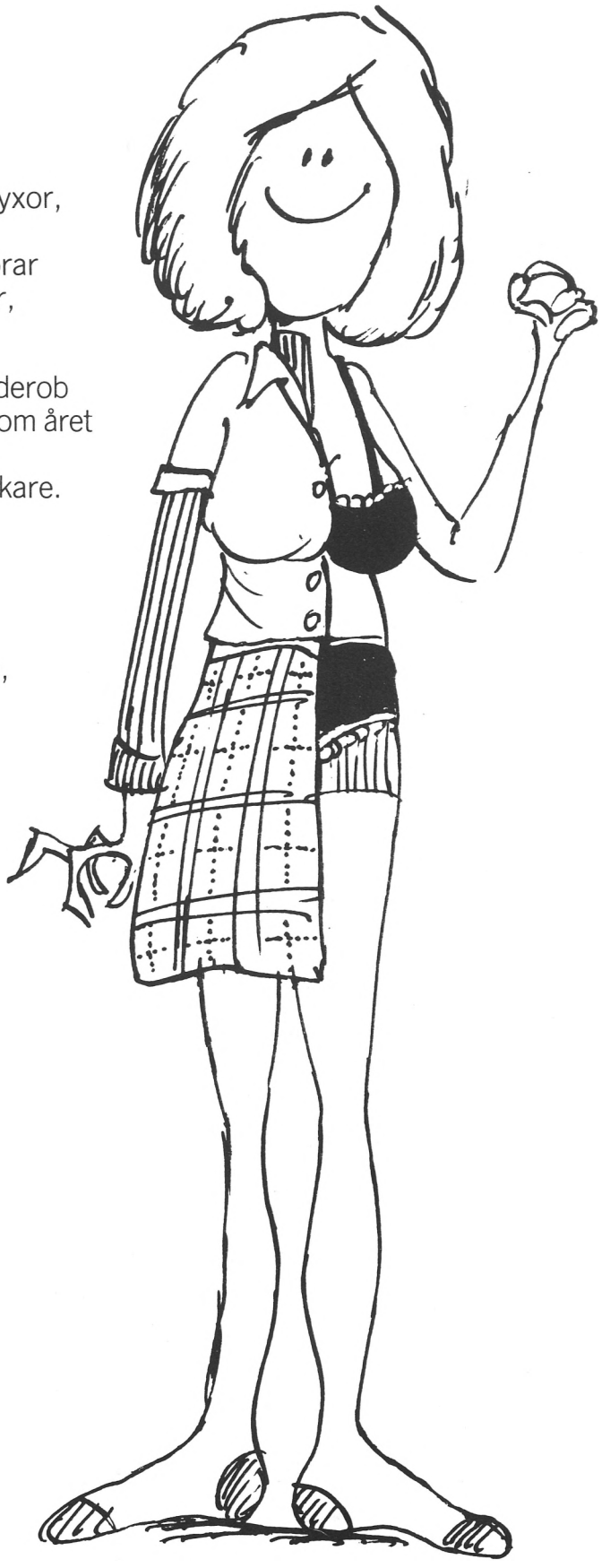

Eiser Kläder för hela kroppen, för hela familjen och för alla årstider.

NÖJD MED 18 ÅR!

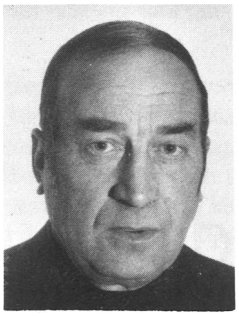

Bandytrotjänare Sven Bergman

I närmare 20 år har Sven Bergman varit den sammanhållande kraften inom Djurgårdens bandyvärld. Han har varit lagledare under goda och lyckliga år och under dystra och hårdare år. Han har gått som en röd tråd genom vårt A-lag och blivit något av ett inventarium.

Hur han kunnat undgå att frysa ihjäl är oförklarligt. Han har nämligen föraktat att ha annat än lågskor på fötterna och eftersom han alltid haft sin plats nere på isen borde han under 20 år haft landets iskallaste fötter. Men tydligen har han varit så hårt engagerad i vad som sker ute på planen att han inte haft tid att känna efter om han frusit om fossingarna.

Nu är han emellertid nöjd och har sagt att det får bli en yngre kraft, som fortsätter att frysa och försöka få upp värmen på A-laget.

– Exakt 18 år har jag hållit i tömmarna, och det har varif både roliga och jobbiga år, mörka år och ljusa år, säger Sven Bergman, när han gjort sin sista match för Djurgården. Tyvärr en förlustmatch, som innebar att vi åkte ur division II. Svenne hinner ge domarna den sedvanliga avhyvlingen för att de inte följer reglerna och alltså skall ägna sig åt något annat... Det förändrar dock inte faktum, att nederlaget gett oss respass.

Vad man önskar sig i fortsättningen för bandyns framtid är bl.a. bättre domare, men vi får nog slita på dom vi alltid haft. Själv tänker jag inte bli domare. Jag skall dock titta på dom även i fortsättningen...

Min egen bandybana började jag på svandammarna i Drottningholms slottspark. Dom frös alltid till mycket tidigt, och därför kunde vi i Olofslund, där jag på den tiden höll till, skaffa oss fin skridskoträning, medan alla andra klubbar bara gick och väntade... Jag brukade dock tipsa min kompis Erik Korsgren i Dalaföreningen om de fina isarna i Drottningholm och han var inte sen att ta ut sitt gäng dit.

Omsider lämnade jag Olofslund och tog över i Djurgården. Det skedde för 18 år sedan, och vi hade stora framgångar. Nådde allsvenskan och gjorde flera starka säsonger. Det gick dock upp och ner även för oss, och just nu är vi en bit från den allsvenska upphöjelsen. Det borde dock inte vara ett omöjligt mål. Att vi ramlade ur division II berodde mycket på otur i vissa nyckelmatcher med skadade eller sjuka spelare. Och så domarna förstås...

Svenne Bergman glömmer aldrig sina pipblåsare. Själv skulle han säkert blivit en stor förmåga i branschen med reservation dock för hans talanger på skridskorna. Ingen har sett honom annat än i lågskor.

K.L.

EN FOTBOLLENS SMEDJA

Fotbollens ungdomsavdelning har på några år åstadkommit underverk och ser nu verkligen ut att få sådan kapacitet, som man bara drömde om i samband med att prislapparna på värvade halvdana spelare från landsorten började bjuda på siffror av fantasislag. Då drömde man om en egen produktion, en egen smedja, där unga fina talanger kunde hamras fram och sättas in som kuggar i vårt stora fotbollsmaskineri.

Dit är ungdomsavdelningen nu på väg. En god hjälp att få fart på verksamheten betydde det att bingopengar kom in i verksamheten. Därmed är avdelningen närmast självförsörjande.

Ungdomsledarna går naturligtvis också ut och raggar en och annan lirare av ren omtanke om dessas små möjligheter att bli ordentligt tillvaratagen och få sakkunnig träning.

Man raggar även ledare. Senaste tillskottet värvade man hos vår egen boxningsstyrelse, varifrån man lyckades lura till sig tidigare ordföranden Sven Olof Åsbrink. Bakom värvningen misstänker man ungdomsavdelningens kassör Kurt Hammargren, som på sin tid skötte boxningssektionens pengar.

Så nu har vi två män med hårda nypor bland fotbollsledarna. Dessutom finns där förre skidledaren Björn Lindgren, och som ordförande förekommer bandyns Gunnar Dyvik. Kanske en ovanlig brokig krets utan egna fotbollsmeriter men tydligen med förmåga att få rotation på rörelsen.

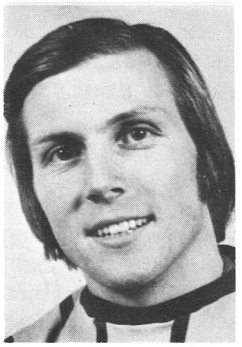

Lill-Krysset är smeknamnet på fotbollsbacken Per-Olof Erixon, en av de spelare som visade största framstegen i fjol. Smeknamnet kommer sig av att pappa Åke Erixon tidigare i Djurgårdens ÖS, senare tjänsteman i Fotbollförbundet, kallas för X:et.

Det var så här det började. Ur vårt historiska arkiv har vi plockat fram denna bild för att visa Djurgårdens A-lag av årgång 1903. De randiga tröjorna, som fanns med redan i begynnelsen, bärs här upp av (från vänster räknat): Harald "Lappen" Andrén, Möller, Acke Norling, Nilsson, Egnell Lundell, Danielsson och Friberg. I främre raden Calle Jahnzon, Andersson och Dahlstedt. Klädd i studentmössa till höger: Johan af Klercker, ledare, sekreterare och senare redaktör för "Djurgårdaren".

Om du sparar 125 kr i månaden så kan du köpa en färg-tv för 3.750 kr om 10 månader.

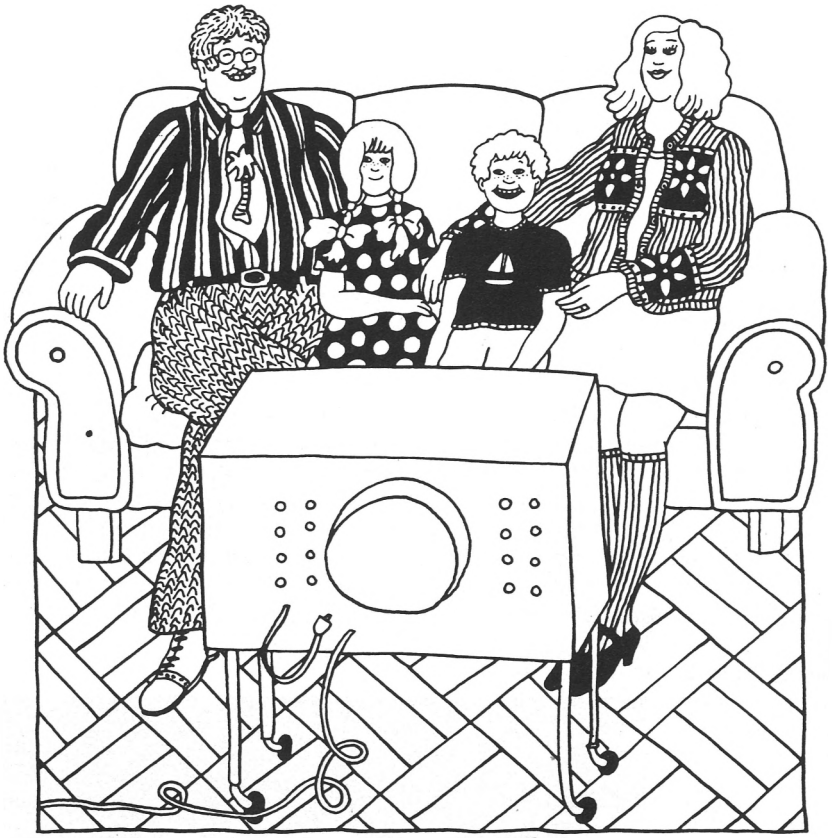

Sparlån

Skandinaviska Enskilda Banken

I valet och kvalet

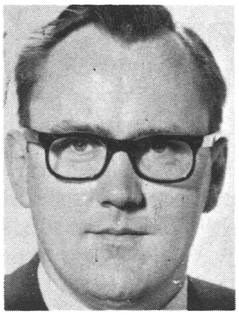

En av veteranerna i Supporterklubben, Nils-Gunnar Wåhlberg, har skrivit dessa rader.

"Supporters i alla klubbar Förenen Eder!" är ett berättigat upprop i vårt avlånga land. Det har nämligen inte blivit klart för hövdingarna inom de olika idrottsförbunden att begreppet "supporters" har en vidare och djupare innebörd.

Vad är det som sporrar idrottsutövaren till större insatser och hjältebragder om inte fullpackade läktare med entusiastiska supporters, som hejar fram sina favoriter och får dem att göra stordåd eller i vart fall skrapar i hop de poäng, som så väl behövs för en fortsatt angenäm övning i den stora societeten.

Vi djurgårds-supporters är mycket lyhörda för samarbete, integritet, gemenskap och allt det där som fordras för att idrottsarrangemanget även skall vara en festlig, folklig och fullsatt sysselsättning.

Stor-Stockholms mest attraktiva sportgrenar idag synes väl vara fotboll, ishockey, basketboll, volleyboll, bowling och squash. Då är den naturliga frågan, hur skall supporters kunna samlas runt arenorna sektionsvis eller gruppvis med hjälp av seriebiljetter, abonnemang eller dylika former på ett smidigt och obesvärat sätt. Har vi arrangörernas välsignelse för sådana biljettarrangemang? så att supporterklubbens medlemmar tillsammans kan få möjligheterna till att höja stämningen på läktarna och sätta färg på idrottspelet.

Vilket förbund är först framme med en hjälpande hand och full förståelse för det intresse och arbete, som supporterklubbarna lägger ner för att entusiasmera samhällsborna för de olika idrottsgrenarna. Såväl alliansklubbarna i Stockholm och Göteborg som klubbarna runt hela landet har sina seriöst etablerade supporterklubbar, av vilka många får en markant styvmoderlig behandling hos såväl förbunden som lokala arrangörerna, då önskemål framlägges för ett homogent samarbete vad avser funktionärsarbete biljettbeställningar, bestämda läktare m.m.

Stockholmsklubbarna har hittills visat hyggligt intresse för supporternas önskemål om bestämda sektioner, biljettbeställningen jämte avräkningar, men det har ändock inte blivit en avgörande effekt, varför det enligt vår mening fordras speciell sanktion från högsta idrottsort för att ett smidigt samarbete skall kunna ta form inför framtida idrottsarrangemang, då supporterna verkligen känner att det finns mening med deras oegennyttiga insatser för att bidraga till idrottens folkfester.

Stämpeln skränfockar, gaphalsar och obehagliga idrottssvansar kan då äntligen tas död på. Samarbete och känsla av samhörighet förpliktar, vilket medför att supporterklubbarna verkligen får visa att deras grupper uppträder med hyfs och sans men hjärtinnerligt glada och endast fulla av entusiasm för sin speciella förening i grön-vitt, gul-svart eller naturligast i blårandigt.

I valet att vara en seriös supporter eller hålla sig undan och gömma sig i kvalfyllda situationer som en feg ynkrygg – det passar inte den blå-randige supportern, ty det är verkligen både spännande och oerhört nervöst att följa bollens vägar mellan stolparna och puckens glidning in i det tomma målet. Många gånger får man känslan att det finns varken målstolpar eller målväktare, ty det blir inga poängrika resultat. Men vad är charmigare än den föränderliga idrottsvärlden, ty det bleve kanske för tjatigt om vi djurgårdssupporters skulle få uppleva 50-talets- och början av sextio-talets idrottsprestationer som vår moderförening visade fram med den oerhörda överlägsenheten i allt.

Supporterhjärtat ropar nere i från djupet och kvalfullt låtom oss uppleva storhetstiden igen. Heeejjjjaaaa Djuuuuuuurgåååååår'nnn . . .! ! !

ENGELBREKT – EN DJURGÅRDARE?

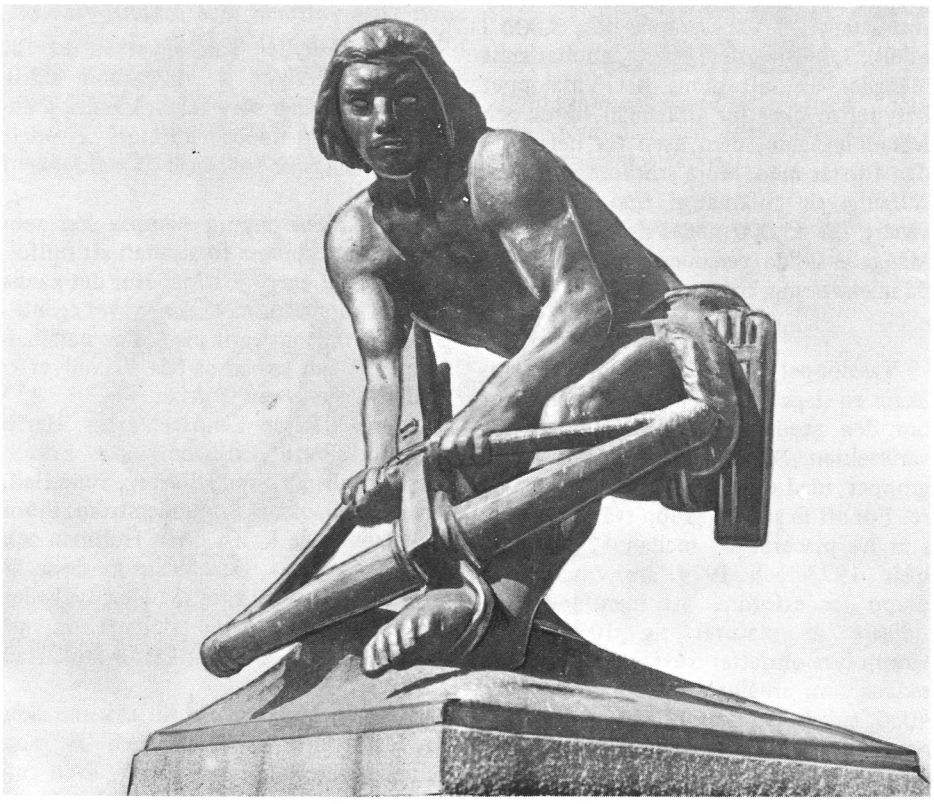

Bågspännaren är motivet på Djurgårdens förtjänstmedaljer. Bakom konstverket står Christian Eriksson. Detta Engelbrektsmonument restes 1917 på Kornhamnstorg i Stockholm. Med konstnärens medgivande fick Djurgården rätt att använda motivet på sina medaljer. Den här bilden är tagen nedanför foten av monumentet i Gamla stan. Gå och se det! Engelbrekt var en stor kämpe. Vetskapen härom kanske kan ha animerat alla djurgårdare att också kämpa.

Djurgården i rekordstort Vasalopp

Naturligtvis deltog skidsektionen även i år i Vasaloppet. Denna gigantiska tävling avgjordes för 52:a gången söndagen den 2 mars, med nytt deltagarrekord 10.186 anmälda. Djurgårdens IF:s bidrag till den höga siffran bestod av 14 anmälda löpare, varav 13 startade och tog sig i mål inom stipulerad tid.

I det första Vasaloppet 1922 deltog 119 man. År 1953 översteg anmälningarna 500 och 1959 passerades 1000. Kulmen nåddes som nämnts i år med 10.186 anmälda. Av dessa startade 9051 och fullföljde inte mindre än 8812 löpare, naturligtvis rekord.

Organisationsbas är Mora Nisse Karlsson, som förresten med sina nio segrar fortfarande är värst när det gäller vunna Vasalopp. Det är ingen lätt sak att organisera en idrottstävling av den här storleken. Kansliet sysselsätter en man på heltid året om. Organisationskommittén har till sitt förfogande ca 1700 frivilliga medarbetare. Bara matkontrollerna kräver 400 kvinnor och män. Det förbrukas 13.000 liter blåbärssoppa, 12.000 l citronvatten, 23.000 st apelsiner, 3.000 l mjölk, 3.000 l kaffe, 19.000 st bullar samt mängder av saft m.m. Att Vasaloppet betyder mycket för affärsmän, hotell och restaurangägare, men även för hela bygden förstår man. Mora storkommun ökar tillfälligt sin folkmängd från 18.000 invånare till 45.000 under dessa två dagar. Många enskilda personer gör sig en slant på inkvartering, transporter etc.

*

Vasaloppet tillämpar för en icke elitåkare en slags kvalificering, som påminner om den seedning som slalom har för världseliten. Startfältet är indelat i fyra grupper, med ett elitfält om 200 deltagare. För att få starta i grupp två skulle man i år ha placerat sig mellan 121–1000 i både 1973 och 1974 års Vasalopp. I grupp tre erfordras att man dessa två tidigare år placerat sig 1000–4000. Grupp fyra omfattar förstagångsåkare och sådana som erhållit sämre placeringar än 4000, vid de två tidigare åren. Att starta i sista gruppen och nå en mera framskjuten placering är nära nog omöjligt. En långsiktig plan om minst tre år erfordras alltså för att kunna nå start i seedningsgrupp två. Det finns alltså placeringar att kämpa om även långt ner i prislistan.

För att vara kvalificerad att starta krävs förutom svett, möda och många och långa träningsrundor (skidsektionen ansvarar för att den startande har nödvändig kondition) även en del ekonomiska uppoffringar. Förutom den nödvändiga skidutrustningen krävs att man har skidförbundets licens som kostar 15 kr, startavgiften är 100 kr, mat och logikostnaden uppgår för vår del till 56 kr och transporten upp till Dalarna ca 50 kr per person.

*

Säkert betyder Vasaloppet en del för folkhälsan i riket. Åtskilliga som aldrig kommer så långt som till en Vasaloppsanmälan och än mindre till start, avverkar sina träningsrundor med Vasaloppet i blicken.

Djurgårdens tappra kämpar har som mål inte att komma först, utan att fullfölja. Vilket är en prestation. Hur det känns de sista kilometrarna av de 85, vet egentligen bara de som varit med. Men påfallande är att man ramlar så lätt omkull, ej av obalans utan av ren trötthet.

I år fullföljde Lennart Ågren, Harry Ekesiöö, Bertil Eriksson, Åke Frisell, Rune Jonasson, Sven Högberg, Sune Hall, Roland Johansson, Bo Söderström, Björn Fjellström, Ola Kalén, Sven Hultman och Anders Gylenius. Den äldste av dessa är 60 år och den yngste 23. Bäst lyckades Bo Söderström som skidade in på 6.58:10, tätt följd av vår kassör Sune Hall 7.01:58.

Minnesmedalj utdelas till alla som åker på segrartiden + 50%. Ingen av våra deltagare lyckades med detta, även om det var ganska nära. Men ett fint Vasaloppsdiplom att hänga på väggen erhåller de.

Vem som vann loppet? Jo, det gjorde Gert Dietmar Klause, Östtyskland på rekordtiden 4.20:30.

Sture Danielsson

Snön som uteblir medför ingen slalomgir

Återigen har huvudstaden drabbats av en grön vinter. Detta har vållat stora problem för alla som idkar vintersport i Stockholm men för ishockey- och bandyspelarna har det i alla fall gått att hjälpligt hanka sig fram. De föreningar som har skidor på sitt program drabbas hårt med fyra vintrar utan snö. När slalomstyrelsen vid sitt styrelsemöte i mars 1974 skulle bestämma sig för hur många tävlingar som skulle sökas hoppades man ändå på en snörik nästa säsong. Därför sökte sektionen 7 st nationella tävlingar + DM för juniorer i specialslalom och DM för alla klasser i storslalom. Djurgården har ju ett gott namn när det gäller att arrangera tävlingar. Dessa arrangemang skulle, även om det blev jobbigt, tillföra sektionskassan fina slantar.

Men januari kom utan snö. Första tävlingen fick ställas in på grund av snöbrist. Den 21, 25 och 26 januari var DM-dagar. Även då fanns ingen snö. När slalomstyrelsen såg att DM-tävlingarna ej skulle kunna genomföras i Stockholm tog vi kontakt med Stockholms skidförbund, och de föreningar som skulle arrangera övriga DM-tävlingar i Stockholm. Vi bad att få överta dessa arrangemang och flytta alla DM till annan ort och där genomföra dem på två dagar (lördag och söndag 25–26/1). Vi fick dessa tävlingar som genomfördes i Älvdalen. Det blev en jäktig vecka före tävlingarna för styrelsen då det är mycket besvärligt att arrangera på annan ort.

Det blev nu tillsammans nio olika klasser som skulle lottas in. När vi väl var på plats, jobbades det från kl 8 på morgonen till 22.00 på kvällen fredag och lördag, 8.00–18.00 på söndag innan hemresan till Stockholm kunde påbörjas. Ett netto på ca 3.000 kr blev lönen för mödan. Styrelsen vill än en gång tacka alla som hjälpte till vid tävlingarna. Beröm för fina arrangemang har strömmat till sektionen från alla håll, såväl från Alpina kommitténs ordförande Nino Larsson som från alla närvarande klubbar. Resultatmässigt blev det fina framgångar. Benny Lindberg vann både specialslalom och storslalom och Djurgården vann lagsegern i båda disciplinerna.

Parodi

Säsongen startade hösten 1974 med gymnastikträning i Blommensbergsskolans lokaler. Men det planerade ungdomsarbetet gick ej att genomföra på grund av den dåliga vintern. De dagar i mitten av februari då snökanonerna skulle kunna med hjälp av kylan tillverka snö, så var kanonerna flyttade till Högdalstippen där det blev bra med snö. Vi fick alltså återigen inställa en tävling på grund av snöbrist. Samma helg genomfördes tävlingar på Högdalen såväl på lördag som söndag. Det förefaller otroligt om det är kallare i Högdalen än vid sjön Trekanten där isen från sjön bidrar med kyla.

Trots dåliga träningsmöjligheter i Stockholm under säsongen så kom Benny Lindberg 2:a i störtloppet i Duved. Ingen

VEM VAR DEN FÖRSTA "RIKTIGE" ORIENTERAREN I MODERN MENING. JO, EN DJURGÅRDARE VID NAMN OB HANSSON SOM VANN EN ORIENTERINGSTÄVLING DEN 15 MARS 1919.

Den 4 juli -75, kl 16.00 kommer kung Carl Gustaf att förrätta avtäckning av ett monument av Olle Carlström föreställande en orienterare i rostfritt stål som roterar i olika väderstreck. Statyn placeras vid Saltsjöbadsleden på en klippa vid Tippen, Saltsjöbaden.

Den 15 mars 1919 arrangerade Ernst Killander (orienteringens fader) en tävling från klippan i Igelboda till Nacka näs värdshus. Segrare blev Djurgårdaren OB HANSSON, 32-årig snickare från Rehnsgatan och Jämtland som på en 100.000-del sprang ifrån alla.

Kanske har Olle Carlström tänkt på OB Hansson när han gjorde sin staty? "Världens förste orienterare – EN DJURGÅRDARE."

PS. Då statyn kostar pengar så kan alla som vill vara med och skänka pengar till den Förste orienteraren – 1 hg a 10:–, 1 kg a 100:–, 5 kg a 500:–. För 10:– får Du en bild av Orienteraren i fyrfärgsfoto. För 100:– dessutom plakett i rostfritt. För 500:– även fördelen av medlemskap 1975 i Stiftelsen Skogssportens Gynnare. PG 90 09 39-0, märk talongen Förste Orienteraren före 1.6.75. DS.

åkare lyckades dock kvalificera sig till SM. Det är en parodi att ej lägga in ett störtlopp såsom kvaltävling till SM då många av landets störtloppsåkare missar att få åka SM.

Den uteblivna snön till trots så har dock 20 st nya medlemmar anslutit sig till sektionen. Till kommande höst planerar vi vid Nybohov och Blommensberg propagera för slalomsporten och DIF i skolorna och på så sätt ta vara på många ungdomar. Skolorna är intresserade av detta projekt. Sektionen har nu utbildade ledare som kan ta sig an dessa ungdomar.

PS

I pressläggningsögonblicket meddelar Svenska Skidförbundet att Benny Lindberg givits dispens att få delta i SM-störtloppet. Detta efter enträgen begäran från DIF:s slalomstyrelse. Störtloppet går i Gällivare den 19 mars 1975. Spännande att se om Benny kan vinna den tävlingen. Han har onekligen stora chanser till det.

(PS Hann också starta och blev sexa -bra!)

Betala så får du applåder...

Det här med skatt är besvärligt. Vi inom idrotten möttes väl tidigare ofta av krav på att stjärnorna skulle ha det mesta skattefritt. Men nu får stjärnorna ingenting under bordet. I varje fall inte i Djurgården. Hur även stora inkomsttagare "micklar" med skatt och avdrag vet ju myndigheterna rätt bra efter stora razzior bland läkare, arkitekter, reklamfolk etc., men skattefogdarnas intresse för enkla fotbolls- och ishockeyspelares deklarationer finns alltjämt kvar.

När det gäller att åstadkomma avdrag på inkomsterna är svenska folkets uppfinningsförmåga otrolig. Man kan som vissa teaterstjärnor göra avdrag för nya tänder, smink och peruker. Här ligger idrottsfolket i lä, men kanske vår berömda operasångerska Birgit Nilson gett ett fint tips i samband med att de amerikanska skattemyndigheterna slagit till mot henne och krävt henne på ett par miljoner i undanhållen skatt med ränta. Bland avdragen hade hon även en post som kallades "arvode för betalda handklappare". Människor som alltså satte igång med de spontana (?) applådåskorna . . .

När publiken sitter och surar och tycker att Ricky Bruch kastar sin diskus 4 meter för kort eller när AIK:s Honken Holmqvist släpper in någon lös puck – då skulle ett par tior till sådana här handklappare ha sin mission.

Men än så länge har vi förstås aldrig ens hört talas om att någon applåderar mot betalning. Inte ens om dom fått en friplåt. Det blir snarare en busvissling, när deras favoriter gör en tavla. Vem lejer den första betalda hejarklacken? Kom då ihåg att Birgit Nilson inte fick sitt avdrag godkänt för att lagt upp klirr för att få en spontan applåd . . .

ORIENTERARE, OHOJ!

Redan i mars inledde vi vårsäsongen för orienterarnas del. Många var säkert glada för detta efter en snöfattig vinter. Den "riktiga" säsongen sätter igång med Skogsluffarnas stafett den 6 april. Sedan blir det omväxlande dag- och nattävlingar under april och fram till vårens största tävling nämligen TIOMILA som går den 3–4 maj i Stockholms närhet.

För Djurgårdens del blir det troligen VÅR-KM den 8 maj istället för beslutade 4 maj. Med OK Ravinens tävling den 11 maj så sätter vi stopp för tävlingarna för våren -75. För alla Djurgårdare som har intresse för skog och mark och vill komma ut i naturen – passa på att kom ut till HÖJDENS FRILUFTSGÅRD, VENDELSÖ – Stugfogde, Lars-Erik Forsberg tel. hem 777 39 64 eller Höjden 776 21 70 kan informera mera. En nyritad karta finns över Höjden, 1:20.000. Alla hjärtligt välkomna.

FEMDAGARS-O-RINGEN, STOCKHOLM, 7–11 JULI -75

Den 7–11 juli går "världens största orienteringstävling". Enligt Stockholms Orienteringsförbund beräknar man att 12.000 orienterare startar varje dag under 5 dagar. Tänk Er 60.000 orienterare som springer runt i skogarna. Med hjälp av "datan" så får alla veta sin placering. Vi lever i data-åldern. Många Djurgårdare kommer att ställa upp.

LÅNGSKUBBARE

Lidingöloppets 30 hårda kilometer är det inte så många av våra djurgårdare, som ger sig på när det kallas till springning varje höst. Vår friidrottssektion har ju också mest hört talas om sig för att skidlöparna springer terräng.

I de långa prislistorna från Lidingöloppet i höstas hittar man ett och annat namn från Djurgården. Bland veteraner (som nöjer sig med 15 kilometer) hittar man på 62:a plats Sven Bjelkeryd på tiden 1.12.03 och på 142:a plats Olle Nyberg med 1.19.38.

Vår förra kassör Bo Hedvall var också med och skubbade men finns inte i prislistan bland veteranerna. "Så korta bitar som 16 kilometer är väl ingenting, jag måste köra 30 kilometer för att komma i gång", säger han. "Varje år förbättrar jag mina tider."

Om några år blir han kanske ett fall för kranskullan . . .

BALOO PÅ SKANSEN

På Skansen har det i år fötts en enda björnunge, och som traditionen blivit har man fått rösta för att ge den lille nallen ett namn. Det blev majoritet för att ge honom Djurgårdens fotbollsstjärna Tommy Berggrens smeknamn "Baloo". Så går Tommy på Skansen i sommar, så ta med dej något sött och gott och låt din kompis smaka på.

NK KAN SPORT

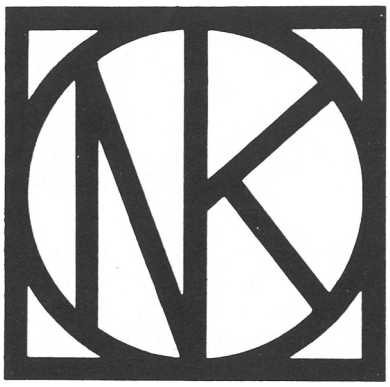

DAHLFORS & SÖNER AB

- Glasmästeri
- Glassliperi
- Spegelfabrik
- Byggnadsglas
- Planglas en gros
- Metallfabrik

DÖBELNSGATAN 65, 113 52 STOCKHOLM

TELEFON 30 87 37, 30 87 49

DJURGÅRDARE...

Cykelsektionen behöver din hjälp 1975. DIF arrangerar och är medarrangör i sammanlagt 7 tävlingar 1975. Ett av problemen är att få tillräckligt med funktionärer vid samtliga tävlingar. Vi vänder oss därför till Djurgårdens supporters som har tillfälle att ställa upp och hjälpa oss vid våra tävlingar.

DIF-cykel arrangemang 1975:

DIF U – 3 dagars	17-18-19 maj
ABJ-serien	21 maj
Väsbymilen	31 maj
DU-partempo	1 juni
Lilla 6-dagars etapp 1	24 juni
Stockholms serien etapp 1	6 sept.
Väsbyrundan	21 sept.

Du som är intresserad att hjälpa oss, kontakta PG Ericsson tel 08-91 41 24

Inför en ny säsong: Sex nya

I oktober satte cykelsektionen igång hårdkörningen med sikte på 1975, och för tredje året i rad är det Thomas "Mackan" Eriksson som är slavdrivare. Han har mycket rutin efter 11 år som tävlingscyklist, men trots det är han bara 23 år. Samlingspunkten för vinterträningen är f.d. fäktsalen under ståplatsläktaren på Stadion. Det har betytt oerhört mycket för DIF-cykel, detta med en träningslokal, och genom vänligt tillmötesgående från ishockeysektionen får cykel använda hockeyns duschrum med tillhörande bastu. Detta med bastubad är viktigt när man tränar 6 gånger i veckan som cyklisterna gör.

Under oktober–december körde man huvudsakligen med löpträning för att bygga upp grundkonditionen, men efter nyår övergick man helt till cykel. Inomhusprogrammet består mest av varierande program på testcykel för att få styrka, och åkning på rullar för att få snabbhetsträning. DIF-cykel har haft uppvisningstävlingar på rullar på Fältöversten under två dagar. Vidare har klubbtävlingar utkämpats mot CK Uni från Uppsala, dels i S:t Pers-varuhuset i Uppsala, dels på inomhustorget i Upplands Väsby. Båda matcherna slutade med DIF-vinst. P.g.a. den milda vintern kunde man cykla utomhus redan i början av januari, och det har utnyttjats. Varje isfri lördag-söndag har DIF-cyklisterna kört för fullt på vägarna i Stockholms utkanter. De söndagar det inte har gått att cykla utomhus har DIF tillsammans med Hammarby tränat teknikåkning i Hötorgsgaraget.

Sektionen har inför 1975 begåvats med sex nyförvärv. Det är Jan och Bo Hammerin från Borlänge CK, Stefan Törner och Brian Wendleman från Hässelby CK, Bengt Baldesten från Stockholms CK samt Mikael Lind. Den sistnämnde började sin cykelkarriär i DIF, och är nu tillbaka efter ett kort gästspel i CK Wano

BARA BETALA....

Man erinrar oss om en svunnen tid, då vi hade en spelare, som tyckte att Djurgården skulle betala hans kvarskatt. Han lämnade över sin skattesedel på så där en 10.000 kronor och begärde att föreningen skulle ordna detaljerna.

"Men det har vi ju inte någon överenskommelse om" försökte kassören.

"Det är bara att betala", menade stjärnan.

"Men det förstår du väl att vi inte kan göra", stammade kassören.

"Bara betala", sa liraren, lämnade skattesedeln, vände på klackarna och gick.

Ack, gamla tider. Det var inte alltid gamla goda tider.

NYA TIDNINGAR

Vi ser med nöje hur tidningskonkurrensen ökar inom Djurgården. Tidigare var orienterarnas "Mellan Skärmarna" enda sektionsalstret. Sedan följde konståkarnas "Sax-bladet" och senare kom "Blå Randen" som organ för ungdomsfotbollen. Senast i raden anmäler sig bowlarnas tidning "Klockan". Nu förbereder boxarna sin tidning. Kommer naturligtvis att heta "Smockan". Harry Wolff är tänkt som redaktör.

Ett tack till PG

Under femton år har P G Eriksson varit ledare för DIF cykelsektion. Under den tiden har en ström av cyklister runnit genom sektionen. Många har kommit, många har gått.

P G har under denna tid fungerat som pådrivare och som många vet, känner P G varmt för ungdomen särskilt för de yngsta grabbarna.

Många har trivts under hans dynamiska ledning och stannar kvar länge i sektionen.

Många grabbar har utvecklats under P G:s ledning och gjort fina insatser som cyklister till fromma för Djurgården och för cykelsporten.

Cykelns idéspruta och ordförande under flera år, Per-Gunnar Ericsson, som älskar att kalla sig PG. Nu nederstigen att verka bakom fronten.

Det har ofta stormat kring P G som haft förmåga att säga ifrån med sin skarpa tunga på ett sätt som ibland väckt irritation men lika ofta rönt stor uppskattning. P G har inte heller varit sen att säga ifrån vare sig det gällt uppåt eller neråt. Och han har gjort det alltid med samma goda humör.

Cykelsporten och speciellt de unga grabbarna och deras framfart på vägarna har legat P G varmt om hjärtat. Det har gått bra för många pojkar, andra har slutat en lovande utveckling för tidigt. P G har dock alltid sökt uppmuntra sina grabbar att göra det bästa.

När P G efter femton år som ledare för DIF cykel lämnat posten som sektionens ordförande är det många i kretsen omkring honom som med saknad finner att det blivit ganska tomt efter den dynamiske ledaren. Men det finns också dom som kanske tycker att det kan vara skönt att vara av med den rytande "bråkstaken".

Hur man nu uppfattar P G som "kompisen" eller "rytaren" så kan man inte komma ifrån att det alltid sprutat gnistor om P G och hans idéer.

Men P G kommer inte att lämna verksamheten helt. Han kvarstår som tävlingsledare i sektionen. Men för de femton åren framför vi ett tack till P G och önskar lycka till i fortsättningen.

DIF-cykel/Åke Holm

HALLÅ ALLA

Djurgårdsgrabbar och Djurgårdstjejer!!

Tag frugan eller tjejen med dig och kom till oss när det gäller köp av

Klänning, Kjol, Blus, Byxdress, Tunika eller Byxor

Vi har storlekar för alla från 34 till 48 samt (20 serien) 19 till 27,

det är för ER som är lite rund, god och gullig.

Du får 10 % hos oss mot uppvisande av medlemskortet.

(För Du har väl betalt medlemsavgiften?)

ALLA DJURGÅRDSSOUVENIRER KÖPER DU HOS OSS PÅ KUNGSGATAN.

FYND-SHOPEN

O. Dahl AB

KUNGSGATAN 62
Tel. 11 06 94

ODENGATAN 26
Tel. 30 06 08

KARLBERGSVÄGEN 44
Tel. 32 77 70

från Varberg.

Den 15 mars stack 13 cyklister och 4 föräldrar iväg till Palma de Mallorca för träningsläger. Det är tredje året i rad som DIF arrangerade ett eget läger utomlands. Rune Ekholm var överledare på lägret. Resan bekostades av deltagarna själva. De yngre (6 man) fick stanna en vecka, de äldre två veckor. Seniorerna kunde åka c:a 170 mil under lägret, motsvarande 13 mil per dag i snitt.

5–7 april arrangerar Stockholms Cykelförbund ett veckoslutsläger på Klackbergsgården utanför Fagersta. C:a 5 man från DIF kommer att delta. Det blir med andra ord en hård uppladdning för flertalet DIF-cyklisterna innan första tävlingen avgöres i Västerås den 20 april. Försommarprogrammet blir intensivt med i genomsnitt 3 tävlingar i veckan fram till SM, som i år har Falu CK som arrangör 7–13 juli. DIF åker till Falun med 4–5 aktiva redan den 3 juli, för att lära känna SM-banorna ordenligt innan tävlingarna börjar. Efter SM-veckan blir det lugnare, man kommer då att köra 2 tävlingar i veckan fram till månadsskiftet september–oktober, då säsongen avslutas.

Ove Lind

Cykel på frammarsch: trio i eliten

För cykelsektionen blev 1974 den mest framgångsrika säsongen på många år. Sektionen blev uppmärksammad i pressen vid flera tillfällen, och man kunde i juninumret av Svenska Cykelförbundets officiella organ "Nya Cyklisten" läsa att "inte sedan Herbert Dahlboms och Oswald Johanssons dagar i början av sextiotalet har DIF haft ett sådant uppsving i cykel som just nu", medan det i decembernumret av samma tidning stod att "Djurgårdens IF blir på modet även i cykel". Detta är ju ord som värmer för en sann Djurgårdare, och faktum är att många DIF-cyklister placerade sig bland de främsta i ett flertal tävlingar under fjolåret.

Sektionen fick två nya A-klassare i Hasse Ekholm och Berthold Helgesson. De plockade de erforderliga 20 poäng som berättigar till deltagande bland eliten, så nu har DIF 3 man i högsta klassen eftersom Thomas "Mackan" Eriksson är A-klassare sen 5 år tillbaka. Dessa tre samt juniorerna Bosse Dertell körde inbjudningsloppet Handen GP, där proffsen Gösta Fåglum och Ole Ritter plus belgisk, tysk och svensk elit deltog.

Segerrikaste DIF:are under året var Thomas "Sumpen" Eriksson i J-klassen och Bosse Dertell. Den senare tog först 20 uppflyttningspoäng i U-klassen, och var sedan snubblande nära göra samma sak i J-klassen. Bosse representerade Stockholm vid en fyrdistriktsmatch i Söderfors.

Under pingsthelgen arrangerades för tredje året i rad Djurgårdens U-tredagars i Sollentuna. 128 unga cyklister var med och tävlade, därav 24 danskar. Dessutom arrangerade DIF tillsammans med CK Uni från Uppsala ett partempolopp mellan Upplands-Väsby och Uppsala, och i september avslutades arrangemangen för DIF:s del med Väsbyrundan. Djurgården var representerat vid tävlingar från Härnösand i norr till Malmö i söder.

Klubbmästare 1974

Linje	Äldre:	Berthold Helgesson
	Yngre:	Mikael Lind
Tempo	Äldre:	Berthold Helgesson
	Yngre:	Sandro Holm

Ove Lind

Sju av sektionens cyklister som DIF väntar sig mycket av 1975; från vänster: Jan Hammering Klass B, 18 år, Berthold Helgesson A, 26 år, Bo Hammerin U, 15 år, Stefan Törner U, 16 år, Mikael Lind PA, 14 år, Hans Ekholm A, 19 år och Bo Dertell J, 18 år.

Folksam för idrottsfolket

FOLKSAM

Djurgårdare...

och alla andra, som vill ha något gott och värmande

innanför västen . . .

Det bästa på Isstadion och Söderstadion

bjuds det i våra barserveringar

Källarmästare
Harald Hammarberg

Vi klarade oss kvar – värvarkrig i Stockholm

Våra insatser i div. 2 Norra är naturligtvis inget som kan glädja sanna pingisvänner. På grund av sämre kvot hamnade vi i nedflyttningsserien, där våra spelare tog sig samman och spelade ut det register man är van att se från det hållet. A-lagstrion med Berndt Halvarsson, Åke Sundberg och Gunnar Söderström, har i vissa matcher spelat underbar pingis, tyvärr dock inte samtidigt. För Halvarsson har speláret varit något av ett mellanår. Tidigare säsonger har han varit en av de säkraste matchvinnarna. Samma sak gäller Söderström, som ett tag verkade på väg uppåt, men plötsligt tog intresset slut. För Sundbergs del är läget annorlunda. Hans rekryttjänstgöring har av naturliga skäl inte varit formbefrämjande.

Om seniorerna inte rosat marknaden så är resultaten på ungdomssidan desto mer uppmuntrande. Pojkspelare som Rickard Broman, Per Nilsson, Tommy Nyström, Thomas Hållén och Tommy Johansson har figurerat i prislistorna vid nästan varje turnering de ställt upp. De gick till slutspel i S:t Erikscupen för tredje året i följd. Rickard Broman, blev distriktsmästare i pojkar B. Man kammade hem seriesegern utan matchförlust. I några nationella turneringar belade våra pojkar de fyra första platserna i sin klass. Rickard Sundell, är en annan framgångsrik spelare i våra led. Han tävlar i pojkar A (14–15 år) där han hemfört flera klassegrar. I en final lekte han bort Martin von Essen från Ängby, som av expertis anses tillhöra bland de mest lovande i distriket. Vår bäste junior Leif Pettersson, är också på stark frammarsch efter flera klassegrar.

Mammas snälla gosse, skulle man kanske tro om det här porträttet, men passa dej noga! Här handlar det om en kille med skärpa, vår mest lovande pingisungdom, Rickard Broman.

Motbjudande värvarkrig

Våra unga spelares insatser värmer ett gammalt pingishjärta. Dock grumlas glädjen av det mer än motbjudande värvarkrig som pågår i huvudstadens pingisdjungel. En viss ledare drar sig inte för värvningsförsök bland 11–13 års lovande pingisplantor. Samme man försöker tydligen lägga under sig all ungdomsverksamhet i Stockholm med omgivningar. Han bildar farmarklubbar där han försöker roffa åt sig allt av värde, samtidigt som han därmed inte bara dödar klubbar utan också intresset hos andra ledare i dessa klubbar. Pengar som tydligen kommit in i pingisen för att stanna, är givetvis denne mans förnämsta instrument.

Tydligen har våra nya flotta klubbdräkter parade med framgångar vid tävlingsbordet blivit lite för mycket för somliga klubbledare att bära. Klart är dock att deras agerande i kulisserna skapat förbittring i många pingisklubbar och inte har det minsta med SPORT att göra. Inom vår sektion hoppas vi dock kunna rida ut alla stormar samt i lugn och ro få arbeta vidare på vår målsättning att bli bättre i pingis.

Bertil Ferséus

DYSTERT SLUT I UPPSALA

På sin tid gick Sirius värvningsdetalj under ledning av varma korvgubben Åmåls-Persson hårt fram mot Djurgården. Fem guldspelare skrev på för Sirius och vårt eget lag höll naturligtvis på att spricka.

Nu vet man hur det gick. Sirius kom visserligen upp i allsvenskan men de lånta fjädrarna blev dyra. Fem år efter affärerna gick den lättrogne Siriusentusiast, som finanserade värvningarna, i konkurs och tvingades då avslöja vilken summor Tjalle Mild, Leffe Eriksson, Totte Furukrans, m.fl. fått för sina påskrifter.

Den beklagansvärde ledaren hade lurat sig själv och trott att pengarna skulle komma tillbaka ailt eftersom Sirius blev det verkliga dragplåstret. Men ack nej, det blev ett tvärt uppvaknande. Korvhandlaren stod inte bi när det blåste kalla vindar. Tvärtom gjorde han förlusterna för den lättlurade ledaren ännu större.

Det blev ett fall för domstolen

MÄRKTA MÄN

Idrott och politik skall hållas i sär. Så har vissa sagt. Idrott och politik hör samman. Har andra sagt. Djurgården är en opolitisk förening, men visst har vi politiker i våra led. Statsminister Olof Palme är ju en av de våra.

Men även andra har bekänt färg och både vid allmänna val och vid placeringar i nämnder i kommunala sammanhang har djurgårdare stigit fram.

Här några exempel med partibeteckning på traditionellt vis inom parentes:
Olof Palme (s)
Bengt Norling (s)
Thorsten Sundström (s)
Ulf Adelsohn (m)

På inte fullt så hög nivå hittar man:
Åke Barrling, fotbollssekr. (m)
Bengt Grive, pingiskille (s)
Wolf Lyberg, RF-pamp (m)

STACKARS GÖSTA

Huddersfield är ett engelskt ligalag med åtskilliga äldre beundrare i Djurgården. Mycket på grund av dess tuffhet, hårdhet och randiga tröjor. Vi har också mött engelsmännen i matcher både hemma och borta.

Lördagen den 20 febr. 1975 dunkade Hudds ner i botten på div. III för att nu hamna i gärsgårdsserien. Med anledning härav skyndade Gösta Dahlberg (boxning och orientering) att anlägga svart slips och mörk kostym.

Gösta har ett helt år varit deppig och säger sig ha fruktat denna otroliga utveckling för sitt favoritlag. Han var själv på plats häromåret för att ingjuta mod och styrka i Hudds. Det hjälpte alltså inte.

P.S.
Sedan detta skrivits råkade Hudds vinna några matcher och fick åter näsan över vattenytan. Gösta "Dalis" funderade på att anlägga blå slips.

TYCK OM BANDY...

Nyvalde kommunistiske partiledaren Lars Werner har bekänt sina idrottsliga sympatier. Säger så här:

– Jag gillar Hammarby i fotboll och Djurgården i ishockey, men bandy tycker jag inte om.

Visserligen är "Djurgårdaren" ingen politisk tidskrift men vi kan i alla fall inte låta bli att ge ett råd:

Tyck om bandy också. Sovjet tycker om bandy och är t.o.m. världsmästare i branschen.

Boxningens problem

I årsberättelsen, Kalle Liliequists så populära högläsning vid stora årsmötet hade det denna gång insmugit sig en liten felaktighet som vi i boxningssektionen reagerade mot. Där påstod den gode Karl, att det var första gången i sektionens historia som inte något slag hade utväxlats i någon boxningsring. Riktigt så illa var det inte. Vi var representerade vid ett par träningar bl.a. gjorde vår lätte tungviktare Christer Hedberg ett tappert försök att värja sig mot övermakten, men förlorade matchen. Vidare var vi representerade vid Narvas tävling i deras lokal på Storgatan.

Att vi inte hade så mycket att komma med i tävlingssammanhang beror bl.a. på att boxare blir man inte på en kafferast. Kommer en grabb och vill vara med och lira fotboll t.ex. kan kan ganska säkert hoppa in i ett pojklag direkt. Men en kille som kommer ner i vår träningslokal, den sätter man inte på ett par handskar och skickar upp honom i ringen omedelbart. Det går åt många månaders nötande innan det är dags för match. Sen har vi den underliga bestämmelsen att ingen får göra någon match förrän han fyllt 17 år. Men 10-åringar får deltaga i slalomtävlingar där en del arm- och benbrott blivit följden, man får göra fallskärmshopp bara han fyllt 16 år o.s.v. Men man måste alltså ha fyllt 17 för att få gå en lätt nybörjarmatch i boxning. Detta är ett hinder för boxningens utveckling, för nyrekryteringen och återväxten.

Varför kan inte vi ha som skolorna i London ett eget boxningsförbund med väldig aktivitet. De har en hederskommitté bland vars vicepresidenter man hittar präster, läkare och skolfolk av olika slag och för övrigt andra som engagerar sig i ungdomens fysiska fostran. Är de svenska grabbarna skörare och ömtåligare än sina engelska kompisar? Svaret är nej och åter nej.

På tal om boxningens fostrande syfte, vill vi citera läraren vid GIH Calle Briandt, som i "Alpin Skidsports" årsbok 1975 skriver:

"I detta sammanhang kan jag inte undgå att dra fram boxningen vid Münchenolympiaden. Där hade vi mycket att lära ifråga om hänsyn, respekt, uppskattning och allt som har med rent spel att göra.

Nu kan vi glädja oss åt att vi har i sektionen ett antal grabbar under de magiska 17 åren som tränar flitigt och man får bara hoppas att dom inte tröttnar innan dom blir "myndiga" och får kämpa för gamla Djurgårn.

Detta, med den långa utbildningen av boxare, är en liten förklaring till att vi inte har varit synliga i matchlistor vid större tävlingar, vi har dock en ganska livlig verksamhet. Måndagen 21 okt. hade vi en träningstävling i vår lokal som var till bristningsgränsen fylld med besökare, med deltagande av 8 egna boxare. Vidare så har Ali Dil och Mircea Siclovan gjort s.k. förmatcher vid tävlingar i Eriksdalshallen den 7 nov. vid Ekensbergs tävling 12 dec. hade vi 6 grabbar med, dessutom har vi haft deltagare med vid tävlingar i Skärholmen och Huddinge. Söndagen 9 febr. hade vi en träningstävling tillsammans med I.F. Unnea i deras lokal, med fina framträdanden av Ali Dil, Josef Sarosdi, Gunnar Nordmark och Göran Nordh. Särskilt Göran bör ha en eloge för en utmärkt fight i lättungvikt mot Sveriges näste storboxare Roger Andersson Ekensberg, lägg det namnet på minnet.

Den 21 februari gör vi en liknande historia i vår lokal tillsammans med Linnea. Så det rör sig ganska bra inom sektionen och dess verksamhet

Om någon är tvivlande på riktigheten i detta påstående då är du hjärtligt välkommen ner i vår träningslokal, men var beredd på att du kanske får tränga dig in! Kom får du se, Pontonjärgatan 33.

Vi har som valspråk i sektionen lånat ett citat ur London-skolornas-boxningsförbunds handbok.

"Kom ihåg att det är i träningslokalen som man vinner en tävlingsmatch".

Thore Stark

SNYGGING

Om inte alla våra ishockeymatcher lysts upp av några färgklickar i vinter, så har det dock på läktarplats varit färggrant med alla Djurgårdsmössor och -halsdukar. På hedersläktaren har det dessutom förekommit en extra färgklick i form av en snygg tärna. "Vem är den där godingen?"

BERÄTTELSEN OM VAD SIG I RIKET TILLDRAGIT HAVER

Till traditionerna sedan lång tid tillbaka på våra årsmöten hör föredragningen av berättelsen om vad sig i riket tilldragit haver, dvs. i Djurgårdens IF:s rike, och det brukar vara en bastant rapport. Ansvaret för denna årsrevy har sekreteraren, som mestadels nöjer sig med att skumma på ytan och plockar fram de bästa godbitarna.

På de närmaste sidorna förekommer senaste årets händelser i sammandrag så som vi upplevde dem vid vårt 84:e årsmöte.

När sekreteraren kommit till slutet av årets berättelse kan han se så här lättad ut i förhoppningen, att han inte glömt någon av sektionerna...

har det då och då frågats. Nu kan vi ge svaret: skönheten med det vackra leendet är "Lill-Stövelns" hustru Märtha. Så passa er bara . . .

TACK

Överstyrelsen Djurgårdens Idrottsförening Stadion

För vänlig hågkomst och hjärtliga lyckönskningar på min 85-årsdag tackar jag varmt och innerligt. Ni anar knappt vad det gläder en gammal Djurgårdare och kämpe från början av seklet att ej vara bortglömd av sin förening. Tack för den minnesgodheten.

Vänligen

J Kragsterman

BETALA DIN MEDLEMSAVGIFT!

Den utgör för Djurgårdens Idrottsförening t.o.m det år medlemmen fyllt 18 år 20 kr. och fr.o.m. det år medlemmen fyller 19 år 35 kr. Ständig avgift för medlem som tillhört DIF i minst 10 år är 150 kr. Ständig avgift för nytillträdande medlem 300 kr.

Medlemsregistrets postgiro: 50 53 22.

BETALA DIN ÅRSAVGIFT UTAN DRÖJSMÅL!

Alla som betalar före 1 juni får en extra favör.

Hänt och skett under ett svunnet år

När vår förening samlades till sitt 83:e årsmöte innebar det att vi flyttat ett steg närmare den klassiska mark på själva Djurgården, där några optimistiska och förutseende manspersoner den 11 mars 1891 träffade samman och stiftade den förening, som skulle komma att betyda så mycket i svenskt idrottsliv. Klassisk mark för vårt årsmöte blev senare under lång tid Brunkebergstorg och Gillet, men sedan grävskoporna gjort sitt och gjort oss husvilla, har vårt årsmöte ambulerat hit och dit för att i dag vara nära Djurgården i utkanten av gamla klassiska Gärdet och Karlaplan. Nästa gång går vi kanske över Djurgårdsbron för att hamna helt på hemmaplan.

Häng gärna med men skyll dej själv, kanske Sven Lindman menar, när han plöjer fram mot bollen och inte låter sig besväras av att en motspelare försöker få grepp om honom.

Hur har då det gamla året egentligen varit? Har det fört oss närmare paradiset har det betytt mycket för vår förenings utveckling, har vi alltjämt en stabil grund att stå på i det samhälle, som ju i olika avseenden befinner sig i stöpsleven?

Vem ger svaret på dessa frågor, vem dömer vad som åstadkommits under senaste året och vem vågar sia om framtiden?

Det brusande och i många fall berusande idrottsliv som våra sektioner bjudit på har inneburit ömsom vin, ömsom diskvatten. Det liksom hör till pjäsen. Vi har under årens lopp blivit bortskämda med stora triumfer. Vi har numera fått lära oss läxor. Det går inte att vinna i det oändliga. Bakslagen står alltid och väntar. Men som ett facit av det gångna årets många ansträngningar må väl gälla att Djurgården fortsatt att skapa respekt för sitt namn och för sitt kunnande.

Bandy:

Efter fyra tunga och förödmjukande år nere i div. III-världen återvände Djurgården till den betydligt förnämligare kretsen i div. II. Siktet på detta första år var inställt på att man skulle acklimatisera sig och och visa sig vara ett lag, som levde efter maximen att "ha kommit för att stanna". Man vågade alltså inte viska ett knäpp om att lämna serien redan första året och gå upp i allsvenskan och där ta den enda plats som Stockholm höll i form av Hammarby. Ett sådant djärvt framtidsmål vågade man som sagt inte antyda eftersom bandyn har en besvärlig ekonomisk sida, där inte ens plats i allsvenskan betalar sig.

Som sagt, man siktade på att hålla en position i div. II tiden ut. Det såg olycksbådande ut efter de nio första matcherna: placering sist i tabellen. Men då kom hela gänget och inte minst kom Knivsta Sandberg och röjde väg genom de kompakta motståndarförsvararna, vilka trillade som käglor vid kontakt med Knivstas 90 kilo. Det blev fyra segrar på

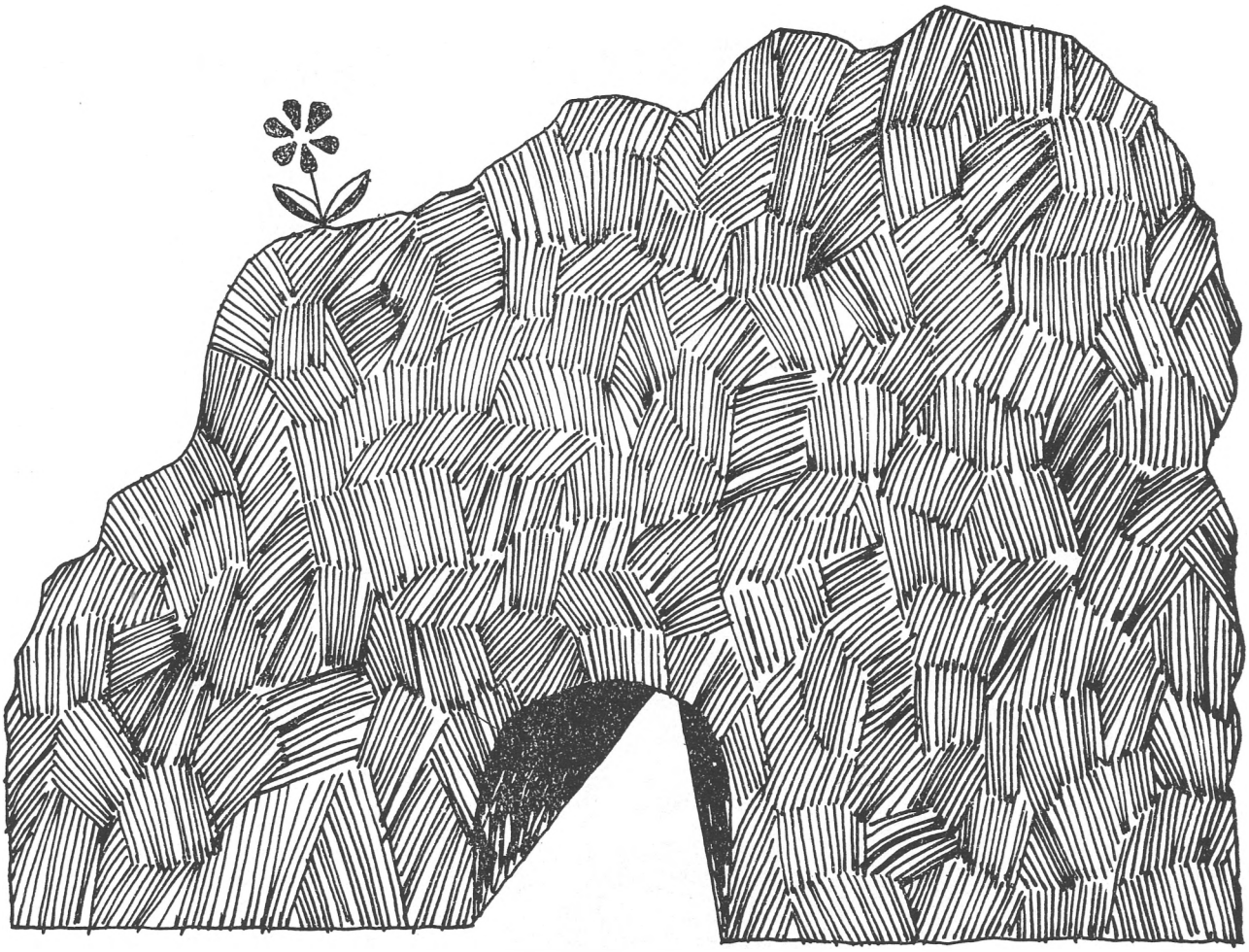

Cold Stores, Stockholm
Nytt rekordstort fryshus i berg
16.000 m³

Berget magasinerar kylan

Vid Årstadals industriområde har AB Stockholms Kylhus nu i drift en ny högintressant fryshusanläggning, helt inne i berg. Med sina 16.000 m³ är fryshuset ett av världens största i sitt slag, och har även utanför fackkretsar rönt stor uppmärksamhet. Den magasinerade kylan i berget gör driften mindre kostsam än i konventionella fryshus, vilket kommer våra kunder till godo.

Kyltempererad terminal inne i berget

Lastning och lossning sker under garanterat säkra temperaturförhållanden. En tunnel går rakt genom servicebyggnaden in i berget och fordonen expedieras rationellt i den naturligt kylda terminalen. Helt skyddade för väder och vind.

Modern servicebyggnad

Servicebyggnaden är placerad utanför själva bergfryshuset och innehåller beredningslokaler, kontor och personalutrymmen, delvis avsedda för uthyrning till kunder.

Snabb expediering

Tack vare anläggningens funktionella utformning och dess nära anknytning till E4, Stor-Stockholm och Essingeleden kommer vi att kunna ge en verkligt snabb och ekonomisk frysservice.
Vi tror att denna nya anläggning skall bli ett utmärkt komplement till vårt fryshus vid Norra Hammarbyhamnen, Stockholms enda moderna fryshus inom tullarna.
Ring gärna och avtala tid för ett besök, så får Ni se ett fryshus utöver det vanliga!

AB Stockholms Kylhus, Telefon 08-44 0870

Lars Bergqvist: 1975 års klubbmästare i bowling

Bowlarnas Klubbmästerskap hölls den 1 mars 1975 i Solnahallen. Ett 25-tal kämpar gjorde upp om den åtråvärda trofen. Lars Bergqvist och sektionsordföranden Ulf Johansson, som spelade i par, drog igång med en rivstart och låg över par i de inledande serierna. Gamla ärriga kämpar som Bertil Johansson, Pelle Gustafsson, Lennart Ericsson och Hasse Samuelsson gav emellertid inte upp. Först i den sista åttonde serien, som lät vänta på sig till följd av maskinkrångel, stod det klart att Lasse hållit distansen ut. Med sina 1595, ett mycket bra resultat med hänsyn till banorna och de "trötta" maskinerna, belade han första platsen. Tvåa blev Lennart Ericsson och "gamle" Bertil kom in på en hedrande tredje plats. Ungdomarna kom bort sig alldeles. Huruvida det var nerverna eller maskinerna som krånglade mest får eftersnacket reda ut.

Efter klubbmästerskapet hölls en kamratträff i Hotell Palaces festvåning där Djurgårdarna Lennart Skogh och Westerson stod för arrangemangen. Ett femtiotal bowlare och damer avåt en utsökt middag endast avbruten av ÖS-kontaktman Kaj Alms "harangerande" av vinnarna varefter dansen vidtog. Att våra bowlare inte bara är trevliga prickar försedda med söta fruar och fästmör utan även har en gedigen grundkondition bevisades under dansen, som höll på långt in på småtimmarna.

Kaj

---

raken och för att spara pengar spelade man aldrig sista matchen. Saken var klar ändå.

Trots att Knivsta och ibland inhoppande tränaren Uno Wennerholm med sammanlagt nära 100 år i prästbetyget drog ner medelåldern var det ett ungt lag som Sven Bergman lotsade fram och förbi alla blindskären. På sin tid var Djurgården svenska bandymästare – är det förmätet att tro på en mästartitel med en 5-årsplan, som tar sikte på att bandyn får tak över sina banor och därmed även publik i större antal än de 11–12 åskådare, som nu betalade vid våra matcher. De spelades så sent på natten att oroliga föräldrar ringde och undrade var deras söner höll hus. De spelade i Djurgårdens A-lag i bandy.

Bobsleigh:

Ännu en säsong utan att våra åkare getts en ärlig chans att vinna givna SM-medaljer. Förbundet har vare sig intresse eller ekonomi att åstadkomma en möjlighet att ordna tävlingsmöjligheter inom landet, och därmed återstår endast EM och VM utomlands att tävla på. Ett hårt öde för åkare, som redan på sommartid underkastar sig en intensiv träning och uppladdning på barmark och på konstgjord räls för att sedan ta upp konkurrensen med världseliten. Facit av säsongen: Djurgårdens åkare Jan och Leif Johansson, Carl-Erik Eriksson och Thomas Gustafsson bästa svenska 4-mannalag vid såväl EM som VM. Nu har de fått olympiska pengar för att 1976 närma sig världseliten och försvara positionerna från Sapporo 1972.

Bordtennis:

Efter en lång rad av mödosamma år stod det hägrande slutmålet äntligen öppet. Djurgården återvände alltså till allsvenskan och därmed stod styrelsen också inför viktiga avgöranden. Vi hade ett amatörlag, som gick upp i societeten, men att det inte skulle räcka till gentemot de mera proffsbetonade etablerade storheterna var fullkomligt klart. Frågan var alltså om man skulle gå ut på värvarstråt och för dyra slantar tillhandla sig vad som behövdes. Styrelsen valde att hålla sig på jorden och beslöt att låta det nyuppflyttade laget försöka lyckan.

Trots goda prestationer och trots kämpatag kring varje boll lyckades Djurgårdsgänget ej vinna tillräckligt med poäng för att rädda sin allsvenska plats. Det blev en hedersam sorti och därmed nya friska tag i division II, där konkurrensen för visso är hård och inte innebär några givna segrar.

Bowling:

Det fanns en tid, när Djurgården plockade hem SM och annat fullvärdigt på prisborden. Våra bowlare tillhörde landets förnämsta. Konkurrensen var förstås måttlig, men det var starkt ändå och det skrevs historia. Undan för undan växte bowlingen fram till en landsomfattande sport. Ungdomen stormade fram. De gamla märkena sopades undan. Djurgården tvingades göra en störtdykning ner i seriesystemet. I det läget hade gamla trotjänare på ledarsidan kunnat förlåtas om de resignerat, men de gjorde tvärtom – tog nya tag, satsade på sina egna och på andras barn med följd att Djurgården sakta började återta sin plats i den fina bowlarvärlden.

Efter några år, då vi åkte hiss upp och ner i tvåan och trean, kom äntligen stabiliteten i tillvaron, och den gångna säsongen blev så trivsam och stark att bara tillfälligheter skilde Djurgården från att gå upp i allsvenskan. Ännu i sista slagningarna var det en öppen historia, men käglorna behagade inte falla riktigt på det sätt som behövts för att det skulle bli serieguld. De föll desto ojämnare för oss i ett par som lätta betraktade hemmamatcher, och därmed hjälpte det inte att vi tog alla fyra poängen mot de blivande allsvenskarna från June i Jönköping. Bästa ligaspelare blev Leffe Johansson och individuellt kan väl också nämnas att Bertil Johansson gick till final i oldboys-SM och där tog silver. Samma valör rullade vårt 2-Mannalag till sig. Det blev alltså silver för de stora den här gången också det fullgod valuta för ett så ungt gäng, som är mest betjänt av ytterligare ett års lärdomstid, innan steget upp i mästarklassen skall tas.

Vid sidan om A-laget har i första hand ungdomssidan förnämliga resultat att peka på med även individuella triumfer. A-pojkarna plockade åt sig silver i S:t Erikscupen. Guld har man börjat skaffa sig i kassaskrinet genom samgång med fotbollens bingodetalj. Resurser har skapats för att en comeback i allsvenskan inte skall behöva bli ett ekonomiskt äventyr.

Boxning:

En märklig säsong. För första gången i Djurgårdens mångskiftande boxningshistoria behövde våra boxare inte växla ett enda slag i tävlingsring. Alltså kunde vi inte få några mästartitlar att lägga till alla dem, som Nisse Ramm, Gurra Magnus och andra storheter från forna tider skämde bort oss med. Varför vi inte var uppe och gjorde en endaste match berodde på att ledningen inte släpper upp unga adepter förrän de är färdigutbildade. Ett intensivt ungdomsarbete har nu avslöjat många fina löften och den tid är förmodligen inte långt borta när det åter är dags att redovisa Djurgården som en mästarklubb i den fyrkantiga ringen.

Brottning:

För svensk brottning över huvud taget tycks de stora glansårens tid vara helt förbi och att även Djurgården då drabbats av de bistra tidernas utveckling är lätt att förstå. Dock kunde Djurgården ge brottningsvärlden ett sprakande fyrbloss, då i fjol namnet Frank Andersson flög över världen. Ja, han blev faktiskt världsmästare, vår Frank, och eftersom det skedde på juniorsidan fäste man de allra största förväntningar vid hans framfart. Olika omständigheter gjorde att hans familj ville lämna kungl. huvudstaden och återvände

En Rolig Halvtimma är dubbelt så festlig som Djurgårds-kvarten.

Kolla själv...

En Rolig Halvtimma finns att köpa överallt där tidningar säljs.

PS. Tappa inte sugen om den skulle vara slutsåld... för det kommer ett nytt bamsigt nummer dan före Svenska Flaggans Dag!

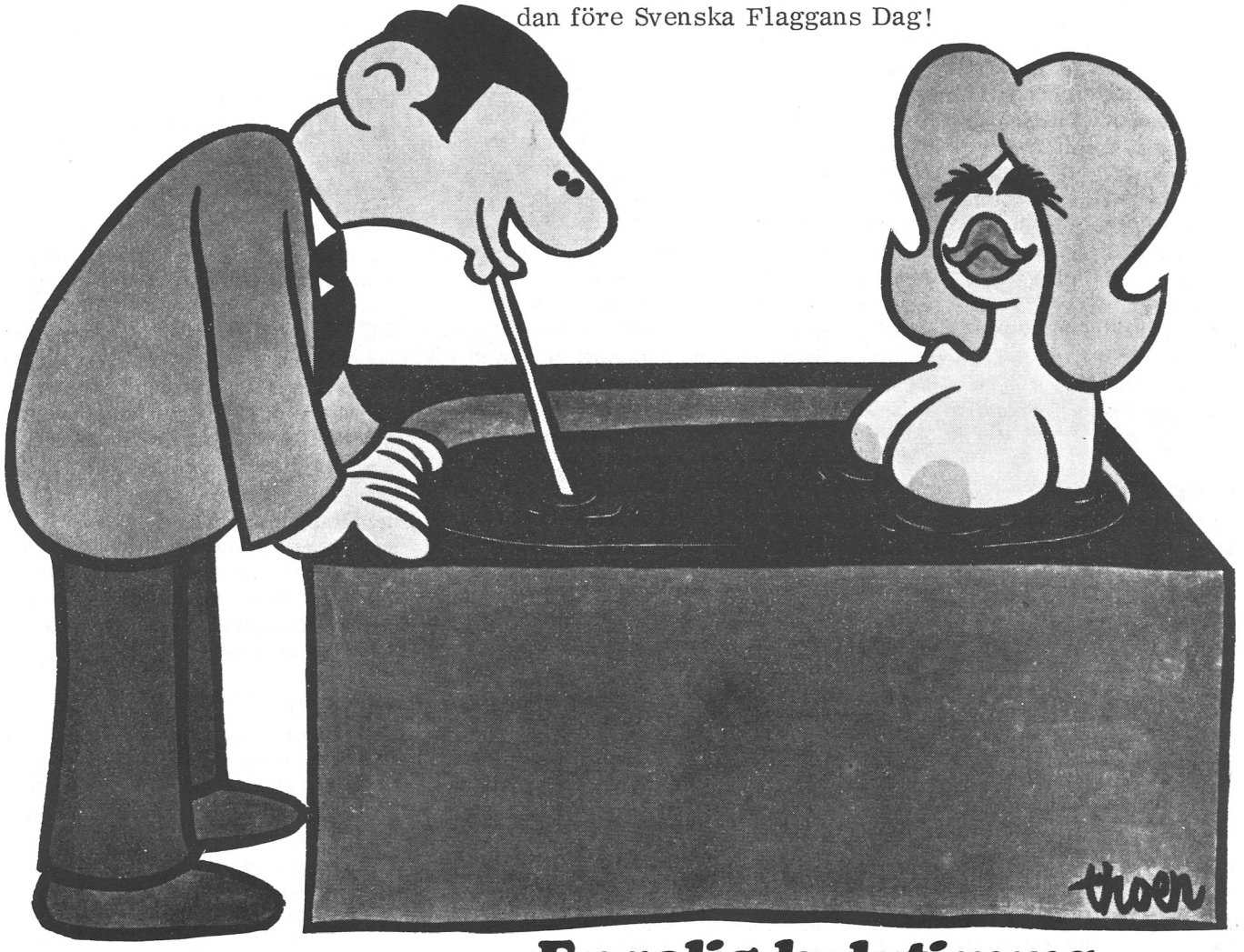

En rolig halvtimma

Sveriges roligaste tidning?

till den något lugnare miljön i Trollhättan. Frank följde med flyttlasset, och därmed stod vi utan vårt bästa dragplåster.

Man strävar naturligtvis vidare i sektionen och riktar nu in det väsentliga jobbet på ungdomar. Detta har också hunnit bära resultat. Vid senaste DM-tävlingen i fri stil fick Djurgården fem mästartitlar, tre genom bröderna Tore och Jan Stennek och två genom Pekka Makkonen och William Poulsen.

I seriebrottningen har det varit motigare än någonsin, men med assistans av de många unga löften som nu bearbetas i smedjan i Åkeshovshallen skall det nog inte dröja länge förrän färdiga produkter kan levereras och att därmed nya kapitel skall skrivas i vår ärorika brottarhistoria.

Cykel:

Sedan den tid, då vår cykelsektion bestod av bara en handfull stjärnåkare komna till oss med ledare och allt från en annan klubb, har mycket hänt i PG. Ericssons trampade pedalkrets. En förnämlig organisation har vuxit fram med sikt på att tillvarata folk i alla åldrar och ge dem en inspirerande omgivning.

De gamla storhejarna har ersatts av diverse påläggskalvar, vilka fått pröva vingarna – om nu man kan tänka sig kalvar med vingar – i olika tävlingssammanhang. Flera uppmärksammade placeringar har inhöstats men här är inte utrymme att nämna mer än att de allra bästa varit så in i baljan duktiga att de fick uppmuntring med att läggas på träningsläger på Mallorca. Till större delen på deras egen bekostnad förstås. Thomas "Mackan" Eriksson är ett namn som ofta återkommer i cykelrapporterna. Mest för att han är en duktig och fordrande tränare. Hela sektionen utgör för övrigt en enda stor familjekrets. Man inte bara cyklar och tränar tillsammans man gråter och kokar kaffe och brer mackor tillsammans och man kör bilar tillsammans för att få ut våra kommande Fåglumar till tävlingsplatserna.

Vem som först skall slå igenom vågar inte ens oraklet PG på sig att gissa. Kanske nyvalde ordf. Berthold Helgesson blir mannen att nå ett efterlängtat målsnöre. Hans företrädare i ämbetet PG. har aldrig haft hjärta att kasta sig upp på en båge och lura ungtupparna på någon framgång. Det skulle annars varit en smal sak för honom.

Damsektionen:

Här har nya vindar börjat blåsa. Med friskt mod har våra flickor kastat sig in i leken med fotbollen. Visserligen har man kunnat redovisa i tidigare sammanhang aktningsvärda framgångar på fotbollsplanen för Suzannes, Siws, Margaretas och Lailas sektionsflickor, men först i och med att läderkulan nu fått en landsomfattande skara älskare hos det förr så svaga könet, har det framstått som en absolut nödvändighet att ta damfotbollen på allvar.

Häng med här, om du kan . . . Man kan förmoda att Harry Svensson skulle kunna säga något åt det hållet, när han flyger förbi en uppvaktande gaisare på Stadion.

Resultatet av det gångna årets verksamhet, om man då skulle sätta punkt vid halvårsskiftet, var strålande. Vårt lag hörde till eliten och vann Stockholmsserien före Hammarby och Jakobsberg. Med Agneta Pettersson utlovad att komma tillbaka till årets lag började vi tro på ännu större segrar. Den officiella SM-titlen fanns ju att sikta på. När det emellertid blev dags skulle de stora förväntningarna bara delvis infria sig.

Gladaste segern inför stor publik på Råsunda hämtades med ett uddamål mot AIK och det gjordes så där i allra sista minuten för att det skulle smaka extra gott. Sedan kom det emellertid matcher, där det inte ville sig riktigt. Några av våra tjejer fick för mycket blåmärken på rasbenen, andra tappade formen och någon kom av sig framför motståndarmålet. Precis som vårt kära A-lag demonstrerade i allsvenskan. Allt detta gjorde att vårt damlag aldrig lyckades sätta den riktiga punkten över i:et. Vi fick nöja oss med uddamålsförluster mot de tre översta lagen och intaga en 4:e plats i tabellen.

På handbollssidan har väl utvecklingen inte heller blivit riktigt den, som allt energiskt arbete borde ha resulterat i.

Alltjämt har vi dock ett gott utgångsläge. Våra flickor står sig gott i konkurrensen.

Bandydetaljen blev verkligen bara en detalj med en enda match i DM, där arvfienderna från Göta gick fram som slåttermaskiner och vann med 11–0.

Kanske är detta sista gången det rapporteras kring vår damsektion. Inte så att tolka, att den tänker lägga sig ner och dö. Tvärtom har det väl sällan varit i gång en sådan aktiv tävlings- och träningslusta som under det gångna året. Det är bara det att flickorna börjat fundera över jämlikhetens krav och utfästelser. En viss del av tjejerna räknar med att lyckan skulle finnas att hämta om man finge luta sig mot manfolket i sådana sektioner, som har t.ex. fotboll och handboll på entreprenad och som hittills väl inte direkt skrikit efter flickorna att få som extra arbetsmaterial. Varför skall inte alla fotbollsspelare, antingen de är killar eller tjejer, vara med i samma sektion, och varför skall inte alla handbollslirare med eller utan långt hår kunna vara samman och dela på kakan.

En stilla flirt är nu på gång och framtiden får väl utvisa om flickorna får som de vill. En neutral bedömare har svårt att begripa hur karlfolket ska kunna

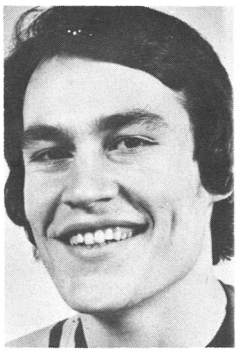

Tommy Davidsson hör till Djurgårdens egna produkter. Back av modern typ, som nominerades i 1975 års första svenska U-landslag.

stå emot denna framstöt mot deras bastioner. På med benskydden!

Fotboll:

Ovanpå fjolårets magnifika höstsäsong, då vårt A-lag spelade en fotboll som inte var av denna världen – i den mån man ville tro på alla rosor i tidningsbladen och det vill man ju gärna i sådana sammanhang – började vi väl lite till mans att drömma om allsvenska guldmedaljer. Det blev ett kyligt uppvaknande. Vårsäsongen avslöjade alla de brister, som mera realistiska bedömare kände igen från våren innan. Men i och med att fjolårshösten blev så storstilad trodde man på en upprepning dvs. att en mager vår skulle följas av en ny strålande höst, där frukterna bara var att hämta. Och nog såg det hoppfullt ut både länge och väl. Inte en förlorad match sedan 2–1-nederlaget borta mot Gais den 19 maj. Det följde i stället en rad segrar med någon blandning av oavgjorda matcher med speciella pangmatcher med 5–0 mot Norrköping och Brynäs och 3–0 mot Elfsborg.

Bara denna utdelning med sammanlagt 13–0 gjorde väl att möjligheten till medaljer såg realistisk ut. Fram till dess att det blev derby mot Hammarby. Då kom smällen. Hammarby vann med 2–0. Antingen det skedde genom att vi hade otur eller "Bajen" all möjlig slags "röta", så återstod i alla fall bara de två förlustbollarna bakom Björn Alkeby.

Melodin kom därmed på något sätt av sig, och om också fortsättningen gav ett och annat hopp gick det ej att komma ifrån faktum att det inte skulle bli Djurgårdens stora höst. Att analysera orsakerna till varför det gick snett är denna berättelse ej den rätta platsen för. Här skall bara konstateras att en 8:e plats blev

NÄR DET GÄLLER

Gas-, vatten- och sanitära anläggningar

KONTAKTA

RÖRLEDNINGSAKTIEBOLAGET HOLMIA
RH AB

Pipersgatan 8, 112 24 Stockholm Telefon 23 02 70

vår lott i allsvenskan och därmed kanske en försutten chans att bli med i nästa års tipstotocup.

Bakom vårt A-lag har det funnits diverse glädjeämnen. Reservlaget slogs länge i toppen i sin serie och hamnade slutligen på medaljplats. På ungdomssidan hade fotbollen sin genom tiderna starkaste säsong. På en rad fronter handlade det bara om Djurgården. I årets sista finalmatch stretade AIK mot mycket tappert, men sköts sedan sönder och samman när det kom till en förlängning. För ungdoms- och juniorlagen blev det tre mästartriumfer, och bland de allra yngsta handlade det också om huvudsakligen segrar. Visserligen räckte det inte riktigt till i finalerna i S:t Eriks cupen, men det var mera slumpens skördar och nyckfulla millimetrar som hjälpte motståndarna till mästerskapen.

Fäktning:

Vilken säsong vi haft, otroligt helt enkelt – den kommentaren kommer år efter år från fäktsektionens ordförande Yngve Arnell. Och efter den här säsongen finns det välberättigade anledningar att hålla med denne entusiast. Trots att Djurgården mer och mer koncentrerat sin fäktning till ett enda vapen, värja, är den allmänna expertisen rätt överens om att starkare förening inte finns. Det betyget har också mognat sedan floretten tagits upp på damsidan med så utmärkt resultat, att det blev en SM-titel i lag för Ann Molvidson, Maud-Ann Tesch, Marit Nettelbladt och Eva Friberg.

Efter att därmed ha artigt bjudit våra damer det första erkännandet, går man raskt över på herrsidan och noterar på de internationella fronterna huru Djurgården dokumenterat världsklass. Seger i Europacupen i Heidenheim, som i stort sett är en VM-motsvarighet, genom Jan Veanes, som även tog SM-titeln härhemma dels individuellt dels i lag tillsammans med Hasse Jacobsson, Carl von Essen, Leif Högström och Göran Andersson. Sedan rullade säsongen vidare. Silver för Hasse Jacobsson på individuell värja i VM.

Uppräkningen skulle kunna göras längre, men detta må räcka som ett axplock ur de prislistor, som är närmast blåfärgade av alla Djurgårdsplaceringar. Mannen bakom framgångarna är alltjämt Béla Rerrich, fäktmästaren, som nu äntligen även börjat uppmärksammas av de tidigare kylslagna herrarna på högsta förbundsnivå. Som ett bevis härpå och som ett tack för att de genom Bélas fruktsamma och uppoffrande arbete bland de aktiva får tillfälle att sola sig i de internationella

forts. nästa sida

Tre Guldmän på årsmötet

Som traditionen blivit blev det även den här gången ett lugnt årsmöte, då Djurgården kallat samman sina medlemmar att för 83:e gången träffas och överlägga om vad som varit och vad som skall bli. Förhandlingarna hade denna gång förlagts till lokaler i Fältöversten i närheten av Karlaplan. Ramen kring årsmötet bestod av en del aktiviteter, av vilka särskilt våra duktiga fäktare bidrog med en rad uppskattade övningar.

På sitt sätt var årsmötet historiskt i och med att vi nu skulle få en ny ordförande eftersom Carl-Hjalmar Bodman, som under ett 10-tal år hållit klubban, beslutat dra sig tillbaka. Ett ordförandebyte i Djurgården är alltid en historisk händelse. Att hitta en ny kraft för denna viktiga post är inte gjort på en eftermiddag, och först "5 minuter i 12" (som det klassiska uttrycket lyder) hade Rudolf Wallden gett klarsignal att han var beredd träda till jobbet. Då ett okänt namn både i Djurgården och i idrottsvärlden över huvud taget, men på civila sidan desto mer känd.

Han valdes nu med acklamation. I övrigt tyckte årsmötet att de styrelseledamöter, som stod i tur att avgå och som förklarat sig beredda stå kvar ännu en omgång, kunde väljas om i befintligt skick. Som suppleanter nyvaldes Bengt Stagman (tidigare verksam i fotbollens resurskompani) och Ulf Örnmarker (tidigare bas i konståkning, senare bingoprofessor). Även revisorer och deras suppleanter (som har lugnaste jobbet i hela föreningen) fick förnyat förtroende.

Kaj Alm, som under några år kvalificerat sig på suppleantplats, valdes till ordinarie ledamot efter Bengt Jäderholm, som genom förflyttning till Norrtälje förklarat sig ej längre ha tid att medverka i styrelsejobbet.

Sedan Kalle Liliequist i en omfattande årsberättelse redogjort för vad som sig i föreningen tilldragit under det gångna året, var man framme vid guldregnet . . .

Förtjänstmedaljen i guld hamnade på tre breda bringor tillhörande Carl-Hjalmar Bodman, Axel Brun (brottningens kassör) och Per Gunnar Ericsson (cykelns allt i allo).

En rad förtjänta medlemmar tilldelades hedersmärket, bland dem tre fotbollare, Olle Pettersson, Inge Karlsson och Tommy Berggren, och en ishockeytränare "Lill-Stöveln" Öberg.

Gamla Djurgårdare hade för sin hedersplakett i silver utsett Sven Lindman.

Allt var frid och fröjd. Bortsett från att bokslutet visade ett rejält underskott. Det brukar höra till.

Utmärkelser 1974

Förtjänstmedalj i guld:

Carl-Hjalmar Bodman (ÖS)
Axel Brun (brottning)
Per-Gunnar Ericsson (cykel)

Förtjänstmedalj i silver:

Karl Fagerstedt (bordtennis)
Bengt Lindbergh (bowling och fotboll)
Bertil Johansson (bowling)

Förtjänstmedalj i brons:

Hans Thor (handboll)
Carl von Essen (fäktning)
Hans Jacobsson (fäktning)
Yngve Arnell (fäktning)
Oscar Bernadotte af Wisborg (fäktning)
Sven Lindman (fotboll)
Göran Lönnborg (brottning)
Thomas "Mackan" Eriksson (cykel)

Plakett i guld:

Béla Rerrich (fäktning)

Förtjänstdiplom för förtjänstfull föreningsinsats:

Gert Strid (bordtennis)
Lars Kvarnström (fäktning)
Leif Högström (fäktning)
Berthold Helgesson (cykel)
Ulf Crona (d:o)
Hans Ekholm (d:o)
Bengt Engstrand (d:o)
Ingeborg Ericsson (d:o)
Alice Sandström (konståkning)
Christian Åkermark (fotboll)
Gunnar B. Janson (fotboll)
Bengt Selinder (d:o)
Ulf Lyfors (d:o)
Stig Bengtsson (d:o)
Bertil Olsson (bowling)
Sven-Olof Åsbrink (boxning)
Per Gustavsson (bowling)
Stephan Dolderer (fotboll)

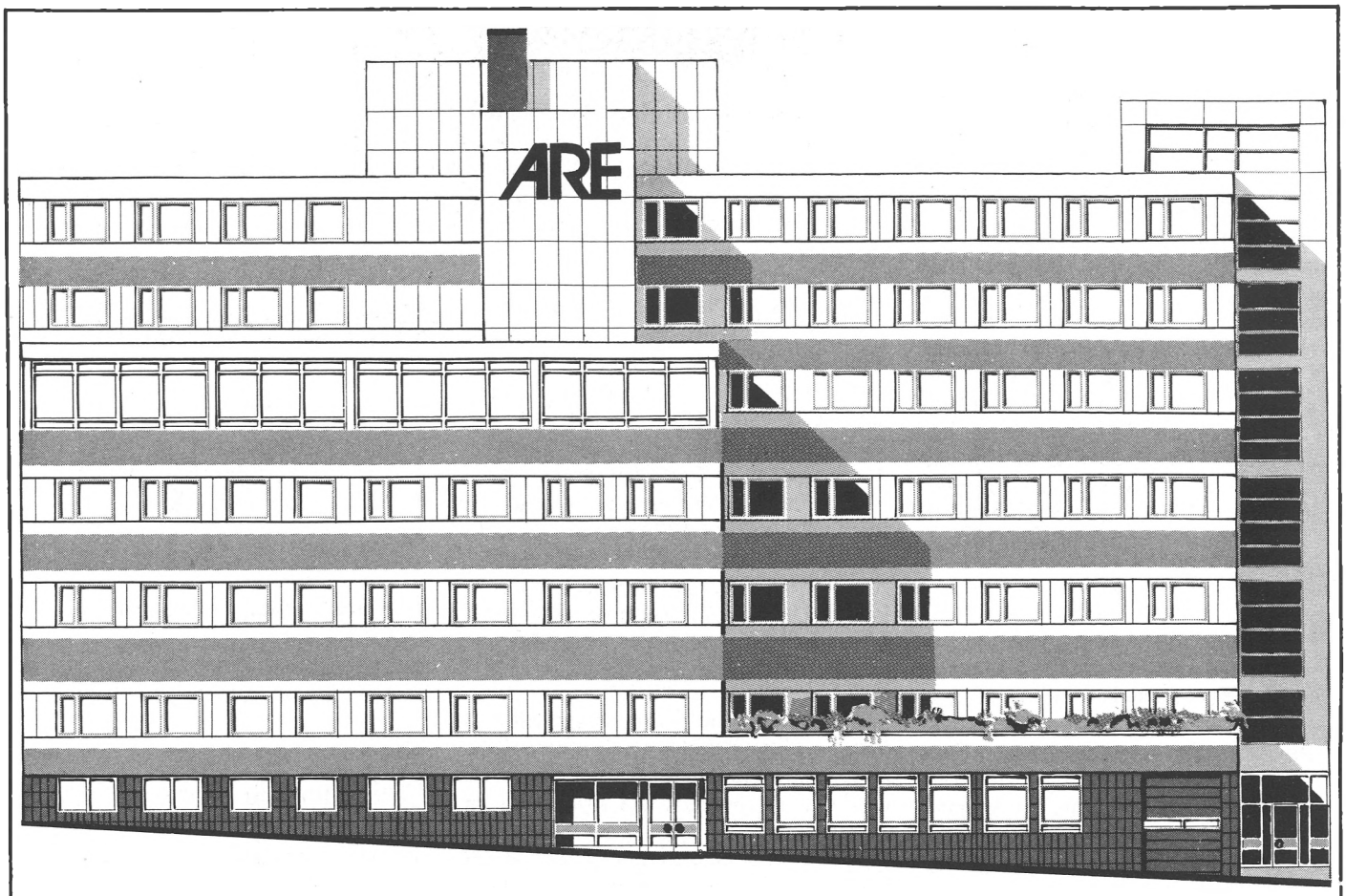

WARFVINGES VÄG 20
TEL. 08 / 13 09 00
Postadress: Box 30041, 10425 Stockholm 30

AB FÖRENADE
ARE
BOLAGEN

ARE Bilreklam
ARE Film
ARE Idé
ARE Idrottsreklam
ARE Inredningar
ARE Postaffischering
ARE Riksaffischering
ARE Screentryckeri
ARE Trafikreklam
ARE Tunnelbanereklam

UTANFÖR HUSET:
ARE Dekor
(Östgötag. 65)
Direktus ab
Örtorget 14A
(Hallonbergen)
Sundbyberg
AB Utereklam
(Biblioteksg. 11)

förbundskretsarna lyckades de äntligen få fram ett stipendium till Béla.

Tacknämligt att konstatera att man även på förbundsnivå börjar ägna sig åt att strida med blanka vapen. Det har våra aktiva uteslutande ägnat sig åt och därmed också nått förnämliga positioner.

Handboll:

Utan att göra mycket väsen av sig lever vår handboll vidare i division IV och håller där en plats i sådan närhet av serieledningen, att ett avancemang inte är någon omöjlighet. När det setts som ljusast ut har dessvärre en del skador blandat sig in i tävlingsbilden och bidragit till att viktiga poäng i nyckelmatcher missats. Rekryteringen har förbättrats och med ett större urval anses laget nu bli starkt nog att göra det nu inledda året till det sista på så låg nivå som i fyran.

Vid sidan om serieharvandet nådde A-laget ett par uppmärksammade segrar och blev således innehavare av titeln lilla DM i Stockholm och Minnebergscupen.

Ishockey:

Ännu efter 10 års trägna försök att komma tillbaka som mästarlag och därmed ytterligare markera Djurgårdens ställning som landets främsta ishockeyklubb var som alltid förväntningarna stora inför den nya säsongen. Och än en gång sveks förväntningarna trots att det bjöds till som aldrig förr. Även om förväntningarna var reducerade till att nå en plats i slutspelet, räckte vårt A-lag inte till.

Expertisen talade och sade: det berodde på en enda spelare, det berodde på att vi inte kunde behålla Björn Palmquist, som sökte sig till Björklöven i Umeå och i det gänget bidrog han till att norrlänningarna tog alla fyra poängen mot Djurgården. Därmed hamnade Umeå i slutspelet och Djurgården i plommonserien. Här blev det serieseger med klar marginal och räddning till den nu omlagda allsvenska tågordningen.

Den gångna säsongen hade en stor höjdpunkt, segern i Ahearne cup, där vårt lag verkligen spelade på höjden av sin förmåga och fram till finalen lade alla motståndare, antingen de var utländska eller inhemska, på rygg. Publiken nästan stormade Hovet för att uppleva härligheten och vid finalen behövde bara grabbarna visa sig i ryttargången för att våldsamma ovationer skulle markera vilket folkkärt lag Djurgården är.

Vid sidan om A-laget fanns de stora glädjeämnena att hämta i den av Rune Anderssons förnämligt ledda ungdomsavdelningen. Ur denna kunde som en mogen produkt hämtas en gosse vid namn

Vad är du för en typ, undrar 11-åriga Anette Olsson, konståkarflicka i Djurgården, och tittar in i hjälmen som gömmer ansiktet på ishockeymålvakten Roland Einarsson.

Kent Nilsson, som så snabbt etablerade sig i A-laget, att utländska värvare lika snabbt hörde av sig. Han var även med och lyste, då Sverige blev Europamästare. Där blev det emellertid tji, de fick nöja sig med att plocka Anders Hedberg ifrån oss. Därtill utan att betala ett rött öre.

På 52 matcher tog vårt juniorlag hem 42 segrar och gjorde i målskillnad 319–135. Det skulle blivit vinst även SM-finalen mot Brynäs, därest inte A-laget behövt låna Kent Nilsson, Sören Johansson och några till.

Även pojklagen härjade framgångsrikt och staplade segrar på segrar till sådan höjd, att det måste talas om ett rekordår. Två av lagen blev guldlag i S:t Erikscupen. De allra yngsta, C-laget upprepade sin seger från året innan och med känd blygsamhet stack efter säsongen lagledare Roger Tarasov Bothén fram sin matchlista och undrade om den kunde duga för ett omnämnande. Listan visade 57 matcher, 48 segrar och 448 gjorda mål mot 68 insläppta. Vid sidan om den inhemska verksamheten var laget nere i Berlin gjorde bl.a. 13–0 mot bästa tysklaget.

Så nog blev alla våra ishockeyvänner ordentligt tröstade över att stora A-laget tog ytterligare ett väntans år på sig för att slå till. Man har nu åter börjat slå till men samtidigt trakterats med en och annan örfil. Just nu är tendensen klart uppåtgående. Det blev till sist en räddad plats i den nya elitserien 1975.

Konståkning:

Aldrig har en säsong gett vår konståkande sektion ett sådant genombrott i de s.k. massmedia som skedde i vintras. Det skedde i första hand genom förekomsten av en liten 13-åring, som fast hon nöjde sig med en 3:e plats vid SM-tävlingarna i Västerås trängde alla andra i bakgrunden. Det var Lotta Crispin, som med en ögonfägnande fri åkning susade raka vägen in i publikens hjärtan och visade att hon var född med konståkningsskridskorna på sig.

Det var ingen dålig teori, ty det berättades strax att hennes mamma en gång framträtt som duktig konståkerska under namnet Mona-Lisa Englund. Äpplet hade alltså inte fallit långt från päronträt, då dottern Lotta släpptes ut på isen för att där under energiska mammas ledning få lära sig de första stapplande stegen mot ännu mer svårlärda krumelurer med omvända ögleparagrafer och klöverblad och allt vad ABC-boken handlar om.

Det är svårlärda läxor men nödvändiga eftersom skolåkningen än så länge värderas högre än det fria programmet och kanske är lättare att följa upp av domarna. För den fria åkningens alla turer krävs det av domaren även konstnärlig uppfattning. För att inte sväva iväg i diskutabla synpunkter kring bedömningar och domare med höga och låga poäng på magen, återvänder vi snabbt till ett konstaterande att Lotta Crispin låg så pass långt efter i avdelningen med klöverblad och sånt, att en aldrig så briljant fri åkning kunde ge henne mästartiteln. Men hon aktade inte för rov att prestera ett program som kom menigheten i Västerås att häpna. Domarna gav henne högsta poängen på det fria programmet. Och ovanpå blev det strax fart på massmedia med expertuttalanden att här fötts det största konståkningsämne, som var givet att bli av världsmästarklass när hennes 13 år blivit bortåt 17 år.

För visso var konståkningssektionen dock inte bara Lotta Crispin. Där fanns en rad andra talanger och där fanns också en ännu större rad aktiva med än så länge rätt väl dolda talanger men alla utrustade med ambitionen att bli skridskoprinsessor på riktigt.

3M arbetar för alla ...

för alla Er som tejpar med "Scotch", som kopierar
på en 3M-maskin, som slipar med 3M-slip,
limmar med 3M-lim, trycker med 3M offsetplåt,
arkiverar med 3M microfilmsystem,
bandspelar på "Scotch" tonband eller reflekterar med
"Scotchlite", eller...., eller....

3M

Tävlings-priser

till

Guldfynd-priser!

Guldfynd-butikerna har jätteurval av aktuella presentartiklar i guld, silver,
nysilver och tenn — lämpliga tävlingspriser!

GULDFYND HAR ETT 60-TAL BUTIKER ÖVER HELA LANDET
18 BUTIKER I STOCKHOLM I NÄRHETEN AV T-BANA!

GULD fynd

Hög kvalitet, låga priser - därför störst i guld

Den tiden är förbi...

Förr kunde det hända, att idrottsklubbarna hade nöjet redovisa vinst på sin ekonomiska verksamhet. Men det var innan de stora kraven gjorde sig gällande. Krav på betalning för att man sparkade till en boll eller för att man fick i väg ett slagskott i ishockey. När det började handla om betalning för allt detta, kom samtidigt en publik tillbakagång. Vändkorsen slutade snurra och mycket kom att handla om friplåtar. Kostnaderna steg alltså, inkomsterna minskade. Följden härav gav sig själv: underskott på rörelsen.

Vi låter detta vara en ingress till varför vårt eget bokslut inför årsmötet i höstas måste redovisas med ett underskott på något över 80.000 kronor. Kanske inte så mycket på en omsättning på närmare 3 miljoner, men i alla fall ett kännbart bakslag. Även för skatteminister Gunnar Sträng, som säkerligen velat ha en slant av oss.

Hur redovisningen skedde för våra olika sektioner och styrelse framgår av denna uppställning, som ju särskilt för ishockeyns del inte var någon munter läsning:

	Intäkter:	*Kostnader:*	*Vinst:*	*Förlust:*
Bandy	8.019:58	17.947:85		9.928:27
Bobsleigh	4.250:–	10.038:86		5.788:86
Bordtennis	68.627:20	64.923:15	3.704:05	
Bowling	23.780:10	24.771:91		991:81
Boxning	14.095:81	11.917:05	2.178:76	
Brottning	16.039:10	25.613:75		9.574:65
Curling	–	359:55		359:55
Cykel	22.376:95	18.545:22	3.831:73	
Damsektion	9.491:25	10.643:60		1.152:35
Fotboll	1.634.790:43	1.562.168:32	72.622:11	
Fäktning	60.653:26	59.816:07	837:19	
Handboll	3.435:15	6.007:30		2.572:15
Ishockey	440.623:50	595.693:99		155.070:49
Konståkning	210.266:74	197.362:18	12.904:56	
Orientering	2.904:–	4.349:51		1.445:51
Skidor	3.628:45	7.875:20		4.246:75
Slalom	5.997:–	5.152:63	844:37	
ÖS	285.929:33	273.834:84	12.094:49	
	2.814.907:85	2.897.020:98	109.017:26	191.130:39
Årets underskott	82.113:13		82.113:13	
Summa kronor	2.897.020:98	2.897.020:98	191.130:39	191.130:39

Därutöver har från ÖS utbetalts anslag till:

Bandy	10.000:–
Bowling	1.000:–
Boxning	1.000:–
Brottning	9.000:–
Damer	2.000:–
Fäktning	600:–
Handboll	5.000:–
Ishockey	1.000:–
Orientering	1.500:–
Slalom	3.500:–
Summa kronor	34.600:–

Till de stora namnen hörde Jeanette Capocci som tog silver vid JSM på bortaplan i Helsingborg och Suzanne Janson med brons i junior-DM i Stockholm. På seniorsidan blev det silver för Ulla Örnmarker, som tillsammans med Lotta Crispin och Lena Håkansson nådde aktningsvärda framgångar vid SM-tävlingarna i Västerås.

Vid sidan av flickorna har vi även konståkande pojkar att glädjas åt i Djurgården. Deras marknad är mer hårdflirtad. Därför förtjänar de desto större erkännande under vinterdagar, då allting nästan bara skall handla om ishockey.

Orientering:

En sektion som jobbar i dubbel bemärkelse i det tysta. Man försvinner in i skogarna, läser karta och kompass, kommer till kontroller och till mål, duschar och klär om och läser omsider en prislista. I de stora sammanhangen inga djurgårdare högst upp på dessa prislistor, men på litet lägre nivå gott om djurgårdare med hedervärda placeringar.

Skogsfolket har alltid varit anspråkslöst och sällan ställt sig i kö för att få anslag till verksamheten. Man har förstått att reda sig på egen hand och trivts med att känna att en uppoffring egentligen inte är någon uppoffring. Kamratskapet har varit värt betydligt mera än de pengar man lagt ur egen kassa. Tävlingsverksamheten har varit synnerligen omfattande med egna arrangemang och med deltagande i andra klubbars arrangemang snart sagt varje veckoslut. Snabbast att hitta fram till orienteringsmålen: Sven Bjelkeryd.

Skidor:

Säsongen som gick, den innebar att det inte gick att åka skidor i Stockholm med omnejd. Bara snöslask eller barmark vart ögat än skådade i vintras. Det blev också en säsong, när rullskidorna slog igenom. Inte något billigt surrogat eftersom kostnaden ligger kring 300 kronor pr par. De fattigare i samhället nöjde sig därför med att åka på bara en rulle med ena benet fladdrande som en motsvarighet till cyklisternas stingpinne. Ett tacksamt objekt för diverse gårdshundar att hugga tänderna i. Resultatet av allt detta åkande på rullar blev för visso en massa kondition, som kom till sin rätt, när det blev dags för att springa terräng fram på vårsidan.

I verkliga tävlingsspår hade Djurgården som vanligt sina kändisar igång i samband med Vasaloppet. Där gjorde de en gedigen insats under de 9 långa milen mellan Sälen och Mora. Nådde visserligen inte någon plats som berättigade till lagerkrans om halsen, nådde inte ens bland de 100 första i mål, nej faktiskt inte heller bland de 1.000 första, men sedan kom de allesammans och de flesta hann i tillräckligt god tid till Mora för att de på övertid arbetande fotograferna skulle få deras bilder i blixtljus till familjealbumet.

Kungligt återbud

Kung Carl Gustaf, som lovat ställa upp och åka för Djurgården, lät rapportera att han inte ansåg sig ha tillräckligt god skidträning för att klara Vasaloppet på ett för Djurgården respektingivande sätt. Nu har han fått ett par rullskidor och kör varje fredagsmorgon 15 varv runt borggården, så vi får väl se i mars nästa år hur vår hedersmedlem susar in under skynket i Mora.

Mindre förhoppningsfull lyder rapporten kring vår backhoppande del av skidsektionen. Ingen enda djurgårdare har susat ut för de backar, som faktiskt finns här och var i geografin men som för alltid tycks ha glömts bort av ätteläggarna till alla storhejare, som förr i tiden gjorde Djurgården till landets främsta skidklubb. Vi lär alltjämt leda SM-statistiken.

Byggnadsingenjör Reinhold Gustafsson

Holländaregatan 20, 104 30 STOCKHOLM 45 - Telefon 23 55 25

Projekterar och bygger

industribyggnader, förvaltningsbyggnader, sjukhus och bostäder

SPORT och FRITID

Vi i DIF

väljer kvalitetsgrejor

CYKLAR **ISHOCKEY**

MOPEDER **SKRIDSKOR**

FISKE **SKIDOR**

FOTBOLL **JACKOR**

BÅTAR och MOTORER

Visa medlemskort – det lönar sig!

Ingvar Ericsson Cykel & Sport

Torsgatan 48 Tel. 32 43 31, 32 68 98
Tag Ⓣ till S:t Eriksplan, uppg. Torsgatan

Ett avsnitt av Djurgårdens prismonter i vår klubblokal på Stadion. Massor av dyrgriper erövrade under årens lopp, alla av historiskt slag och därför oersättliga och omöjliga att värdera. Själva silverpriset har beräknats ligga kring en halv miljon kronor. Allt är försäkrat. Blodhundar bevakar samlingarna nattetid.

Historiskt i vår prismonter

En idrottsgren, som man egentligen hör talas om endast i samband med de olympiska vinterspelen, är något som heter skidskytte. Enkelt förklarat går detta ut på att man tar på sig skidorna på fötterna och hänger ett gevär över axlarna. Sedan åker man en bit, kommer till en skyttebana, kastar sig omkull och skjuter några skott, fortsätter att åka skidor och kommer i mål. Och får olympiska medaljer.

Hur det gick till att göra skidskyttet till en olympisk gren berättade gamle femkampspresidenten Sven Thofelt i samband med att han hälsade på i vår klubblokal och där förevisades ett av våra unikaste pris: en silverpjäs föreställande en skidlöpare med ränsel på ryggen och gevär över ena axeln. Skänkt av greve Clarence von Rosen som vandringspris och vunnet av Djurgården i början av detta århundrande.

– Att olympiske presidenten Avery Brundage efter diverse övertalningsförsök gick med på att göra skidskyttet till en gren på olympiska programmet, kanske jag skall ta på mej en del av ansvaret för. Våra första försök att introducera denna gren ledde till ett bleklagt nej. Det fanns för få länder som kunde åka skidor och samtidigt ha skyttar tillgängliga, menade Brundage. Men då berättade jag hur skidskyttet härrörde från den gamla tiden, då jägaren gick ut på skidor för att jaga villebråd och föra hem detta till en stor hungrande barnaskara. Det var en bakgrund, som Brundage tydligen satte värde på, ty sen behövde jag inte gråta mycket över den nöd och det elände som förekom i hemmen och som hjälptes av genom familjefaderns jakt på skidor för att Brundage skulle torka bort en tår och besluta att låta skidskyttet få sin plats på det olympiska programmet.

Sven Thofelt berättar alltid med en glimt i ögat, men den här gången måste man tro på hans sannfärdighet.

Slalom:

Även här har brister på snö satt käppar i hjulen för våra slalomkanoner, vilka därför fått söka sig ut i världen för att träna och tävla. Det stora inkomstgivande arrangemanget i Blommensbergsbackarna flöt bort i rännstenarna. Säsongens stora glädjeämnen uppenbarade sig vid SM, då vår man Benny Lindberg slog till och blev silverman i störtloppet efter Bobbo Nordensköld från Åre men före landslagsmannen Hasse Hansson. Med bara några futtiga 100-delar av sekunder måste Benny släppa mästarplatsen till vår gamle Nockes motsvarighet på slalomsidan i Åre.

Bakom Benny Lindberg har Djurgården det väl försörjt med Torbjörn Johnsen, Jim Nordin och Tommy Ackered som de bästa tillgångarna med seger i DM både individuellt och i lag i storslalom. En 1:a plats även i juniorklassen för John Wigers och ovanpå den avslutning med DM-tecknen i vanlig slalom genom Lasse Hedberg, Lasse Östlund och Mats Flodin.

Internationellt:

På de internationella fronterna har vår förening varit ute i framgångsrika ärenden i fotboll och ishockey med både A-lag och betydligt yngre uppsättningar. Även när det gällt att representera vårt land internationellt har djurgårdare gjort stora insatser, toppade av våra fäktare.

På ishockeysidan förekom i VM-sammanhang Anders Hedberg och på fotbollssidan hade Sven Lindman en plats i VM-truppen. Även ishockeyns vikingalag och fotbollens ungdoms- och juniorlag har haft god användning av olika djurgårdare. De har samtliga getts betyget att både på och utanför banorna ha visat ett mönstergillt uppträdande.

Överstyrelsen:

Under året har Överstyrelsen bestått av:
Carl-Hjalmar Bodman, ordförande
Roland Erixon, vice ordförande

EMI

INTERNATIONELLA FÖREGÅNGSMÄN INOM ELEKTRONIK, GRAMMOFONSKIVOR OCH UNDERHÅLLNING

Av alla köpta skivor över hela världen är en av fem från EMI.

Detta grepp om världsmarknaden gör det möjligt för EMI att erbjuda detta internationella utbud av inspelad musik.

I Sverige säljer EMI: Grammofonskivor, musikkassetter, stereo-8:or, Emitape, musikinstrument, noter, bilstereo och bandspelare.

ELECTRIC & MUSICAL INDUSTRIES LTD SVENSKA AB
Tritonvägen 17 · Fack · 17119 SOLNA 1 · Tel: 08/730 00 60

Karl Liliequist, sekr.
Reine Gustafsson, skattmästare
samt olika funktioner Hilding Lövdahl, Rolf Theblin och Kaj Alm.

Bengt Jäderholm har p.g.a förflyttning i sin civila tjänst till Norrtälje tyvärr ej kunnat medverkat i styrelsearbetet.

Under året har varit adjungerade Lennart Öberg med uppdrag att hålla i vissa lotterier och Anders Holmstedt med uppdrag gällande skidor och allmän policy.

*

Efter åtskilliga års svett och mödor kunde ett förslag till revision av föreningens stadgar föreläggas förtroenderådet, som med vissa ändringar vid vårmötet gav sitt godkännande. På ett allmänt sammanträde rönte förslaget emellertid inte ett totalt godkännande, varmed beslöts att inte föra vidare detta förslag. Ytterligare bearbetning skall ske med förhoppningsvis ett godkännbart förslag till årsmötet 1975.

*

Bland olika uppgifter som styrelsen haft att ge sig i lag med finns framför allt bingo- och lotterikomplexen, som vuxit till sådan storleksordning att det snart krävs heltidsjobbande ledare i och med planerna på att i föreningens namn överta särskilda spellokaler.

*

Styrelsen har som den hoppas till båtnad för kontakten hela föreningen igenom utkommit med ett vårnummer av Djurgårdaren och räknar med att även kunna prestera ett höstnummer. Glädjande i sammanhanget är olika sektioners medlemsblad, vilka särskilt i fotboll och konståkning kommit att få en stor betydelse.

*

I kontakt med föreningens skönhetsråd har förberetts en modernisering av föreningens tävlingsdräkter till att omfatta alla våra tre färger, gult, blått och rött. Frågan har i viss mån kombinerats med den försäljning av souvenirartiklar, som blivit en stor framgång.

Medlemsackvisitionen har också bearbetats med sikt på att vi så småningom skall bli 10.000 djurgårdare med den goda förhoppningen att de flesta av dessa skall gå på våra matcher och ekonomisera verksamheten. De skall alltså inte gå friplåtsvägen. Den skaran av våra medlemmar är redan förödande stor.

Ekonomi:

Hur det ekonomiska utfallet av den gångna säsongen blivit framgår närmare av den

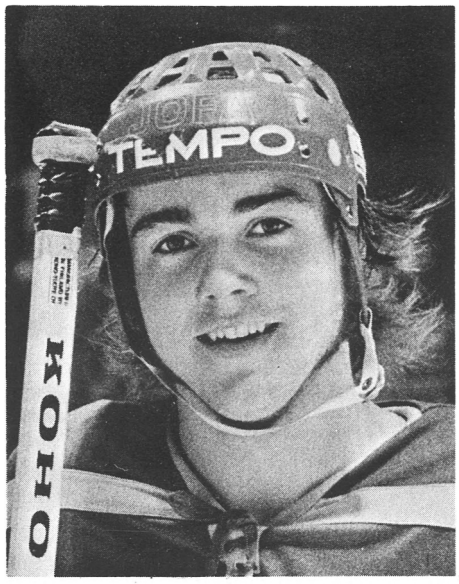

Största ishockeylöftet är Kent Nilsson, som därför också fått proffsdirektörernas uppmärksamhet på sig.

särskilda berättelse, som tyvärr avslöjar att rörelsen ej gått ihop. Underskottet är inte oväsentligt och måste ge oss alla en tankeställare inför framtiden.

Med den vikande tendens som för varje år blir allt mer markant från den publika sidan och med de allt mer ökande kravet från det aktiva stjärnfolket att få rejäl kompensation för allt deras slit skulle vårt bokslut visat ännu sämre siffror därest det inte funnes något som kallas bingo. Antingen den spelas med vanlig små brickor eller i form av enarmade banditer är det denna verksamhet som håller strängt taget all svensk idrott under armarna. Djurgården har stor orsak att välsigna bingofolket, både de som håller i trådarna och framför allt alla de snälla tanter och andra som dag efter dag vecka efter vecka hoppas på den stora jackpotten och därför ger oss möjligheter att bedriva idrott i det har landet.

Nödvändigheten av att satsa på ungdomen och på egen produktion av stjärnor av alla de slag, som folket ropar efter, har aldrig framstått som tydligare än under den gångna säsongen. Med de enorma belopp som svenska spelare lockats att spela fotboll och ishockey utomlands för har möjligheten att bjuda emot på hemmaplan inte ens varit teoretisk. Men även i umgänget svenska klubbar emellan har det kommit in sådana värderingar, att i stort sett alla ledare är överens om att det inte är stor idé att försöka hänga med i budgivningarna. De fattiga slantar, som kommer in via vändkorsen och de något mer lättvunna bingopengarna, räcker inte till i trängseln på stjärnspelarnas affärsmarknad.

I detta läge har satsningen på ungdomsfronten blivit den enda vägen att gå. Det är också med verklig glädje som vi i Djurgården kan glädja oss åt att resultaten redan börjar skönjas och att således våra representationslag har flera infödda djurgårdare än värvade produkter.

*

Ungdomen har haft sitt stora genombrott på nästan alla avsnitt av våra sektioners verksamhet. Vår gamla förening har tillförts nytt friskt blod. För visso har de äldre kämparna långtifrån spelat ut sin roll. Tvärtom är det väl så att de alltjämt har de bärande rollerna. De yngre tillskotten har bidragit till att göra det lättare för veteranerna att hänga med och alltjämt förstå att bita ifrån sig. Men ungdomarna blir uppkäftigare och hugger för sig ordentligt. Utan denna satsning på morgondagens män vore vår förenings framtid i farozonen. Just nu skapas av våra driftiga ungdomsledare en garanti för att vi skall överleva i den allt mer hårdnande konkurrensen.

*

Föreningens medlemsregister har lagts över på data. Inkörningsperioden har väl inte varit helt friktionsfri och en och annan medlem kan därmed ha kommit bort i hanteringen. Rättelse sker efter hand och kansliet räknar med att det nya systemet snart skall fungera utan störningar.

*

Ett Djurgårdens eget födelsedags- och hyllningstelegram har utarbetats och också redan blivit uppskattat av vederbörande emottagare. Det gäller att fylla jämna och många år eller att uträtta något stort i andra avseenden för att telegrammet skall dimpa ner i brevlådan.

*

En särskild aktivitetsgrupp har bildats på hög nivå mellan AIK, Hammarby och Djurgården med än så länge hemligstämplade uppgifter. Så mycket kan avslöjas att det gäller en ny form av marknadsföring med möjligheter att ge de tre storklubbarna motsvarande förmåner som de flesta klubbar ute i provinserna tillkämpat sig hos myndigheter och andra, som håller i penningpåsarna.

*

Att nämna är även att curlingens stenar slutat att kana i väg över isarna i Djurgårdssammanhang. Sektionen har upphört att fungera men viss form av konstgjord andning pågår från ett par medlemmar i överstyrelsen, vilka enligt egna ej kontrollerbara rapporter skall ha

-Köksskåpen vill jag ha blå. Som slipsen!

-Inget problem, vi har Nordsjö Tintorama färg-blandningssystem!

Nordsjö-Nordström & Sjögren AB

Yrkesbutik, Brännkyrkagatan 79–81, Tel. 69 97 00, 69 98 00

Dagar att komma ihåg om du vill vara med!

Det händer åtskilligt på olika fronter i Djurgårdens verksamhet under detta och följande år. Särskilt är det några data, som det kan förtjäna att komma ihåg.

Här är några av godbitarna:

Fotboll:

Torsdag 29 maj kl. 18 på Råsunda: AIK–Djurgården
Torsdag 12 juni kl. 19 på Råsunda: Hammarby–Djurgården
Torsdag 28 augusti kl. 19: Djurgården–Hammarby
Torsdag 11 september kl. 19: Djurgården–AIK

Alla de stora derbymatcherna spelas alltså på torsdagar. Vad det efter matcherna skall smaka gott med ärtsoppa med varm punsch – förutsatt det gått vägen förstås.

---

lyckats placera en och annan sten på rätt plats i korptävlingar.

Av praktiska skäl och även på önskemål från vissa sektioner kommer vissa delar av det sedvanliga medalj- och diplomregnet att flyttas över till sektionernas årsmöten och prisutdelningar för att därmed vinna garanti att de som skall ha sina utmärkelser får dem utan månadslång väntan. I fortsättningen blir föreningens stora årsmöte platsen för de stora utmärkelserna i fråga om medaljer och plaketter i olika valörer, förtjänstdiplom och hedersmärken.

Det finns anledning att till alla dessa ledare, av vilka många är arbetare i de djupa leden utan att de nås av strålkastarskenet, uttala hela föreningens tack. Djurgården har den omätbara favören av verkligt uppoffrande ledare, vilka i ur och skur och på obekväma tider ägnar massor av tid bara för glädjen att vara med och känna sig göra något nyttigt för Djurgården.

Sällskapet Gamla Djurgårdare och Djurgårdens Supporters Club hör också till de parter, vilka på olika sätt stöttar upp föreningen. Går vi ett steg utanför de blårandiga kretsarna finns det också anledning ägna de kommunala myndigheterna ett erkännsamt ord med tack för deras ekonomiska förstående för våra bekymmer. Den dag Djurgården kan flytta in på en egen idrottsplats med uppvärmda planer och i en egen inomhushall skall detta tack till myndigheterna bli ännu varmare. Djurgården behöver kommunen likaväl som kommunen behöver Djurgården.

I sista hand är vi i Djurgården emellertid alltid hänvisade till oss själva och det är också av egen kraft, som vår förening både i dag och förhoppningsvis i all framtid skall förstå att hävda sig och fortsätta med nya kapitel i en ärorik historia. Och därmed går detta kapitel av årgång 1974 till sitt slut.

K.L.

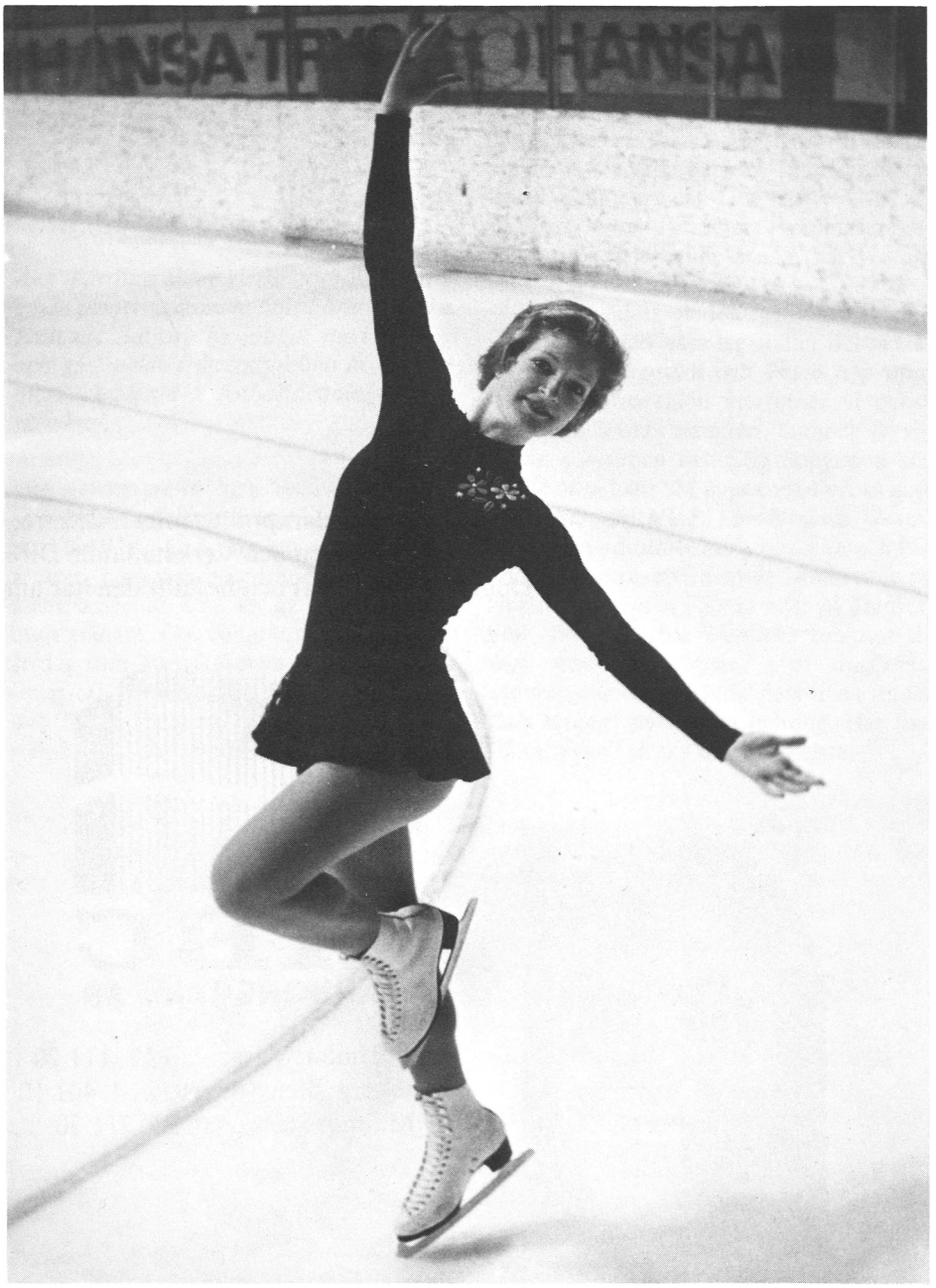

Ett av våra löften på konståkningsfronten, Anne Sandström, lägger an stora förföriska leendet mot fotografen. Tog silver vid JSM-tävlingen 1975.

Betald Annonsplats*

* På den här byrån är alla reklamproducenter AIK:are, Hammarbyiter m.m.
Utom vaktmästaren och Verkställande Direktören.
Dom har expedierat och beställt den här annonsen.

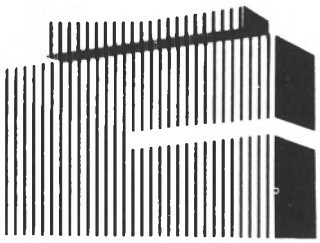

Stockholm: Vasagatan 11, 111 20
Göteborg: Sten Sturegatan 4, 401 10
Malmö: Slussgatan 25, 211 30

Djurgårdens yngste mästare genom tiderna

Brottningssektionen med Carl-Axel Haglund som ordförande har återigen lyckats få en svensk mästare i sina led. Han heter Tore Stennek och var bara 13 år gammal när han blev svensk ungdomsmästare i grekisk-romersk brottning i 37-kilos klassen. Tore var tvungen att vinna 9 matcher varav 5 på fall innan han blev korad till mästare i en klass som innehöll 46 deltagare. Tävlingarna som gick i Malmö varade i 3 dagar. Han var tvungen att hålla igen på maten för att klara vikten vid invägningen varje morgon. Detta måste ta på krafterna en hel del och att ändå gå och vinna över motståndare som han tidigare fått stryk mot vittnar om en värdig mästare. På svenska ungdomsmästerskapen i fri stil kom han dessutom 2:a.

Utöver dessa stora framgångar har Tore blivit distriktsmästare för pojkar både i fristil och grekisk romersk brottning. Vi har flera ungdomar som är mycket duktiga i att brottas, och som har blivit distriktsmästare: Till dessa hör:
Jan Stennek (Tores 3 år yngre bror)
Pekka Makkonen
Björn Lindgren

Ungdomar som tränar under Bo Hjulströms sakkunniga ledning är riktiga hejare på att slå nacksving och flygande mara. De börjar redan vid 8-årsålder att träna till skillnad mot förr då man inte fick börja förran vid 15. Detta har gjort att våra ungdomar är duktiga brottare innan de kommer in i tonåren. Till de lovande och mest träningsvilliga hör också Christer Hammar. Ni kan träffa dem på måndagar och onsdagar i Åkeshovshallen. Vi har ibland så många ungdomar att det blir svårt att ta hand om alla. Hade vi råd skulle vi anlita ytterligare en ungdomstränare.

Seniorerna har ännu i skrivande stund inte varit i elden så mycket beroende på tävlingssäsongens uppdelning i fri-stil på hösten och grekisk-romersk brottning på våren. Eftersom våra seniorer inte tränar fri-stil så har tillfällena till tävlingar varit mycket få. Träningen har emellertid pågått hela hösten under Bengt Fridhs ledning. På våren så får vi se vad grabbarnas träning kommer att ge för resultat. Då kommer nämligen serien att sätta igång och stora SM som går i Stockholm.

Stockholms brottningsförbund fyller i år 40 år och har därför fått äran att arrangera stora SM i Enskedehallen. Publiken i Stockholm har länge varit svårflirtad när det gäller brottning men nya regler som gör brottningen aktivare har gjort att publiken börjar komma tillbaka. TV-utsändningen från Klippan-cup blev också lyckad enligt tittarredaktionerna.

En del tävlingar har ändå gått i grekisk-romersk brottning. Bland resultaten kan nämnas att Roger Haglund vann en tävling i Borlänge och att Peter Dahlin kom 3:a i samma tävling. Hyfsade resultat har också uppnåtts av Kenny Eriksson och William Poulsen.

När det gäller vår ekonomi så är det alltid ett problem. Vi försöker att förbättra den genom lotterier, medlemsavgifter, fritidsgrupper och uppvisningar! Tillsammans med cyklisterna och fäktarna hade vi uppvisning på Fältöversten under julkommersen. Detta är tydligen det bästa sättet att göra propaganda för det var 200 personer som tittade på bägge kvällarna som detta pågick.

I vår tänker vi åka söderöver med våra bästa brottare för att träna och svetsa samman "gänget". Mellan träningspassen kopplar vi av med sol och bad. Pengar får var och en bidraga med och täcka det som inte lotteriet, som vi säljer nu, kan inbringa.

Per Gustavsson

Ett litet stjärnskott på vår brottningshimmel, Tore Stennek, svensk ungdomsmästare 1974.

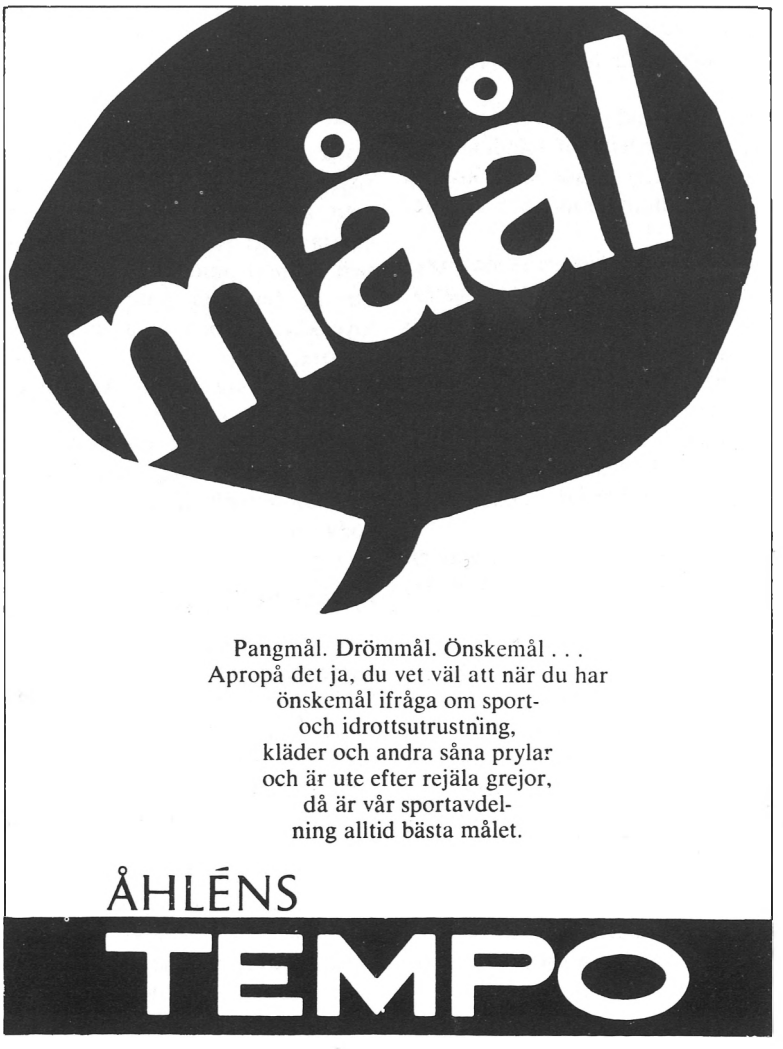

De sista danskdödarna, Ragge Wicksell och Nocke Nordenskjöld träffades häromåret på Råsundaläktaren för att återuppliva gamla minnen. Nu är 1916 års historiska landslag bara kvar i urkunderna. Ragge och Nocke var in i det sista överens om att ytterspelet måste gå mot en renässans om svensk fotboll skall hävda sig.

Till skuggornas dal...

Omkull de falla de stora furorna i vår Djurgårdsfamilj. När denna tidskrift just håller på att gå i tryck kommer det inte oväntade beskedet att allas vår Nocke fått lämna detta jordiska. Bertil Nordenskjöld, vår hedersordförande, har skrivit historia. Han föddes 2 månader efter det Djurgårdens IF stiftades den 12 mars 1891. Han var fotbollslagets stöttespelare i början av detta sekel, han fortsatte in i våra styrelser, tog hand om rodret som ordförande och blev omsider vår hedersordförande.

Han levde mitt ibland oss, saknades aldrig på en match antingen det handlade om fotboll eller ishockey. Hade stora krav på oss, skällde och domderade och låtsades aldrig vara nöjd.

Men visst var han nöjd att se sina unga efterträdare försvara de rätta färgerna. Det var bara det, att han ville se ännu större framgångar, och för att nå dessa fann han alltid välmotiverat att berätta hur det skulle gå till på planen. Yttrarna skall hålla plats – så löd en av hans ständigt återkommande teser i fotboll. Och backarna ska tackla hårdare menade han från ishockeyläktaren.

I sin krafts dagar var Nocke hårdare än granit på fotbollsplanerna. Han kallades för "Brunkebergspumpen". Gud nåde den som försökte komma honom in på livet. Det var som att hoppa på Brunkebergspumpen. Naturligtvis nådde han även en landslagsplats på den tid, då Djurgården var det stora fotbollsnamnet och ibland hade hälften av platserna i landslaget.

Äldre och yngre generationer har haft Nocke att tacka för mycket. Hans krav på kämpatag i alla livets situationer har gjort honom odödlig. Nocke krävde totala kraftinsatser av alla. Han sparade sig inte själv. Fanns alltid på plats för att mana på sina efterträdare. Han lämnar ett stort tomrum efter sig.

ÅKE LÖWGREN

En av våra män på boxningssidan och i yngre år även i Överstyrelsen, Åke Löwgren, gick bort vid allt för unga år, men i denna hans sista kamp stred han länge och tappert, innan han tvingades ge upp. Det är den sista match, som vi alla blir invecklade i och som vi är dömda att förlora.

Under flera år var Åke Boxningsförbundets allt i allo som både sekreterare och kassör. Senare valdes han att hålla i klubban hos Sällskapet Gamla Djurgårdare. Han var en av de bästa och fylld av goda initiativ in i det sista.

GREVEN GÖSTA

En av de spelare, som medverkade mest energiskt till att Djurgården äntligen skulle bli ett allsvenskt lag på 1920-talet, hette Gösta Andersson, "Greven" kallad. Spelade omväxlande i kedjan, omväxlande halvback och hade alltid en gnista, som tände hans omgivning. En prydnad både på och utanför fotbollsplanen och ännu i vinter vital och förhoppningsfull om att få uppleva många sköna fotbollssäsonger från pensionärsbänken. Men ödet ville annorlunda. Plötsligt sa hans goda hjärta bara ifrån och i mitten på maj lämnade han vår krets. 69 år gammal.

RAGGE WICKSELL

Djurgården genom tiderna kanske mest berömda fotbollsstjärna var Ragge Wicksell. Han var storspelare i varje tum och kom också att tillhöra de mästarlag, som gladde oss alla under genombrottsåren i början av detta sekel. Han blev svensk mästare i Djurgården fyra år och han gick också raka vägen in i landslaget där han gjorde 33 landskamper och deltog i olympiska fotbollen både 1912 och 1920.

Han blev 82 år.

Största berömmelsen kom honom till del i samband med det landslag, som för första gången kunde bryta den danska övermakten och år 1916 vinna på Stockholms Stadion med 4–0. Det var en otrolig bedrift eftersom danskarna tidigare "dödat" Sverige med 10–0, 8–0 etc. Men inför den här matchen hade svenska laget lagts i internatsträning i Saltsjöbaden, och följden av detta blev en skräll för danskarna. Sverige vann med 4–0. Det fanns bara djurgårdare i landslaget jämte ungefär lika många AIK:are och en westermalmare.

Ragge Wicksell var en teknisk herre och behövde inte plocka fram några hårda bandage för att klä av motståndarna in på bara benen. Sedan han dragit sig tillbaka från storfotbollen, fortsatte han i våra mindre lag för att där lära ut ur sin rika repertoar. Jag hörde till hans tacksamma lärjungar. Inte hans fel att jag aldrig fick någon chans i landslaget. UK var en underlig inrättning redan på den tiden.

K.L.

"GURRA MAGNUS"

svensk amatörboxnings första landslagsankare har lämnat vår krets för alltid. Redan 1923 då Sveriges landskampsutbyte började med våra Nordiska grannländer var han vår segrande tungviktare mot både Norge och Danmark. Alldeles särskilt vill vi minnas vår första landskamp mot Danmark i Köpenhamn för nästan 52 år sedan. Då låg avgörandet helt i händerna på vår store "Gurra Magnus" om Sverige skulle vinna eller förlora. Vår store tungviktskämpe visade att han som alltid var att lita på. Segern blev hans och därmed Sveriges. Den trygghet och den

Djurgårdens Idrottsförenings styrelser

Djurgårdens IF:s adress: Klocktornet, Stadion, 114 33 Stockholm – Tel. 21 15 83 – Postgiro 5 69 16.
Medlemsregistrets postgiro: 50 53 22 – Tidskriften Djurgårdarens postgiro: 52 32 01.
Tjänstgöringstid för kanslisten på Stadion är måndag–torsdag
med telefontid kl. 13.00–15.00. Telefon 08-21 15 83.

ÖVERSTYRELSEN:

Ordförande:	Rudolf Wallden, Tennisvägen 5, 161 51 Bromma, tel.: 37 99 49 (arbete: 44 90 60)
Vice ordförande:	Roland Erixon, Styrmansvägen 2, 133 00 Saltsjöbaden, tel. 717 59 92, (08 - 711 25 90)
Sekreterare:	Karl Liliequist, Skaldeväg. 17, 161 40 Bromma, tel. 08 - 25 36 99 (0766 - 441 53)
Skattmästare:	Reine Gustafsson, Gustafsvägen 11 B, 171 49 Solna, tel. 82 39 14 (44 90 60)
Ledamöter:	Kaj Alm, Örnsätrabacken 110, 127 36 Skärholmen, tel. 46 43 41 (22 40 80)
	Hilding Lövdahl, Grefmagnigatan 12, III, 114 55 Stockholm, tel. 62 97 04 (67 98 00)
	Rolf Theblin, Poppelvägen 20, 161 36 Bromma, tel. 80 09 35 (22 40 80)
Suppleanter:	Bengt Stagman, Åsbacken 30, 161 39 Bromma, tel. 25 76 77 (23 01 95)
	Ulf Örnmarker, Drakenbergsgatan 11, 117 41 Stockholm, tel. 69 13 04 (14 06 60)
Adjungerade:	Anders Holmstedt, Engelbrektsgatan 23, 114 32 Stockholm, tel. 20 99 94 (23 66 80)
	Lennart Öberg, Slätbaksvägen 22, III, 121 64 Johanneshov, tel. 81 79 76 (43 59 63)
Ständiga ÖS-medlemmar:	Carl Hjalmar Bodman, Skaldevägen 15, 161 40 Bromma, tel. 26 78 27 (67 08 80)
	Hugo Caneman, Backvägen 7, Stocksund, tel. 85 43 29 (24 60 60)

SEKTIONSSTYRELSER:

(Med reservation för ändringar, vilka tillkommit efter denna tidnings tryckläggning, återges här adress- och telefonuppgifter till olika sektionsledare. Kompletta styrelseuppgifter kan fås på kansliet).

BANDY:

Ordf.: Gunnar Dyvik, Lojovägen 13, 181 47 Lidingö, tel. 765 56 03 (89 04 10).
V. ordf.: Bo von Scheele, Thaliavägen 66, 161 42 Bromma, tel. 26 24 53.
Sekr.: Leif Fransson, Platåvägen 7, 175 40 Järfälla, tel. 0758/354 73 (0758/116 26, 0758/116 25).
Kassör: Lennart Björk, Kallforsvägen 9, 124 32 Bandhagen, tel. 47 97 23 (33 22 50).

Kontaktmän:

fotboll: Reine Gustafsson/Rolf Theblin
ishockey: Roland Erixon/Karl Liliequist
bandy: Karl Liliequist
bordtennis: Rolf Theblin
bowling: Kaj Alm
boxning: Hilding Lövdahl
brottning: Hilding Lövdahl/Lennart Öberg
cykel: Roland Erixon
damidrott: Roland Erixon
fäktning: Kaj Alm
handboll: Bengt Stagman
konståkning: Ulf Örnmarker
orientering: Anders Holmstedt
skidor, slalom: Anders Holmstedt
skidor, övrigt: Anders Holmstedt
bobsleigh: Karl Liliequist

---

stimulerande humor som han delade med sig av var en styrka för hela landslaget.

Vi inom Djurgårdens boxningssektion som hade förmånen att få vara vänner och kamrater med honom glömmer honom aldrig.

Han var och förblir en av de "Stora" i Svensk Amatörboxnings historia.

Vi tacka honom för allt han gav oss som människa... som föredöme.

Harry Wolff

M. vård: Conny Johansson, Rådjurstigen 2, 191 46 Sollentuna, tel. 35 65 55 (35 62 22).
Ledamöter: Rolf Fransson, Backvägen 20, 175 40 Järfälla, tel. 0758/343 67 (08/96 05 65).
Uno Wennerholm, Thulegatan 4, 113 53 Stockholm, tel. 31 34 66.
Lagledare B-laget: Conny Johansson, Rådjurstigen 2, 191 46 Sollentuna, tel. 35 65 55 (35 62 22).
Lagledare Jun-laget: Bo Andersson, Stadsbudsv. 34, 123 58 Farsta, tel. 08/64 03 26.
Postgiro: 35 92 49

GLÖM INTE!

att meddela din nya adress och telefon om du bytt bostad (sådant händer ju!).
Glöm inte heller personnummer och postnummer.
Skriv då ett vykort – ring inte – till

Djurgårdens IF
Stadion
114 33 STOCKHOLM

BOBSLEIGH:

Ordf: Jan Johansson, Lupingränd 12 E, 170 15 Stenhamra, tel. 0756-446 52.
Sekr. och kassör: Thomas Gustafsson, Paternostervägen 33, n.b., 121 49 Johanneshov, tel. 08-39 15 94 (08-54 00 00 – Farsta).
Postgiro: 35 59 19-2.

BORDTENNIS:

Ordf.: Karl Fagerstedt, Tomtebogatan 12, 113 39 Stockholm, tel. 31 19 98.
Vice ordf.: Bertil Ferséus, Tunnelgatan 12, 111 37 Stockholm, tel. 20 22 64 (22 91 20).
Sekr.: Åke Magnuson, Bagarfruvägen 95, 123 55 Farsta, tel. 64 07 69 (24 91 90).
Vice sekr.: Stellan Johansson, Årstavägen 57, 121 66 Johanneshov, tel. 91 93 29.
Kassör: Karl Enar Larsson, Högbergsgatan 89, 116 53 Stockholm, tel. 84 57 86.
Tävlingssekr.: Gert Strid, Döbelnsgatan 60, 4 tr. 113 52 Stockholm, tel. 32 20 38 (22 01 00).
Materialförvaltare: Urban Olsson, Gullmarsvägen 39, 121 41 Johanneshov, tel. 91 37 14.
Instruktör: Kalman Szepesi, Sköndalsvägen 35, 123 53 Farsta, tel. 93 41 71 (22 01 00).
Postgiro: 50 93 21

BOWLING:

Ordf.: Ulf Johansson, Milstensvägen 16, 141 41 Huddinge, tel. 774 29 39.
Sekr.: Per Gustafsson, Traststigen 27, 150 24 Rönninge, tel. 0753/548 96 (0755/395 80).
Kassör: Bertil Olsson, Pyrolavägen 22, 181 61 Lidingö, tel. 766 33 40 (62 66 15).
V. ordf.: Gösta Ericson, Persbergsbacken 63, 123 43 Farsta, tel. 94 60 27 (94 04 00).
V. sekr.: Thage Holmlundh, Rissnavägen 45 A, 163 58 Spånga, tel. 761 42 18 (98 16 00).
Suppl. Leif Johansson, Röntgenvägen 1, 141 52 Huddinge, tel. 711 64 44.
Suppl. Berndt Hånberg, Bygatan 9, 3 tr, 171 55 Solna, tel. 82 85 84 (18 81 00).
UK: Bengt Lindbergh, Högbergsgatan 34, 116 20 Stockholm, tel. 41 13 89 (22 77 20).
UK: Hans Samuelsson, Glasyrvägen 17, 196 32 Kungsängen, tel. 0758/727 00.
Träningshall: Birkahallen, Birkagatan 16–18, 113 39 Stockholm, 30 50 10.
Träningstid: Onsdagar kl. 19.15–20.15.
Sektionens postgiro: 6095 31-9.
Ungdomssektionens styrelse:
Peter Alm, Örnsätrabacken 110, 127 36 Skärholmen, tel. 46 43 41.
Göran Jansson, Eksätravägen 220, 127 33 Skärholmen, tel. 46 83 85.

Skandia, Trygg-Hansa och Folksam har man ju hört talas om.

Men RKA?

RKA, Ränte- och kapitalförsäkringsanstalten, är Sveriges näst äldsta och sannolikt mest okända livförsäkringsbolag.
Under senare år har dock en kraftig expansion ägt rum och företaget – som ägs av försäkringstagarna – har en rad mycket gedigna liv- och pensionsförsäkringsformer att erbjuda.

RKA kan i samarbete med sparbankerna även erbjuda mycket förmånliga grupplivförsäkringar för t. ex. husägare och företagare.

Så ägna även RKA en tanke när försäkringsfrågor blir aktuella, ring gärna direkt 08/24 09 90.

Ränte- och kapitalförsäkringsanstalten

RKA

Box 19044, 104 32 Stockholm 19

Först till målet ...

... om idrottsgrejorna är från

IDROTTSMAGASINET

Birger Jarlsgatan 5 Tel. växel 20 88 25 STOCKHOLM

Leverantör till Djurgårdens Idrottsförening

Arne Perman, Bromstensplan 5, 163 57 Spånga, tel. 36 16 71.
Helge Östlund, Björkhagsplan 9, 121 52 Johanneshov, tel. 39 48 99.
Ungdomsträning: Vårbyhallen, lördagar kl. 9.00–11.00.

BOXNING:

Ordf.: Thore Starck, Sigfridsvägen 4, 126 50 Hägersten, tel. 19 17 47.
Sekr.: Göran Nordh, Bäckvägen 114, 126 46 Hägersten, tel. 24 50 60 (19 61 76).
Kassör, matchmaker: Torsten Almqvist, Sandemarsvägen 17, 122 40 Enskede, tel. 39 25 77.
V. ordf.: Harry Wolff, Kapellgränd 6 A, 116 21 Stockholm, tel. 40 16 52.
V. sekr.: Valentin Johansson, Nybodagatan 5, 171 42 Solna, tel. 82 31 63.
Klubbmästare: Berndt Forssén, Sköldvägen 8, 151 53 Södertälje, tel. 0755/658 83 c/o Airaksinen.
Material: Sten Asplund, Sköldvägen 5, 151 53 Södertälje, tel. 0755/167 99.
Suppleanter: Sten Berglund, Olaus Magnus v. 20, 121 45 Johanneshov, tel. 49 56 16.
Sven-Olof Åsbrink, Barrstigen 28, 161 35 Bromma, tel. 25 96 72 (34 94 00).
Klubblokal: Pontonjärgatan 33, 112 37 Stockholm.
Postgiro: 45 35 19-1

BROTTNING:

Ordf.: Carl-Axel Haglund, Kirunagatan 38, 162 25 Vällingby, tel. 38 44 32 (89 98 90).
Vice ordf.: Göran Lönnborg, Gröndalsvägen 112, 117 45 Gröndal, tel. 19 49 26.
Sekr.: Rolf Gustavsson, Attundavägen 8, 161 52 Bromma, tel. 37 87 45 (67 92 80).
Vice sekr.: Kent Sånemyr, Vattenledningsv. 57 B, 126 34 Hägersten, tel. 19 26 65.
Kassör: Axel Brun, Ljungvägen 14 B, 191 41 Sollentuna, tel. 35 50 71.
Ledamöter: Lars-Erik Pettersson, Mockasinvägen 28, 126 39 Hägersten, tel. 19 09 61.
Kjell Claesson, Svärdsliljeväg. 169, 162 43 Vällingby.
Suppleanter: Ove Feldt, Älghagsstigen 3, 162 41 Vällingby, tel. 89 08 47.
Rune Ylipää, Larsbergsvägen 9, 181 38 Lidingö, tel. 767 38 35.
Ungdomstränare: Bo Hjulström, Kocksgatan 28, 116 23 Stockholm, tel. 42 69 43.
Seniortränare: Bengt Fridh, Gröndalsvägen 112, 117 45 Gröndal, tel. 18 06 66.
Hedersledamot: Lennart Öberg, Slätbaksvägen 22, 121 64 Johanneshov, tel. 81 79 76 (43 59 63).
Postgiro: 19 47 24-1.

CYKEL:

Ordf.: Berthold Helgesson, Loviselundsvägen 27, 162 35 Vällingby, tel. 89 66 99 (37 25 80).
Sekr.: Ewa Wallin, Lodvägen 12, 191 54 Sollentuna, tel. 96 05 50.
Kassör: Åke Holm, Larsbergsvägen 82, 181 37 Lidingö, tel. 767 32 36 (63 55 80).
Instruktör: Thomas Eriksson, Fiskarnas gata 161, 136 62 Handen, tel. 777 99 92 (54 17 00).
Tävlingsledare: Per Gunnar Ericsson, Bygatan 44, 191 46 Sollentuna, tel. 96 41 24 (0760/341 40).
Mekaniker: Rune Ekholm, Kruthornsvägen 60 A, 191 53 Sollentuna, tel. 96 16 74 (24 77 00).
Postgiro: 555 87-0.

FOTBOLL:

Ordf.: Gunnar Lundqvist, Norrbackagatan 8, 113 41 Stockholm, tel. 34 24 77 (22 40 80).
V ordf.: Gunnar B. Janson, Skärviksvägen 20, 182 61 Djursholm, tel. 755 73 21 (98 15 70).
Sekr.: Åke Barrling, Linnégatan 90, 115 23 Stockholm, tel. 63 39 16 (24 91 40).
Kassör: Bengt Lindbergh, Högbergsgatan 34, 116 20 Stockholm, tel. 41 13 89 (22 77 20).
Bo Brattlöf, Ängskärrsgatan 16, 171 58 Solna, tel. 27 50 47 (21 97 95).
Rolf Fransson, Backvägen 20, 175 40 Järfälla, tel. 0758/343 67 (96 05 10).
George Johansson, Falköpingsvägen 9, 121 49 Johanneshov, tel. 49 07 77 (15 13 65).
Olle Pettersson, Öregrundsgatan 4, 115 38 Stockholm, tel. 32 88 56, 67 81 97 (31 63 80).
Ledare, A-laget: Olle Hellström, Årstavägen 41, 121 68 Johanneshov, tel. 81 28 78 (24 42 95).
Tränare, A-laget: Bengt Persson, Svärdsliljevägen 79, 162 43 Vällingby, tel. 89 19 52.
Ledare, tränare, B-laget: Ulf Lyfors, Göran Perssons väg 33, 171 55 Solna, tel. 730 11 10 (24 20 80).
Bitr. ledare, tränare, B-laget: Bengt Selinder, Göran Perssons väg 17, 171 55 Solna, tel. 27 95 68.
Läkare: Christian Åkermark, Birger Jarlsgatan 106 A, 114 20 Stockholm, tel. 15 78 88.
Mtrl. förv.: Harald Gustafsson, Kryssharmarvägen 6, 171 57 Solna, tel. 82 25 47 (781 47 34).
Postgiro: 35 37 30.

U-AVDELNINGEN:

Ordf.: Gunnar Dyvik, Lojovägen 13, 181 47 Lidingö, tel. 765 56 03 (89 04 10).
Sekr.: Leif Ståhl, Lilldalsvägen 15, 150 24 Rönninge, tel. 0755/536 61.
Kassör: Kurt Hammargren, Råstensgatan 14, 172 30 Sundbyberg, tel. 29 19 92 (15 16 20).
Ledamöter: Björn Lindgren, Slätbaksvägen 5, 121 64 Johanneshov, tel. 34 71 80 (81 85 85).
Kjell Åkerblom, Hägerstensvägen 127,
Sven-Olof Åsbrink, Barrstigen 28, 161 35 Bromma, tel. 25 96 72 (34 94 00).
Kons.: Lars-Magnus Wester, Registervägen 36, 171 57 Solna, tel. 25 00 11 (60 61 07).
Postgiro: 19 99 39-0.

FÄKTNING:

Ordf.: Yngve Arnell, Erik Sandbergs gata 26, 171 34 Solna, tel. 08-27 34 36.
Sekreterare: Göran Andersson, Lignagatan 7, 117 34 Stockholm. tel. 08-84 78 08
Kassör: Hans Lager, Fruängsvägen 22 A, 194 00 Uppl. Väsby, tel. 0760/314 37.
Fäktmästare: Bela Rerrich, Bällstavägen 205, 161 52 Bromma, tel. 37 05 56.
Fäktsalen: Artemisgatan 17 (Ropsten), 115 42 Stockholm, tel. 67 14 64.
Postadress: Box 39036, 100 54 Stockholm 39.
Postgiro: 60 43 60 - 8.

HANDBOLL:

Ordf.: Gillis Florsjö, Maria Skolg. 38, 116 52 Stockholm, tel. 84 32 34, (82 04 60).
Sekr.: Lars Troedsson, Källängsväg. 47, 181 44 Lidingö, tel. 765 45 41, (20 38 88).
Kassör: Hans Thor, Stagvägen 4, Saltsjöbaden, tel. 717 73 77 (23 85 00).
Postgiro: 60 03 41

ISHOCKEY:

Ordf.: Ulf Adelsohn, Hornsgatan 88, 117 21 Stockholm, tel. 08-84 22 61, (54 05 00).
Sekr.: Lars Nordvall, Klubbvägen 5, 182 31 Danderyd, tel. 08-755 48 55, (20 52 87, 14 15 20).
Kassör: Eddie Wingren, Oscarsväg. 26, 172 37 Sundbyberg, tel. 29 62 41, (98 08 60).
Postgiro: 65 05 84.
Ungdomsavd.:
Ordf.: Rune Andersson, Bagarfruvägen 19, 123 55 Farsta, tel. 94 48 33 (67 90 70).
Sekr.: Bengt Lenander, Larsbodavägen 80, 123 41 Farsta, tel. 94 74 32 (23 07 50).
Kassör: Harald Hedengren, Lammholmsb. 154, 127 43 Skärholmen, tel. 740 00 58 (34 00 20).
Postgiro: 40 05 52-6

KONSTÅKNING:

Ordf.: Lars-Erik Löfman, Svartensgatan 7, 116 20 Stockholm, tel. 43 51 43 (24 91 40).
Vice ordf.: Anders Hydén, Astrakanvägen 7, 170 10 Ekerö, tel. 0756/309 35.
Sekr.: Allan Ögren, Högbergsgatan 18, 116 20 Stockholm, tel. 41 14 87 (44 90 60/2748).
Kassör: Gunvor Janson, Skebokvarnsvägen 215, 124 35 Bandhagen, tel. 47 72 32.
Ledamöter: Inger Borg, Karlbergsvägen 42, 113 43 Stockholm, tel. 32 41 45.
Eine Capucci, Kottgatan 206, 122 43 Enskede, tel. 81 48 78.
Margareta Fényi, Barnhemsvägen 52, 162 42 Vällingby, tel. 89 10 75.
Postgiro: 60 97 05 - 9.

ORIENTERING:

Ordf.: Lars-Erik Forsberg, Klarabergsvägen 6 A, 136 66 Handen, tel. 777 39 64 (22 40 00/3391).
Sekr.: Bertil Wiström, Båtholmsbacken 2, 127 42 Skärholmen, tel. 710 49 02 (716 90 00/254, 718 00 41).
Kassör: Hans Gustafsson, Eklidsgränd 17, 123 46 Farsta, tel. 93 21 90 (23 87 40).
Tävlingssekr.: Sven Bjelkeryd, Slagrutevägen 7, 182 34 Danderyd, tel. 755 94 31 (755 45 36).
Postgiro: 47 87 87-8
Friluftsgården Höjden, stugfogde: Lars-Erik Forsberg, tel. 776 21 70, 21 15 83.
Postgiro: 35 76 37-8

SKIDOR:

Ordf.: Sture Danielsson, Drottningholmsvägen 70, 112 42 Stockholm, tel. 54 30 82 (10 81 88).
Sekr.: Jan Erik Liljeqvist, Karlavägen 17, 114 31 Stockholm, tel. 20 07 87.
Kassör: Sune Hall, Johan Enbergs väg 1, 171 62 Solna, tel. 27 38 68 (49 89 80).
Ledamöter: Ann-Mari Hall, (adr. Sune Hall).
Ingrid Hultman, Attundavägen 17, 161 52 Bromma, tel. 37 59 50.
Björn Fjellström, Havsörnsvägen 6, 123 49 Farsta.
Olle Nyberg, Högsätravägen 24, 181 58 Lidingö, tel. 767 68 60.
Postgiro: 60 64 70-3

SLALOM:

Ordf.: Bert Ackered, Älta Strand väg 53, 130 12 Älta, tel. 773 21 36, (712 07 56).
Sekr.: Marianne Wigers, Glanshammarsgatan 49, 124 46 Bandhagen, tel. 99 46 50 (97 02 55).
Kassör: Lars Eric Pettersson, Domherrestigen 19, 150 24 Rönninge, tel. 0753-549 86, (24 30 80).
Postgiro: 19 32 64.

DAMIDROTT:

Postgiro: 50 22 11.

TENNIS:

Postgiro: 51 16 99.

CURLING:

Postgiro: 40 48 63.

REVISORER:

Ingvar Norén, Mössebergsvägen 28, 161 34 Bromma, tel. 25 71 22.
Gunnar Rinman, Hässleholmsvägen 9, 121 53 Johanneshov, tel. 49 16 64.
Curt Berggren, Torggatan 8, 112 65 Stockholm, tel. 56 00 80 (24 15 00).
Suppleanter:
Olof Dahl, Mölndalsbacken 60, 124 30 Bandhagen, tel. 86 13 35 (11 06 94).
Anna Dettner, Rusthållarvägen 181, 121 60 Johanneshov, tel. 08-49 24 05, (20 31 93).

Allt för Er inredning

NÄR DET GÄLLER **OMBYGGNADER**

OCH **RENOVERINGAR** HAR VI ALLA

HANTVERKARNA

RITNINGS- OCH KOSTNADSFÖRSLAG LÄMNAS

HELTÄCKANDE - LINOLEUM - PLASTMATTOR

ALLINREDNING SVEN ÖBERG

Stockholmsvägen 60 C, 181 42 Lidingö

Telefon 08-765 46 16

STADIONLOKALEN:

Rangvald Gottfridson, Hägerstensv. 111. 126 49 Hägersten, tel. 19 47 27.

DJURGÅRDENS SUPPORTER CLUB:

Ordf.: Sven Öberg, Stockholmsvägen 60 c, 181 42 Lidingö, tel. 765 46 16.
Vice ordf.: Stig Höglander, Vasavägen 119, 175 32 Järfälla, tel. 0758/390 59.
Sekr.: Leif Westerdahl, Krögarvägen 22, 145 52 Norsborg, tel. 0753/824 27
Vice sekr.: Bertil Peterson, Siggebovägen 32, 181 33 Lidingö, tel. 767 13 03 (21 59 50).
Kassör: Karl-Erik Wedberg, Birkagatan 20 V tr. 113 39 Stockholm, tel. 34 26 16.
Klubbmästare: Ulla Flodmark, Stockholmsvägen 60 C, 181 42 Lidingö, tel. 765 46 16.
Revisorer: Nils-Gunnar Wåhlberg, Vinterbrinksväg, 31, Saltsjöbaden, tel. 717 34 24.
Gustaf Kvint, Vittangigatan 47, 162 20 Vällingby.
Postgiro: 35 21 20-0

SÄLLSKAPET GAMLA DJURGÅRDARE

Ordf.: Ingvar Norén, Mössebergsvägen 28, 161 34 Bromma, tel. 25 71 22.
Sekr.: Hansfred Frostell, Idunavägen 10–12, 181 60 Lidingö, tel. 766 25 68 (60 71 36).
Kassör: Folke Pontén, Boktryckarvägen 24, 126 46 Hägersten, tel. 19 81 42 (22 43 40/119).
Suppleant, klubbmästare: Thore Starck, Sigfridsvägen 4, 126 50 Hägersten, tel. 19 1747 (744 00 20).
Postgiro: 19 78 95-6.

Ramada Stockholm Hotel Foresta

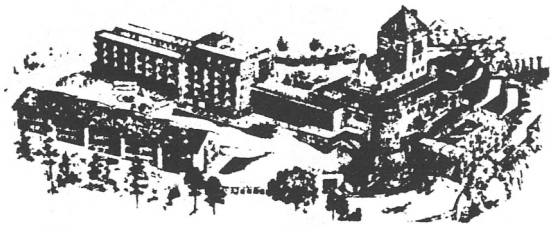

KONFERENSER
Mer än 15 lokaler. Upp till 700 personer.
Stort antal grupprum.
Fullständig konferensutrustning.

MODERNA RUM
Från 78 kr.

LÄGENHETER
Långtidsrabatter.

STORGARAGE
Inom hotellet med servicestation. Fri utomhusparkering.

HUVUDRESTAURANG
Luncher – middagar.

GRILLRESTAURANG
Fullständiga rättigheter
Måltider från 8:50.

FESTVÅNINGAR
Bröllop – bröllopssvit gratis.
Personalfester. Jubileer.

WEEKENDRABATT
"Bo två nätter – betala för en". Rum eller svit.

Tala med FORESTA det lönar sig!

Begär broschyrer, offerter och närmare upplysningar från Beställningskontoret.

Postadr. Fack, 181 05 LIDINGÖ 5 – Tfn. 08/765 27 00
Telex 191 04 – Tgr FORESTHOTEL, Stockholm

Minns Du henne? Flickan Du friade till!

Hon går där hemma nu.
Bär sopor, snyter ungar, och kokar Din morgongröt.

Ser hon sliten ut? Inte konstigt som hon släpar, sju dagar i veckan - och kanske i undermålig arbetsmiljö.

Ge henne en chans att blomma upp-

Ge henne ett

CANADA KÖK

– det är hon värd!

Tusentals nöjda ägare vet att kvalitet, till vettigt pris, lönar sig!

CANADA KÖKET — svensk kvalitet när den är som bäst.
Kök som inte bara ser bra ut, utan som också håller att ta i. Överfalsade kvalitetsluckor med förmässigade gångjärn, justerbara i djup och sidled.
Vår sortimentsbredd är enastående i världen!
Just Ert köks- eller garderobsinrede kan Ni erhålla i 520 olika utförandevarianter.
Trä är trä, formgivet av naturen själv, därför är varje CANADA KÖK unikt. Det finns inte två exakt likadana CANADA KÖK. Till skillnad mot de flesta andra fabrikat tillverkas CANADA KÖKETs luckor överfalsade och på en massiv stomme av spånskiva med fanér av ädelträ.

Fanéret till varje CANADA KÖK är noggrant utvalt och alltid taget ur samma stock. Därför passar luckornas ådring i CANADA KÖKET väl ihop. Ingen annan kan beställa ett exakt likadant kök som Ert. CANADA KÖKETs utförande, med invändigt färdiglackerade skåp och flyttbara ädelträkantade hyllor m.m., svarar mot högt ställda krav på funktion och hållfasthet. Planera Ert kök, välj träslag och utförande som passar just Er. Ni finner det i CANADA KÖKETs sortiment. Robusta lättstädade enheter. Fräscha ännu efter flera år.

Skriv eller ring och beställ vår stora 4-färgs kökskatalog!

CANADA KÖKET AB

SOLNA	STOCKHOLM
HAGALUNDSGATAN 38 A BOX 3044, 171 03 SOLNA 3 TELEFON VX 08-82 00 80	KUNGSGATAN 35 111 56 STOCKHOLM TELEFON 08-20 45 43

SEGRARNAS LÖN

Finns det större lycka? Djurgårdens lyckliga grabbar i "världens största fotbollstävling", som Norway Cup i Oslo kallas, solar sig här i glansen från den förnämliga segertrofen.

DJURGÅRDAREN, Årgång 1975

CEQ-tryck ab, Sthlm 1975